

1ST C R E T E
I N T E R N A T I O N A L
P O E T R Y F E S T I V A L

19-21st September 2019
Herakleion • Crete • Greece

www.cipfest.org

TABLE OF CONTENTS

1. WELCOME TO THE FESTIVAL!	3
2. FESTIVAL PROGRAMME.....	4
3. INTRODUCTION OF POETS.....	5
Katerina Anghelaki-Rooke (Greece).....	7
Gökçenur Ç. (Turkey).....	12
Guillaume Decourt (France).....	23
Hemant Divate (India)	28
Goran Đorđević (Serbia)	33
Gerhard Falkner (Germany)	42
Zhao Fan (China)	53
Yu Jian (China).....	59
Jochen Kelter (Switzerland)	68
Koukis Christos (Greece).....	73
Aristea Papalexandrou (Greece).....	79
Titos Patrikios (Greece)	87
Marco Pogacar (Croatia).....	91
Rati Saxena (India)	101
Lawrence Schimel (USA)	106
Anastasis Vistonitis (Greece)	115
Selahattin Yolgiden (Turkey).....	127
Zingonia Zingone (Italy).....	131

1. WELCOME TO THE FESTIVAL!

We are proudly presenting the **1st International Poetry Festival of Crete**, an international meeting of poets from around the world.

18 poets from China, Croatia, France, Germany, Greece, India, Italy, Serbia, Spain, Turkey, USA and Switzerland are coming this September to Crete in Greece for a festival full of poetry, words and discussions.

Our aim is to bring festivals from around the globe together and invite more and more poets every year from more and more countries every time.

A festival which will provide free speech to every voice, no matter the origin or the colour

We plan to promote this festival as much as we can and empower tourists who visit Crete every year and people who live in Heraklion or nearby to visit the festival and meet in person poets from around the world and enjoy their poetry work.

A heart fell thank to all Poets, sponsors and supporters who participate to this year's festival.

We look forward to seeing you in Heraklion, Crete.

Koukis Christos

Poet | Director of Crete International Poetry Festival

Aleksandra Đoković

Co-Director of Crete International Poetry Festival

Eleni Valsamaki

Coorganiser - Mind the Loop

Anastasia Valsamaki

Coorganiser - Mind the Loop

www.cipfest.org | [@cipfest](mailto:director@cipfest.org)

2. FESTIVAL PROGRAMME

Thursday, 19th September 2019

10:30-14:00

Welcoming of Poets at the Main Hall of *Vikelaia Municipal Library* of Heraklion
Introduction of Poets followed by poetry readings and speeches
Guided tour of the *Seferis Hall* and of *Vikelaia Municipal Library*'s rare and important books section; open discussion on maintenance of historic literature

17:00-19:00

Guided tour of Knossos archeological site

20:00-23:00

Grand Opening

Poetry readings, presentation of Cretan poets, music and cocktail party will follow

Friday, 20th September 2019

10:00-11:00

Guided tour of significant historical sites of the city of Herakleion

11.00 – 13.30

Visit at the *School of European Education (SSE)* of Heraklion and the 6th Elementary School of Heraklion. Readings and open discussion with students

16:30-19:30

Guided tour of the National Archeological Museum and Koules Fortress (Venetian castle)

20:30-23:00

Cretan feast at a traditional *Raki Distillery*

Live workshop on how Cretan *Raki* is made

Saturday, 21st September 2019

09.30-12.00:

Guided Tour of the *Nikos Kazantzakis Museum* (readings and presentation accompanied with a traditional music of the famous poem *Erotokritos*)

13:30-18:30:

Visit of Anogeia, the most traditional village of Crete; poetry readings at a historical theatre

Welcoming words by the Mayor of Anogeia

Lunch at a traditional Cretan tavern accompanied with traditional music

3. INTRODUCTION OF POETS

Poetry is a powerful medicine in our luggage, whether we travel halfway around the world or in the most inhospitable corner of our inner universe.

An autoimmune drug. Let alone for us Greeks, as the Endelehia of our poetry during the past centuries - and in addition to its authentic folk element - is unparalleled and undeniable. Perhaps the only form of art that has come to be intact and great since the glorious Ancient and Byzantine world, that has been incorporated so naturally and effortlessly into our present speech and consciousness, grafting it.

Poetry, both to its craftsmen and its readers, causes deep cracks and obvious landslides, building new balances, unveiling old depths on the surface and precipitating enthusiastic heights in the higher ranks of oblivion.

Poetry creates new distances- while clarifying the ones that are true and beneficial - allowing us to choose whether to flinch or to go through them abundantly. It sets life as the yardstick of all things and it sets fear as a discusser worthy of our respect and our harsh confrontation but not our disorderly retreat.

Poetry teaches us the virtue of our wounds and how to avoid unworthy silence. It teaches us that there are moments that are not offered for consumption and that the discovery of fire would ultimately be a missed revolution, if it was not accompanied by the discovery of the language.

Poetry is not just useful at times or under circumstances. It is necessary during dark times like today, for obvious reasons and imperative in seemingly sunny times, since the slip on our negative side is not rare. Countless history books can defend the above sentence. Likewise, poetry is never only addressed to a few and chosen, nor does it belong to educated and class superiors, nor does it recognize any criteria of segregation among readers. It is naturally liberal and globalised, but without expecting profits but only by sharing dividends of spiritual benefit.

Poetry, within a country which is being challenged by both internal and external errors, is a beautiful obligation and a nice human right to empower someone to remain a modern citizen while maintaining the virtue of democracy within him warm.

Today's World pushes man and society into major historical changes, new balances and new twists, which means that man in turn owes now, more than any time, to resist and to keep the world upright and always soaked in values that are timeless, universal and superior.

The careful study of the past and the constant support of civilization with new and clean ideas, lead us to a modern state that pushes firmly at the feet of Truth and not in dangerous visions.

The truth is on the side of the poets, of the lifecycle and ultimately of man. The burden always falls to poets to prophesy and hold the reins as another Iniochos, trying to read the human way. A way that is hard and when it is not uphill, the poet offers his paper breasts and the range of his words as a mound.

The poet with his writing is nothing but the alarm and the surprise that warns us and wakes us from a hypnotized daily life, the miserable time that will defeat us but we must fight when this happens in order to be standing and better people; to have withstood the weight of our instincts and not to give in to the little and the low. Our passions as big as they are to be clean and redeemed.

We created this festival by following the advice of Baudelaire about the need for man to be drunk on something, on love, on wine or on poetry. Yes, we're drunk on poetry and let this be the allegation that weighs on us. The truth is on the poets' side. The truth of words, the truth of the language and ultimately of man.

The poets take the responsibility.

Katerina Anghelaki-Rooke (Greece)

One of the most emblematic lyric voices of post-war poetry, **Katerina Anghelaki-Rooke** was born in Athens in 1939. She completed university studies in Athens (Greece), Nice (France) and Geneva (Switzerland). She holds a degree from the School of Translators and Interpreters (English, French, Russian). Her first published work, in 1956, appeared in the literary magazine "Kainourgia Epochis" (New Era). Subsequent to that, she has penned articles and essays on Greek poetry as well as translated poems that have been published in numerous magazines in Greece and abroad. Additionally, approximately 20 of her poetry collections have been circulated. In 1962 she won the Prix Hensch, Geneva's 1st Prize for Poetry. In 1985 she won 2nd Greek National Poetry Award.

She has also lectured and read poems at U.S. and Canadian universities (Harvard, Cornell, Dartmouth, State University of N.Y., Princeton, Columbia, to name but a few). In 2000 she was the recipient of the Kostas and Eleni Ourani Award (literary distinction by the Academy of Athens). Her works have been translated into more than ten languages and her poems can be found in various anthologies worldwide.

Η ΑΝΟΡΕΞΙΑ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ

Δεν πεινάω, δεν πονάω, δε βρωμάω
ίσως κάπου βαθιά να υποφέρω και να μην το ξέρω
κάνω πως γελάω
δεν επιθυμώ το αδύνατο
ούτε το δυνατό, τα απαγορευμένα
για μένα σώματα δε μου χορταίνουν τη ματιά.
τον ουρανό καμιά φορά
κοιτάω με λαχτάρα
την ώρα που ο ήλιος σβήνει τη λάμψη του
κι ο γαλανός εραστής παραδίνεται
στη γοητεία της νύχτας.
Η μόνη μου συμμετοχή
στο στροβίλισμα του κόσμου
είναι η ανάσα μου που βγαίνει σταθερή.
Αλλά νιώθω και μια άλλη
παράξενη συμμετοχή.
αγωνία με πιάνει ξαφνικά
για τον ανθρώπινο πόνο.
Απλώνεται πάνω στη γη
σαν τελεουργικό τραπέζομάντιλο
που μουσκεμένο στο αίμα
σκεπάζει μύθους και θεούς
αιώνια αναγεννιέται

και με τη ζωή ταυτίζεται.
 Ναι, τώρα θέλω να κλάψω
 αλλά στέρεψε ως και των δακρύων μου
 η πηγή.

The anorexia of existence

I am not hungry, I am not in pain, I don't stink
 Maybe deep inside I suffer and I don't know it;
 I pretend to laugh
 I don't desire the impossible
 Nor what is possible; the bodies
 Forbidden for me, do not satiate my glance.
 Yearning
 Sometimes I look at the sky
 The moment the sun switches off its glamour
 And the azure lover
 yields to the charm of the night.
 My only contribution
 To the whirlwind of the world
 Is my breath which remains steady.
 But I also feel another
 A strange contribution;
 I am suddenly seized by agony
 for human pain.
 It stretches on the earth
 like a ceremonial tablecloth
 drenched in blood
 covering myths and gods
 eternally born
 identical to life.
 Yes, now I want to cry
 But even the source of my tears
 has dried up.

Η ΣΤΙΓΜΙΑΙΑ ΖΩΗ

Είχα κλείσει όλα τα παράθυρα
 που έβλεπαν στον κήπο της σάρκας.
 Τα παντζούρια μόνο άγγιζαν
 τα κλαδιά της αγάπης
 που έγερναν ξεραμένα
 κι άγγιζαν το χώμα.
 Μακριά στεκόμουνα
 από τη θέα των θνητών αστεριών
 φυλαγόμοινα μήπως και επιθυμήσω.
 Και τώρα; Χωρίς τίποτα ν' αλλάξει
 θπήρξε μόνο μια στιγμή
 όπου ένα εύγλωττο βλέμμα

περιέγραφε κάτι
Ασύγκριτα πιο συναρπαστικό
απ' τη δική μου πραγματικότητα.

Momentary life

I had closed all the windows
overlooking the garden of flesh.
The shutters only touched
the dry branches of love
hanging and touching the earth
I kept a distance
from the sight of the mortal stars.
I was careful in case I would desire.
And now? Nothing has changed
But there was just one single moment
When an eloquent glance
Described something
Incomparably more overwhelming
Than my own reality

Η ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΗΣ

Η σάρκα έγινε σελίδα
το δέμα χαρτί
το χάδι έννοια αφηρημένη
το σώμα καινούρια θεωρία του ανύπαρχου.
Αλήθεια, πώς να περιγράψω
τη φύση όταν μ'έχει εγκαταλείψει
και μόνο στην πρεμιέρα του φθινόπωρου
θυμάται να με πρασκαλέσει καμιά φορά;
Ελπίζω να βρω το θάρρος
μια τελευταία επιθυμία να εκφράσω:
γδυτό ένα ωραίο αρσενικό να δω
να θυμηθά, σαν τελευταία εικόνα
να κουβαλώ το ανδρικό σώμα
που δεν είναι ύλη
αλλά η υπερφυσική ουσία του μέλλοντος.
Γιατί αυτό θα πει ηδονή:
ν'αγγίζεις το φθαρτό
και να παραμερίζεις το θάνατο.

The alienation of attraction

The flesh has become a page
The skin paper
Caress an abstraction
The body a new theory of non-existence.
Really, how can I describe

Nature when it has abandoned me
 And only at the opening of autumn
 Remembers occasionally to invite me?
 I hope to dare
 A last wish to express:
 A beautiful naked male to see
 To be reminded of and carry
 As a last image
 The male body
 Which is not matter
 But the supernatural essence of the future
 Because this is what pleasure is all about:
 to touch the perishable
 and push aside death.

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΕΙΨΗΣ

Ευγνωμονώ τις ελλείψεις μου·
 ό,τι μου λείπει με προστατεύει
 από κείνο που θα χάσω.
 όλες οι ικανότητές μου
 που ξεράθηκαν στο αιφρόντιστο χωράφι της ζωής
 με προφυλάσσουν από κινήσεις στο κενό
 άχρηστες, ανούσιες.
 'Ο,τι μου 'χει απομέινε
 μ' αποπροσανατολίζει
 γιατί μου προβάλλει εικόνες απ' το παρελθόν
 σαν να 'ταν υποσχέσεις για το μέλλον.
 Δεν μπορώ, δεν τολμώ
 ούτ' έναν άγγελο περαστικό
 να φανταστώ γιατί εγώ
 σ' άλλον πλανήτη, χωρίς αγγέλους
 κατεβαίνω.
 Η αγάπη, από λαχτάρα που ήταν
 έγινε φίλη καλή·
 μαζί γευόμαστε τη μελαγχολία του Χρόνου.
 Στέρησέ με-παρακαλώ το Άγνωστο-
 Στέρησέ με κι άλλο
 Για να επιζήσω.

The blessing of deficiency

I am grateful to what I lack;
 What I lack protects me
 From what I shall lose;
 All my abilities
 That dried up in the abandoned field of life
 Protect me from movements in the void,

Useless, pointless.
What I lack teaches me;
What remains
Disorients me
Because it projects images of the past
As if they were promises for the future.
I cant, I don't dare
Even an angel passing by
To imagine because I descend
On another planet, with no angels.
Love, from pure desire
Became a good friend;
Together we taste the sadness of Time
Deprive me, please – I beg the unknown-
Keep depriving me
So that I survive.

Gökçenur Ç. (Turkey)

Gökçenur Ç. was born in Istanbul, 1971 and lives there.

He has six poetry books. His first book, Her Kitabın El Kitabı (Handbook of Every Book) is awarded with Arkadaş Z. Özger Best Debut Prize in 2006 and his latest book, Giderken Öpmeseydin Keşke (I Wish You didn't Kiss Before You Go) is awarded with Sabahattin Kudret Aksal Literary Prize in 2019. He has translated selected poetry books of Wallace Stevens, Paul Auster, Ursula Le Guin and many other poets into Turkish.

He has participated and/or organized poetry translation workshops and festivals in many countries. He is the member of Cunda International Workshop for Translators of Turkish Literature. His poems are translated into 30 languages, published in magazines and anthologies. His selected poetry is published in Italy, Bulgaria, Serbia and Romania. In the Lettres Capitales Project of European Capital of Culture Marseille 2012, his book in handwriting in French and Turkish has been prepared and published as a single exhibition copy.

He is the curator and co-director of Word Express (www.word-express.org). He is the co-director of the Offline Istanbul and Gaziantep Mosaic of Metaphors International Poetry Festivals. He is board member of Nilüfer International Poetry Festival, Crete International Poetry Festival and Kritya International Poetry Movement.

He is the editor of the Turkish literature magazine Çevrimdışı İstanbul (Offline İstanbul). He is member of the editorial board of Macedonian based international literary magazine Blesok. He is the co-editor of the Turkish domain in Poetry International (www.poetryinternationalweb.net/).

Λείπεις μακριά από την πατρίδα σου ενώ εγώ είμαι εδώ

Λείπεις μακριά από την πατρίδα σου ενώ εγώ είμαι εδώ
μέρα τη μέρα τα ποίηματά μου
μοιάζουν με γράμματα που χάθηκαν στο ταχυδρομείο:

Έχεις αποκοιμηθεί πάνω στο μεγάλο κίτρινο καναπέ σου,
τα μαλλιά σου λυμένα, τα γυαλιά σου έτοιμα να πέσουν από το χέρι σου,
τέσσερα πέντε μήλα φαγωμένα στο πιάτο σου,
ένα βιβλίο με μια χτένα ανάμεσα στις σελίδες για να κρατάει το σημάδι,
μια γαλάζια κουβέρτα πάνω στα πόδια σου,
ισως να ονειρεύεσαι μια σκηνή από το θεατρικό έργο των περασμένων φωνών:

Βρίσκεσαι στο διαμέρισμά μας, η μητέρα σου
δεν έχει τρελλαθεί ακόμα, ο αδελφός μου δεν έχει επιστρατευθεί
ο Ζεκί Μιρέν τραγουδά «Έχεις φύγει τώρα μακριά», στο ραδιόφωνο
σ'ένα λεπτό θα κόψουν το τραγούδι και θα αναγγείλουν

ότι ο στρατός πήρε την εξουσία
για την ασφάλεια και την ειρήνη της χώρας
σ'ένα λεπτό θα πεις «Πρέπει να φύγω»
«Δεν μπορώ να έρθω μαζί σου γιατί η Τουρκική....»

'Εχεις δει αυτό το έργο χιλιάδες φορές,
μα, μια στιγμή πριν ξυπνήσεις
για πρώτη φορά θα προσέξεις ένα τηλεγράφημα
πάνω στο γραμμόφωνο

.../μην ξυπνήσεις../' άνεμος../' Θα ρίξει ένα ξερό φύλλο.../' πάνω στο στέρνο σου
/'σαν ειδήσεις από εμένα./'

Λείπεις μακριά από την ταραγμένη πατρίδα σου
είμαι ακόμα ζωντανός
ερωτευμένος, γεμάτος αμφιβολίες και απρόσβλητος από τον χωρισμό.

You're Far Away From Your Country Where I Am

You're far away from your country where I am
day by day my poems
begin to resemble letters lost in the post:

You've fallen asleep on your long, banana-colored couch,
your bun is undone, your glasses are about to fall from your fingers,
four or five apples in your plate have been eaten,
a book has a hair brush between pages to mark where you were,
a baltic-blue blanket over your knees,
maybe you are dreaming a scene from a play with old voices:

You're in our apartment, your mother
hasn't gone mad yet, my brother hasn't been conscripted
Zeki Müren sings "You're far away now" on the radio
in a minute they will cut off the song and announce
that military forces are taking control
for the safety and security of the country,
in a minute you will say "I have to go away"
"I can't come, because the Turkish is..."

You have seen this play a thousand times,
but as you are about to wake up
for the first time you will notice a telegram
on the gramophone:

../don't wake up../wind../
will drop a dry leaf../on your chest
/like news from me./

You're far away from your country which is in a chaos

I'm alive for now
in love, in doubt and immune to being parted.
Translated by Gökçenur Ç. and Robyn Marsack

Ülkenden Uzaktasın, Ülkendeyim

Ülkenden uzaktasın, ülkendeyim
giderek, postada kaybolan mektuplara
benziyor şiirlerim:

Uyuyakalmışın uzun, muz sarısı koltuğunda
topuzun dağılmış, gözluğun düşüyor elinden yere
yenmiş tabağında beş elmadan dördü
arasına tarak sıkıştırılmış bir kitap
dizlerinin üstünde prusya mavisi bir örtü
düşünde eski seslerin piyesinden
bir sahne görüyorsun belki

bizdesin, annen çıldırılmamış daha,
kardeşimi askere almamışlar
“Şimdi Uzaklardasın” i söylüyor
Zeki Müren radyoda
birazdan şarkıyı kesip silahlı kuvvetlerin
Ülkenin selameti için
yönetime el koyduğunu söyleyecekler
birazdan “gitmem gerek” diyeceksin
“ben gelemem, çünkü Türkçe...”

Binlerce kez izledin bu oyunu
sırıslıkla ter içinde uyanmak üzereyken ama,
ilk defa, buruşturulmuş bir
telgraf ilişecek gözüne
gramafon dolabında :

../'yanma sakın../'rüzgâr../'
benden haber gibi../'göğsüne kuru
/'bir yaprak düşürecek../'

Ülkenden uzaktasın, ülken çok karışık
şimdilik hayattayım
maşuk, kuşkulu, ayrılığa bağışık

Το όνομά σου είναι ένα ένα ελάφι που ουρλιάζει γραμμένο σε κυριλλικό αλφάβητο

Το όνομά σου είναι ένα ένα ελάφι που ουρλιάζει γραμμένο σε κυριλλικό αλφάβητο
ένα χαρτί ξετυλίγεται σαν χιονισμένος σκανδιναβικός κάμπος
μέσα εκεί βουλιάζουμε με τα άλογα επί έξι εβδομάδες
χωρίς να προχωράμε

Ο δάσκαλος λέει
 το αγκάθι τεντώνει το τόξο
 το στροβιλιζόμενο βέλος μεταμορφώνεται
 σε γαλάζιο τριαντάφυλλο
 το ελάφι αναπηδά, ο χρόνος σταματά

Ο έρωτας είναι σκοπευτής ακριβείας, άσπλαχνος και αφανής
 χτυπάει την καρδιά για να πληγώσει
 χτυπά την ασπίδα για να σκοτώσει

Το αγόρι σκαλίζει ένα φλάουτο μέσα στο δάσος ενώ ο δάσκαλος είναι ανύποπτος
 το κορίτσι έρχεται κρύβοντας τα γυμνά στήθη του με βουλγάρικα ρόδα
 έρχεται μαζεύοντας τριαντάφυλλα
 από τους αγκαθωτούς θάμνους

Ο δάσκαλος λέει
 το αγκάθι τεντώνει το τόξο
 ο έρωτας είναι αυτό ή κάπι άλλο
 ένας μονόχειρας είναι, ακόμα και τυφλός τοξότης
 που βρίσκει το πιο ευαίσθητο σημείο σε κάθε τσόφλι

Το αγόρι κοιμάται κάτω από το άλογο του
 Ο δάσκαλος κοιμάται, τα άλογα κοιμούνται, ο καταυλισμός κοιμάται
 το ελάφι έρχεται κάτω στη λίμνη, με τα χιονοσκέπαστα νούφαρα,
 έρχεται περνώντας ανάμεσα από τις σκηνές

Το όνομά σου είναι ένα ελάφι που ουρλιάζει γραμμένο σε κυριλλικό αλφάβητο
 ένα χαρτί ξετυλίγεται σαν ενας χιονισμένος σκανδιναβικός κάμπος
 έφυγαν ήδη, στάχτες, μαδημένα βουλγαρικά τριαντάφυλλα
 ο λύκος αναζητά τα ίχνη του ελαφιού

Your Name is a Deer Howling Written In The Cyrillic Alphabet

Your name is a deer howling written in the Cyrillic alphabet
 a paper unfolds like a snow-clad Scandinavian plain
 which we sank into
 for six weeks couldn't cross on horseback

Master says
 the thorn draws the bow
 the whirling arrow becomes
 a blue rose
 deer springs, time stops

Love is a sharpshooter, cruel and non-existent
 hits the heart to wound
 hits the shield to kill

The boy carves a flute in the forest his master unaware

the girl comes covering her breasts with Bulgarian roses
she comes picking rosehips
from the barbed bushes

Master says
the thorn draws the bow
Love is something else or just this
a one armed, even blind archer
finds the softest point of every shell

Boy sleeps under his horse
Master sleeps, horses sleep, camp sleeps
deer comes down by the lake, waterlilies covered with snow
comes down passing between tents

Your name is a deer howling written in the Cyrillic alphabet
a paper unfolds like a snow-clad Scandinavian plain
they have already gone, ashes, plucked Bulgarian roses
the wolf keeps sniffing the deer's hoof prints

Translated by Gökçenur Ç. and Robyn Marsack

Kril Harfleriyle Geyik Sesidir Adın

Kril harfleriyle geyik sesidir adın
karlı bir ıskandinav ovası gibi açılan kâğıtta,
gömülüp kaldığımız,
atlarımızın geçemediği altı haftada

Usta der
diken yayı gerer,
mavi bir güle dönüşür
havada vinlayan ok
geyik sıçrar, zaman durur

Aşk ki usta nişancıdır, zalimdir; yoktur
yaralayacaksın kalbinden
öldürecekse kalkanından vurur

Çocuk, flüt oyari ormanda ustasından habersiz,
göğüslerini bulgar gülleriley örterek gelir kız,
gelir toplayarak kuşburnu
dikenli çalılardan

Usta der
diken yayı gerer
aşk ki bundan başkadır ve düpedüz budur
tek kollu üstelik kör bir okçudur
bulur her kabuğun en yumuşak yerini

Çocuk, uyur atının altında
uyur ustası, atlar, kamp
geyik iner nilüferlerin kar tuttuğu göle
iner geçerek arasından çadırların

Kril harfleriyle geyik sesidir adın
karlı bir iskandinav ovası gibi açılır kâğıt
çoktan gitmişler, küller, yolunmuş bulgar gülleri,
koklar durur kurt, geyiğin ayak izlerini

Ο Εξώστης του Πύργου

«Δεν φοβάμαι τους νεκρούς,» είπε ο άντρας, « την ανυπαρξία,
την ακρίδα που χοροπέδα πάνω στη σάρκα του καλοκαιριού, την ξαφνική βροχή,
το τσίρκο των μυρμηγκιών κάτω απ' την σκιά της πέτρας.

Πιο πολύ με φοβίζει η απουσία των λέξεων.
Έτσι γράφω. Γράφω ασταμάτητα. Γράφω όπως έχτισα αυτόν τον πύργο
στη θέση του παλαιού πηγαδιού. Αυτού του καταραμένου πηγαδιού
που έπεσε ο πατέρας μου και έσπασε το λαιμό του».

(Ιταν χειμώνας. Ένα τρένο περνούσε μέσα από τις πεδιάδες σαν ένα χιονόλευκο τούλι
μέσα από μια καπνισμένη λάμπα πετρελαίου. Στρατιώτες κρέμονταν απ' τα παράθυρα
κουνώντας τα κράνη τους στην ορδή των άγριων αλόγων που κάλπαζε δίπλα στο
τρένο. Παιδιά έκοβαν ξύλα στην αυλή. Ένα φορτηγό ανεφοδιασμού βυθισμένο στο
χιόνι και η γυναίκα να λέει βαριεστημένα «Πρέπει να φύγεις», αγκαλιάζοντας τον άντρα
πάνω στον εξώστη του πύργου.

Τα συνηθισμένα συμβάντα του χειμώνα δηλαδή.)

Την άλλη μέρα ο άντρας έπεσε από τον πύργο κι έσπασε το λαιμό του.
Η γυναίκα χτύπησε ξανά και ξανά την πόρτα του πύργου την συμφωνημένη ώρα,
ένα φανάρι στο ένα της χέρι, ομπρέλλα στο άλλο
το χειρόγραφο με τα ποιημάτα του που προσπαθούσε να κρατήσει στεγνά
ανάμεσα στα δόντια της.
Πίσω από τον άνεμο κρυβόταν ο φόβος και οσμιζόταν τη γυναίκα.

Balcony Of The Tower

"I'm not afraid of the dead," the man said, "Nothingness,
the locust leaping onto the flesh of the summer, sudden rain,
the red-ant circus in the shadow of a stone.
Absence of words makes me far more afraid.
So I write. Endlessly I write. I write the same way I build this tower
in the place of the old well. That damned well
into which my father fell and broke his neck."

(It was winter. A train was passing across the lowlands like a
snow-white gauze inside a sooty oil-lamp bottle. Soldiers brought
to the front were hanging out of the wagon windows waving
their helmets at the herd of wild horses racing alongside the train.
Children chopping wood in the courtyard. A provisions lorry

sunk into snow and boredom in the voice of the woman
embracing the man on the balcony of the tower, saying "You must go".
I mean, the usual evens of winter.

The next day the man fell from the tower and broke his neck.
The woman repeatedly knocked on the tower door at the usual time,
a lantern in one hand, umbrella in the other
the manuscript of the man's poems which she could not keep dry
between her teeth.

Behind the wind fear was hiding, sniffing at the woman.

Translated by Gökçenur Ç. and Alexandra Buchler

Kulenin Balkonu

"Ölmekten korkmuyorum" dedi adam. "Hiçlik :
yazın etine sıçrayan çekirge, apansız bastıran yağmur,
taşın gölgесinde kırmızı karınca sırkı.
Daha çok sözcüklerin olmayı korkutuyor
beni. Bu yüzden yazıyorum, hiç durmadan
yazıyorum. Nasıl yaptığım bu kuleyi
eskiden durduğu yere kuyunun -babamın
düşüp boynunu, kırdığı o uğursuz kuyunun-"

(Kar yağıyordu. İslî bir gaz lambası şîsesinden bembeyaz bir tülbent
gibi geçiyordu ovadan tren. Vagonların camlarından sarkmış
cepheye götürülen askerler, mişferlerini sallamak için katarla
yarışan yaban atı sürüsüne. Kara saplanan erzak kamyonu, avluda
odun kiran çocukların ve kulenin balkonunda adama sarılıp "gitmek
zorundasın" diyen kadının sesindeki bun. Yani
kişin gündelik işleri.)

Ertesi gün kuleden düşüp boynunu kırdı adam
ve her zamanki saatte kulenin kapısını çalıp durdu kadın

Bir elinde fener, bir elinde şemsiye
ve dişlerinin arasında -ıslatmamaya çalıştığı-
adamin şiir dosyası.

Korku, rüzgâra sinmiş kokluyordu kadını

Αλευρόσουπτα, Ρακί από κεράσια και μια Πρέζα Χρόνου

Είμαι μια χαρά εδώ
κάτω από τα φύλλα του ευκάλυπτου, της μπανανιάς
ανάμεσα στα ρόδια που σκάνε, εδώ,
δειπνούμε τις νύχτες τρώγοντας το καταμεσήμερο

πίνουμε ρακί από ροδοδάφη, μασάμε λίπος με τους ψαράδες
 που επιστρέφουν από το θέρισμα των καλαμιών, λένε πως το ποτάμι αυτό
 καταλαβαίνει για ποιό λόγο όλα τα πράγματα εμπεριέχουν την υπόσταση της βροχής
 αυτά τα ποτάμια λέω εγώ, τονίζοντας κάθε συλλαβή, τα ποτάμια!
 οι ντόπιοι δεν ξέρουν πως είναι δίδυμα ποτάμια και μοιράζονται μια κοίτη:
 πλέουν παράλληλα με τον ήλιο και μοιράζουν από μακριά σαν δυό φίδια που
 ζευγαρώνουν

Είμαι μια χαρά εδώ,
 εδώ σε αυτή την αντιβασιλεία των μυρμηγκιών
 μου έδωσαν ένα δωμάτιο με θέα προς το ποτάμι
 αλευρόδουμπτα, ρακί από κεράσια, μια πρέζα χρόνου
 «οι άνθρωποι», είπα στο γιατρό, δεν σκέφτονταν με λέξεις τα παλιά χρόνια,
 ενώ στον ουρανό ο ήλιος έστεκε σαν γυμνό ψαροκόκκαλο,
 οι άπειρες δυνατότητες της εικονικής σκέψης τους κούρασαν
 γι'αυτό και συνέλαβαν ένα περιορισμένο λεξικό
 ο γιατρός, κρατώντας σημειώσεις καταχώρει πως όταν λέω «άνθρωποι»
 εξαιρώ τον εαυτό μου, ο γιατρός
 δεν πιστεύει πως ο χρόνος διαθέτει την υπόσταση της βροχής

Σαν ένα χέλι ο Χρόνος γλιστρά μέσα από τον αποχωρισμό μας,
 εδώ ασβεστώνουμε τα δέντρα, μπαλώνουμε την αποβάθρα,
 μοχθούμε πάνω από τις γλώσσες της σκιάς που μακραίνουν και κονταίνουν
 χτες πέσαμε πάνω σε δύο μελισσοκόμους που επέστρεφαν
 από ένα πυροβεστικό φυλάκιο, είπαν πως αυτό το δάσος
 είναι το ίδιο η ακριβής εξήγηση για την ύπαρξή του
 κι εγώ είπα αυτά τα δάση, αυτά τα δάση!
 οι ντόπιοι δεν γνωρίζουν πως μέσα στο δάσος φυτρώνει ένα άλλο δάσος:
 ένα άλλο δάσος που ειδωμένο από μακριά, εμφανίζεται σαν βροχή

Είμαι μια χαρά εδώ,
 τα πρωινά ατενίζω το βουνό, τις νύχτες γράφω, μυστικά
 μου λένε πως το γράψιμο σε βυθίζει ακόμα πιο βαθιά στην απομόνωση
 εγώ δεν συμφωνώ

Flour Soup, Cherry Rakí, a Pinch of Time

I'm all right here
 under eucalyptus leaves, banana trees
 amidst splitting pomegranates, here
 we lunch on noon at night
 drink oleander rakí, chew the fat with fishermen
 coming home from cutting cane, they say this river
 can see why all things contain the essence of rain
 these rivers, say I, stressing each syllable, these rivers!
 the locals don't know there are twin rivers flowing by, sharing one bed:
 parallel to the sun, that look from a distance like two snakes mating

I'm just fine here,
 here, in this viceroyalty of mosquitoes

they've given me a room with a view of the river
flour soup, cherry raki, a pinch of time
“humans,” I told the doctor, didn’t think in words in the old days,
while in the sky the sun stood like a stripped fishbone,
the endless possibility of thinking in images got to be too much
for them, that’s why they conceived a limited lexicon
the doctor, jotting down notes, points out that when I say “humans”
I exclude myself, the doctor
doesn’t believe that time has the essence of rain

like an eel Time slides through our separation,
here we whitewash trees, patch up the pier,
we toil over the tongues of shadows lengthening and shortening
yesterday we ran into a couple of beekeepers coming home
from a fire lookout, they said this forest
may be its own best explanation for being
I said these forests, these forests!
the locals aren’t aware that inside the forest rises another forest:
another forest that, seen from afar, appears as rain

I’m doing okay here,
days I stare out at the mountain, nights I secretly write
they say writing plunges one more deeply into isolation
I think not

Translated by Mel Kenne and Suat Karantay

Un Çorbası, Kiraz Rakısı, Biraz Zaman

Burada iyiyim
okaliptus yapraklarının altında, muz ağaçlarının
çatlayan narların arasında, burada
öğleyi yiyoruz geceleri,
zakkum rakısı içiyoruz, kameş budamaktan dönen
balıkçılarla konuşuyoruz, bu nehir diyorlar
anlayabilir her şeyin neden yağmur ırası taşıdığını?
bu nehirler diyorum üstüne basa basa bu nehirler!
buralılar, aynı yataktı üst üste akan iki nehir olduğunu bilmiyorlar:
güneşe koşut, uzaktan yılanların çileşmesi sanılan iki nehir

Burada iyiyim,
burada, sıvısinekler prensliğinde
nehre bakan bir oda verdiler bana
un çorbası, kiraz rakısı, biraz zaman verdiler
'insanlar' dedim doktora, sözcüklerle düşünmezlerdi eskiden,
güneş, sıyrılmış bir balık kilçığı gibi dururken gökte,
imgelelerle düşünmenin sonsuz olanaklılığı çok geldi
onlara, bu yüzden sınırlı sayıda sözcük uydurdular;
doktor, not alıyor, 'insanlar' derken kendimi dışında
biraktığımı dikkat çekiyor, doktor,

zamanın yağmur ırası taşıdığınına inanmıyor

Zaman yılan balığı gibi kayıyor ayrılmışızdan,
ağaçları kireçliyoruz burada, iskeleyi onarıyoruz,
uzayıp kısalan gölgelerin diline çalışıyoruz,
yayın gözetleme kulesinden dönen
iki ari çobanına rastladık dün, bu orman dediler
bir açıklama olabilir kendi varlığına
bu ormanlar dedim, bu ormanlar!
burallılar ormanın arasında başka bir ormanın durduğunu görmüyorkar:
uzaktan bakınca yağmur sanılan başka bir orman

Burada iyim, gündüzleri dağa bakıyorum, geceleri gizli gizli yazıyorum yazmak daha da yalnızlığını olmuş insanı inanmıyorum

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟ ΙΑΙΟ ΚΑΙ ΟΙ ΔΕΞΕΙΣ ΤΙ ΩΡΑΙΑ ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΑΩΣ

1-Η μέρα παίξι σαν άδεια βούτη

2-Υπάρχουν κάποια κενά στην ιστορία σου, μου λες κι εγώ λέω ο άνεμος ξυπνάει την εσάσπια στους ώμους σου, η δαντέλα είναι φτιαγμένη με κόμπους ή τρύπες;

3-Η σκιά ενός γερακιού συγκρούεται με την δική σου. Κανείς από τους δυό σας δεν το καταλαβαίνει.

4-Εδώ που τα λένε προτιμώ να σκέψωται τον εαυτό μου σαν ένα σκανινό

5-έγραψα πράγματα που περιέχουν μια ιστορία χωρίς να πω την ιστορία

6-Είμαστε μέσα στον κόσμο το ίδιο και οι λέξεις τι ωραία όλοι είναι εδώ

7-Αν μου ξεπλέξεις και χτενίσεις τα μαλλιά, θα βρέξει νεκρές μέλισσες

We Are In The World, So Are Words, How Nice, Everyone's Here

- 1- The day hisses like an empty tap
  - 2- There are some gaps in your story, you say, I say the wind awakens the shawl on your shoulder, is the lace made out of knots or holes?
  - 3- The shadow of a hawk collides with your shadow. Neither you nor the hawk are aware of this
  - 4- By the way I prefer to think of myself as a stool.
  - 5- I wrote things that have stories, without telling the story.
  - 6- We are in the world, so are words, how nice, everyone's here
  - 7- If you unbraid and comb my hair, dead bees will rain upon us

Translated by Gökçenur Ç. and Alexandra Buchler

Dünyadayız, Dil De Dünyada, Ne Güzel Herkes Burda

- 1- Sabah bir musluk gibi tıslıyor.
- 2- Anlattıklarında boşluklar var diyorsun, diyorum rüzgâr,
uyandı omzundaki şal, düğüm mü, delik mi danteli oluşturan?
- 3- Bir atmaca gölgesi gölgene çarpıyor, sen de atmaca da farkında değilsiniz bunun,
- 4- Bana gelince daha çok bir tabure olarak düşünmeyi seviyorum kendimi.
- 5- Öyküsü olan şeyler yazdım, öykülerini anlatmadan.
- 6- Dünyadayız, dil de dünyada, ne güzel herkes burda.
- 7- Saçlarımı çözüp tarasan ölü arılar dökülecek üstümüze başımıza

Guillaume Decourt (France)

Guillaume Decourt was born in 1985. He studied classical piano and spent his youth in Israel, Germany and Belgium, his adolescence in the mountains of Forez. He then resided for long in Mayotte and in New Caledonia. Today, he shares his time between Paris and Athens. He has published nine poetry books: *La Termitière*, Polder 151/Gros Textes, 2011 ; *Le Chef-d'œuvre sur la tempe*, Le Coudrier, 2013 ; *Un ciel souape*, Sac à Mots, 2013 ; *Diplomatiques*, Passage d'encre, 2014 ; *l'approche*, (préface de Guillaume Métayer), Le Coudrier, 2015 ; *Les Heures grecques*, Lanskine, 2015 ; *9 h 50 à l'Hôtel-Dieu*, Passage d'encre, 2016 ; *Le Cargo de Rébétika*, Lanskine, 2017, *Un gratte-ciel, des gratte-ciel*, Lanskine, 2019.

His poems have been translated into several languages.

He gives public lectures to various festivals and also participates at numerous magazines.

CAFÉ PERAN

(Extrait d'*Un gratte-ciel, des gratte-ciel*, éditions Lanskine, 2019)

- 1.** Fumer du tabac d'Argentine au pied de l'Acropole, c'est un plaisir qui peut suffire selon le moment. J'ai plus envie de voir que de dire. Il a neigé sur Athènes. Je répète : il a neigé sur Athènes.
- 2.** Des officiers de la marine marchande flânen dans la rue Filis. On pousse des portes cloutées. Des filles de l'Est se vendent pour le prix d'un croque-monsieur place de la Sorbonne. Il est toujours question d'une sortie de l'Europe.
- 3.** Avez-vous vu le chat sauvage qu'un jour passé nous baptisâmes ? Nouvel hiver à Nea Smyrni. L'heure des graines de grenade écrasées sur le pas de la porte. L'heure où l'on se souhaite de nombreuses années.
- 4.** Café Peran. Brune, brune, brune qui semble avoir vécu plus longuement que son âge. Je jalouse le bouzoukiste avec qui tu feras sobrement l'amour. Aman aman. Ta chanson de haschisch me donne envie de pleurer.
- 5.** L'enfant qu'on a posé sur mes genoux n'est pas de moi. Il articule mon prénom avec la force d'un étranger. Je voulais tout. Le mariage et la couronne en fleurs de citronnier. Je veux encore. M'entendez-vous ?
- 6.** Si Giorgos Lalos devait être serveur dans un kafenío, il n'en ferait pas une honte. La tâche lui importe peu. Il préparerait un café meilleur que celui de son voisin. Le meilleur café possible.
- 7.** Je mangeais des côtelettes de porc dans une taverne tout en bas de la rue Evripidou. Dix années ont passé. La taverne existe toujours. J'y suis retourné ce soir en compagnie d'une femme que j'aime. Celle-là que j'aimais à vingt ans.
- 8.** Une génération d'hommes qui se rasent de près tous les jours. Propres et soignés même pour aller chercher le pain. Dans le sens du poil, me conseille Monsieur Aleko. À rebrousse-poil, uniquement pour le mariage ou l'enterrement.

9. Rue Romvis, je me réfugie dans un restaurant pour échapper au gaz lacrymogène. Entre inconnus, nous fumons des cigarettes en attendant la fin de la manifestation. J'ai le sentiment de mener une vie aventureuse. Ce n'est probablement pas le cas.

10. C'est le début du mois de juillet. La grand-mère est morte. Vassiliki Karistinou, née en 1912 à Céphalonie, veuve pendant cinquante ans. Je n'ai pas bâisé son front dans l'église. Ses yeux me faisaient peur.

.....

1. Smoking Argentinian tobacco at the foot of Acropolis, it's a pleasure that can be enough at any moment. I no more want to see just to say. It snowed in Athens. I repeat: it snowed in Athens.

2. Officers of the merchant navy wander around Filis street. We push hobnail doors. Girls from the East sell themselves for the price of a sandwich of Sorbonne square. There is always the question of exit from Europe.

3. Have you seen the wild cat that we baptised the other day? New winter in New Smyrna. The time of the seeds of a squashed pomegranate on the doorstep. The time that we wish ourselves numerous years to come

4. Peran café. Brunette, brunette, brunette, who seems having lived longer than her age. I envy the playe rof bouzouki with whom you will soberly make love. Aman aman. Your song of haschisch makes me want to cry.

5. The child that they put on my lap is not mine. He pronounces my name with the strength of a stranger. I wanted all. The marriage and the crown of lemon flowers. I still want. Do you hear me ?

6. If Giorgos Lalos had to be a waiter at a kafenio, he wouldn't be ashamed of that. The task is of little importance to him. He would prepare a coffee better than the one of his neighbour. The best coffee possible.

7. I was eating pork chops at a tavern at the end of Evripidou street. Ten years have passed. The tavern is still there. I returned tonight with the company of a woman I love. The one I loved when I was twenty.

8.A generation of men who shave almost every day. Neat and well-groomed even to go buy bread. In the matter of hair, I consult with Mister Aleko. Against the grain, only for the wedding or the funeral.

9.Romvis street, I find refuge in a restaurant to escape from the teargas. Among strangers, we smoke cigarettes waiting for the end of the demonstration. I have the feeling of living an adventurous life. Apparently this is not the case.

10. It's the beginning of the month of July. Grand-mother is dead. Vassiliki Karistinou, born in 1912 in Kephalonia, widow for fifty years. I didn't kiss her front in the church. I was afraid of her eyes.

.....

1. Να καπνίζεις αργεντίνικο καπνό κάτω από την Ακρόπολη είναι μια απόλαυση, κάποιες φορές, αρκετή. Να δω μου λείπει περισσότερο, παρά να πω. Χιόνισε στην Αθήνα. Επαναλαμβάνω : χιόνισε στην Αθήνα.

2. Αξιωματικοί του εμπορικού ναυτικού τριγυρνούν στην οδό Φυλής. Άνδρες σπιράχνουν πόρτες στολισμένες με καρφιά. Κορίτσια από την ανατολή πουλιούνται όσο ένα croque-monsieur στην πλατεία της Σαρβόνης. Συζητείται ακόμα η έξοδος από την Ευρώπη.

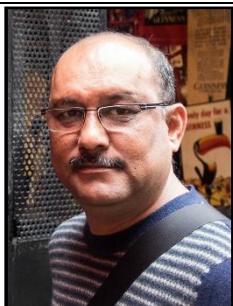
3.Μήπως είδατε την άγρια γάτα που βαφτίσαμε μια μέρα; Νέος χειμώνας στη Νέα Σμύρνη. Η ώρα των σπόρων του ροδιού που σπας στην είσοδο. Η ώρα που μας ευχόμαστε χρόνια πολλά.

4. Καφέ Περάν. Μελαχρινή, μελαχρινή, μελαχρινή που μοιάζει να έχει ζήσει πιο πολύ από την ηλικία της. Ζηλεύω τον μπουζουζή που χωρίς πολλά θα αγαπήσεις. Αμάν, αμάν. Το χασισοτράγουδό σου μου φέρνει δάκρυα.

5. Το παιδί που έβαλαν στα γόνατα μου δεν είναι δικό μου. Προφέρει το όνομα μου με την δύναμη ενός ξένου. Τα ήθελα όλα. Τον γάμο και το στεφάνι από ανθούς λεμονιάς. Ακόμη θέλω. Μ' ακούτε;

6. Αν ο Γιώργος Λάλος ήταν σερβιτόρος σε καφενείο, δεν θα τό 'χε για ντροπή. Η φύση της δουλειάς δεν τον ενδιαφέρει. Θα έκανε καλύτερο καφέ από τον διπλανό του. Τον καλύτερο δυνατό καφέ.

- 7.** Έτρωγα χοιρινά μπριζολάκια σε μια ταβέρνα χαμηλά στην Ευριπίδου. Πέρασαν δέκα χρόνια. Η ταβέρνα υπάρχει ακόμη. Επέστρεψα απόψε παρέα με μια γυναίκα που αγαπώ. Την ίδια που αγαπούσα είκοσι χρονών.
- 8.** Μια γενιά αντρών που ξυρίζονται σχολαστικά κάθε μέρα. Καθαροί και φροντισμένοι ακόμη και για να πάνε να πάρουν ψωμί. Στη φορά της τρίχας, με συμβουλεύει ο κύριος Αλέκος. Κόντρα, μόνο για γάμο ή για κηδεία.
- 9.** Οδός Ρόμβης, βρίσκω καταφύγιο σε ένα εστιατόριο για να γλυτώσω από τα δακρυγόνα. Μεταξύ αγνώστων, καπνίζουμε περιμένοντας το τέλος της διαδήλωσης. Έχω την αίσθηση ότι ζω μια ζωή περιπετειώδη. Κατά πάσα πιθανότητα δεν είναι αλήθεια
- 10.** Αρχές Ιουλίου. Η γιαγιά πέθανε. Βασιλική Καρυστινού, γεννημένη το 1912 στην Κεφαλονιά, χήρα πενήντα χρόνια. Δεν φίλησα το μέτωπο της στην εκκλησία. Τα μάτια της με τρόμαζαν.

Hemant Divate (India)

Hemant Divate is a poet, editor, publisher and translator. He is the founder-editor of the Marathi little magazine Abhidhanantar, which was published uninterruptedly for 15 years.

Abhidhanantar has been credited for providing a solid platform to new poets and for enriching the post-nineties Marathi literary scene. Divate is credited with changing the Marathi literary scene through Abhidhanantar and the Indian English poetry scene through his imprint Poetrywala. He is the author of six poetry collections in Marathi. Divate's poems have been translated into French, Italian, Slovak, Japanese, Persian, Maltese, Serbian, Slovenian, Greek, Hindi and many Indian languages. In translation, he has a book each in Spanish, Irish, Arabic, German and Estonian apart from four in English. His poems figure in numerous anthologies in Marathi and English. Divate has participated in numerous international poetry and literature festivals across the globe. His publishing house, Paperwall Media & Publishing, has published (under its imprint Poetrywala) more than 100 poetry collections. Hemant lives and works in Mumbai.

Butterflies

While rambling through the garden of my housing complex,
apropos of nothing, I told a friend:
Y'know, these days, we don't see those small,
common yellow butterflies any more.
To which, he casually replied:
that brand has been discontinued.

Translated from the Marathi by Mustansir Dalvi

Πεταλούδες

Ενώ σεργιάνιζα στον κήπο μου με τα πολλά κτήρια
Ασχετα με οιδήποτε είπα σ' ένα φίλο:
Ξέρεις, αυτές τις μέρες δεν βλέπουμε εκείνες τις μικρές
Γνωστές κίτρινες πεταλούδες
Κι εκείνος αδιάφορα απάντησε: «αυτό το είδος δεν υπάρχει πια»

The fresh, juicy meat of a poem

A moment from life is stuck
between the teeth
of a poem.
It lingers in the interstices,
like scraps of meat
leftover, after chewing
on a chicken lollipop,
no different
from the space between two words
filled with the fresh, juicy meat of a poem.

(Translated from the Marathi by Mustansir Dalvi)

The season's first rain falling at night

Like the TV's blank screen comes
the buzz of the rain falling outside
and the earthy smell of an unbranded perfume
pervades the room like the TV's raspy light
The frogs have burst into sudden croaks
which sound like acidity-ridden burps

At this hour of midnight shining
like a restless, half-dead tubelight
the harried wife is making
a drizzling effort to put the daughter to bed
The daughter sleeps
wakes up
sleeps
wakes up yet again

In the sudden high-volume thunder
the irritated wife shuts
the irritated curtains, TV, lights, toilet

Like the daughter
the poem that has half-sprouted
deep in the mind
is startled
deep in the mind

The rain outside and the smell of earth
are pining to reach me
and I from within the room
to reach the poem within

I make an enormous effort to save

the mind's poem in the
depths of the mind

Later during some tranquil time
if this same rain could be downloaded
and if this same earthy smell were to rise
then I would write the poem saved on my hard disk
and uproariously enjoy
the season's first rain falling at night

(Translated from the Marathi by the poet)

What happened to language?

What happened to the language
of the boy sucking on a sugarcane stick?
What happened to his language, this vagabond,
rolling an old tyre all over his village?
What happened to the everyday tongue
of this little boy, playing thabu and marbles?

What happened to the language of the child
who loved surparambya, gilli-danda, lagori,
tops, mummy-daddy, doctor-doctor?

What happened to this free bird
who lustily blew his whistle during the jatra?
This brawling boy, who played appa-rappi
and cricket with a ball of rags? What happened?

The same boy, who spoke with his own friends later,
self-conscious of his obviously ghati tongue.
What happened to his language?
Kaay zhaala?

Note: (Kaay zhaala?- What happened?)

(Translated from the Marathi by Mustansir Dalvi)

Τι έπαθε η γλώσσα;

Τι έπαθε η γλώσσα του αγοριού που πιπίλιζε το καλαμάκι με την ζάχαρη;
Τι έπαθε η γλώσσα τούτου του μπαγαπόντη που γύριζε όλα το χωριό του
Μ' ένα παλιό λάστιχο;
Τι έπαθε η καθημερινή γλώσσα του μικρού αυτού αγοριού
Που έπαιζε ταμπού και βόλους;

Τι έπαθε η γλώσσα του παιδιού που αγαπούσε surparambya, gilli-danda, lagori,
Κορυφές, μαμά- μπαμπά, γιατρό-γιατρό;

Τι έπαθε εκείνο το ελεύθερο πουλί που λάγνο φυσούσε την σφυρίχτρα του

Την ώρα της jatra;

Αυτό το αγόρι που καυγάδιζε, που έπαιζε appa-rappi και κρίκετ με μια σακούλα σκουπίδια, τι έπαθε;

Το ίδιο αγόρι που μίλησε με τους δικούς του φίλους αργότερα, έχοντας συνείδηση
Της προφανώς ghati γλώσσας του, τι έπαθε η γλώσσα του;
Kaay zhaala (τι έπαθε;)

Like sadness

in short, our condition is one of distance and
of distances left over

when you trace your fingers
along my spine
you trace in their meaning too

there is a fresh pulse
that dopplershifts between the righteous and the unprincipled
like a regular outburst
that, all of a sudden, resonates
from my bones

in truth, you remain largely preoccupied
managing somehow, as much as can be managed
my affairs and your own
and yet
the droplet makes its way back to the tearduct
unprecipitated, while you
like sadness, on the near side
wilt yourself
awkwardly into your own hideaway

and in the next moment I,
incapacitated like a cripple only wait for you
wait for you
on the far side of sadness

☞ (Translated from the Marathi by Mustansir Dalvi)

Man without a navel

Negation is a rising and falling relief
Beating its own drum
And
The foetus of memories is eternally growing
How much should I wait for you?
The flowers in my hands poured into my eyes
Now as I open the window of aching absence
To look inside, what do I find
But the paralysed body

Of wasting, skinny words
What hospital shall I go to?

Sonofabitch this whole world has lost its navel
Now I do not feel
That I love anyone at all
Nor can I loathe them
And therefore I brush off
Her tactile script
The poem rustling with abandon from breasts to bellybutton

Now I only have to walk a bit further
To reach the town that is not hers
There I shall get the AIDS of my mind cured
I shall get holes made in my thoughts
And get screws fitted into them
But now I swear
Not to remember anyone at all
Now one must wrap up the moon and bury it under a neem tree
Like we bury the umbilical cord of a newborn baby

(Translated from the Marathi by Dilip Chitre)

The poet's demise

these days, poems can smell the whiff
of language's demise
but they never sense harbingers
of their own imminent annihilation

it may be that some find their life's fulfillment
making poetry in death

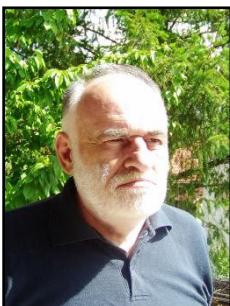
but I have never heard of anyone dying
while writing or reading poetry

O God of verse
grant me a bullet in the head
while writing poetry
or, should I be the only one to die
let an exploding bomb carry me away
who else could be as fortunate as I
dying in the act of reading poetry

let the darkness and light before me
wink out without a fuss
even as I turn a page

(Translated from the Marathi by Mustansir Dalvi)

Goran Đorđević (Serbia)

Goran Đorđević was born at Kolari near Smederevo on May 16, 1952. He finished primary and secondary school in Smederevo, and the studies of Yugoslav Literatures and Serbo-Croatian Language in Belgrade. He writes poems, literary criticism, and papers on literary history. Collections of poetry: *Početak nedelje* – The Beginning of the Week (1984), *29. april* – April 29 (1985, 1995), *Rasuta zemlja* – Scattered Earth (1997, 1998, and 1999), in Romanian (1998), in Slovak (2001), *Sentandreja i druge pesme* – Szentendre and other Poems (2007), *Smederevo, sedam pesama na sedam jezika sa sedam crteža* – Smederevo, Seven Poems in Seven Languages with Seven Drawings (2009), *Raskršća* – Crossways, in Italian (2009). He has edited the monograph *Pesnički ključ Smedereva, 25 godina festivala Smederevska pesnička jesen* – The Poetic Key of Smederevo, 25 Years of the Smederevo Autumn Festival of Poetry (1994), *Izbor iz stvaralaštva za decu Branislava Nušića* – The Selection of Branislav Nusic's Works for Children (1997), *Dela Vaska Pope* – The Works of Vasco Popa (2007). His poems have been published in more than twenty anthologies at home and abroad, and they have been translated into: English, French, German, Russian, Spanish, Italian, Romanian, Slovak, Armenian, Polish, Chinese, Greek, Macedonian and Turkish.

Major awards: *The Smederevo Award* (1984, 1999), *The Šrboljub Matic Award* (1998), *The Vuk Prize* (2006), *The Milan Rakic Award* for the best book of poetry (2008), *The Charter of St Sava* (2009), *The Pen of Despot Stefan Lazarevic* (2009).

He has been director of the Smederevo Poetic Autumn international festival of poetry, and editor of the bilingual poetic books under the common title *Meridians*.

He lives in Smederevo.

Translated by Lazar Macura

NAPUŠTENE KONJUŠNICE

Napuštene konjušnice
pune sablasnih senki
I odvažnih ljubavnika

Pregaženo žito na podu
i domovi. Dorat
raznetog čela

Jahač sledjen
na sablji. Raž

iznikla iz zobnica
Nepobuđena zmija
u hlebovima

njiska iz sna
u nebeski kas
U sumrak.

DESERTED HORSE-STABLES

Deserted horse-stables
full of ghost-like shadows
and of brave lovers

Chrushed grain on the floor
and homes. The bay horse
with a forehead blown to bits

A rider frozen
on a sabre. Rye

cropped up from feed-bags
A snake fallen asleep
in loaves of bread

Whinnying from sleep
and a celestial trot
at dusk.

1979.

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΙ ΣΤΑΒΛΟΙ

Οι εγκαταλειμμένοι στάβλοι
Γεμάτοι σκιές, φαντάσματα
Και τολμηρούς εραστές

Το πατημένο σιτάρι στο πάτωμα
Και σπίτια. Το δόρυ
Με το διαλυμένο μέτωπο

Ο αναβάτης μαρμαρωμένος
στο σπαθί. Η σίκαλη
βλάστησε μέσα από την φάτνη
το κοιμισμένο φίδι στα ψωμιά

το περιδέραιο από το όνειρο

και ουράνιο περπάτημα του αλόγου
το σούρουπο.

BOČNO SVETLO

U sobi sa malim bočnim svetlom
i prozorima išaranim
lepljivom trakom
(da se ne sruči staklo)
svake noći gledam TV program
sa porukom u ugлу ekrana: VAZDUŠNA OPASNOST
Osluškujući let fantoma
procenjujem kada
da prekinem san ukućana
Da šcućureni u ragastovima
slušamo kako ruše naš drevni grad
Ujedinjeni naši bivši saveznici
i neprijatelji.

A SIDEWISE LIGHT

In a room with a small sidewise light
and with windows criss-crossed
with adhesive tapes
(to prevent the glass from falling down)
every night I watch TV broadcasts
with a message at the screen corner:
AIR ALARM
Listening attentively to the flight of phantoms
I estimate the moment
at which to interrupt the sleep of my household members
In order to cower by the door-posts
and listen to destroying of our ancient town
By our former allies
and foes united.

Smederevo in the spring of 1999

Πλάγιο φως

Στο δωμάτιο με το μικρό πλάγιο φως
Με τα παράθυρα διάστικτα
Από αυτοκόλλητη ταινία
(να μην σωριαστεί το γυαλί)
Κάθε νύχτα βλέπω το πρόγραμμα της τηλεόρασης

Με την συμβουλή στην γωνία του γυαλιού: ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΠΟ ΑΕΡΑ

Αφουγκράζομαι το πέταγμα των φαντομάς

Προσδιορίζω το πότε

Να διακόψω τον ύπνο των δικών μου

Και κουλουριασμένοι στο πλαίσιο της πόρτας

Να ακούμε πώς γκρεμίζουν την παλαιά μας πόλη

Ενωμένοι οι πρώην μας σύμμαχοι

Και εχθροί

Σμεντερεβό, Άνοιξη 1999

POČETAK NEDELJE

Najteže mi je ponedeljkom ujutru
kada se probudim iz šuma
iz potoka brzih iz definjstva
slanik, komad hleba, čaša vina

Sva stradanja behu prošla
osmeh na licu, rukovanje strelaca

Tragovi zla u magli
šume za disanje sasvim nežne
sasvim privlačne

Otar sedi za stolom
ispisuje petoprsta slova
tumači zodijake

Najteže mi je ponedeljkom ujutru

Otar je jesenjeg ponedeljka
otšao iz sveta u penziju

O, hladno je, O skrbno je, o bedno je
ponedeljkom ujutru

Oblačim svečano odelo
Očekujem zle vesti.

THE BEGINNING OF THE WEEK

I feel worst on Monday mornings

when I wake up from the woods
from the swift childhood brooks
a salt-cellar, a piece of bread, a glass of wine

All sufferings were gone
a smile on each face, handshaking of archers

The traces of evil in fog
forests gentle for breathing
altogether attractive

Father seated at the table
noting down five-fingered letters
commenting on Zodiac signs

I feel worst on Monday morning

On an autumn Monday
Father migrated from the World into Poetry

Oh, it is so cold, oh it is so painstaking, oh, it is so miserable
on Monday mornings

I put on my formal suit
I expect evil news.

Η Αρχή της Εβδομάδας

Πάντα την Δευτέρα το πρωί νιώθω χάλια
'Όταν ξυπνήσω από τα δάστη
Απ' τα γάργαρα ρυάκια των παιδικών μου χρόνων
Αλατιέρα, κομμάτι ψωμί, ποτήρι κρασί

Όλα τα βάσανα είχαν περάσει
Χαμόγελο στα χείλη, χειραψία των τοξοτών
Τα ίχνη του κακού μέσα στην ομιχλή
Τα δάστη για ελεύθερη αναπνοή πολύ τρυφερά
Πολύ ελκυστικά

Ο πατέρας κάθεται στο τραπέζι

Γράφει τα πενταδάκτυλα γράμματα και ερμηνεύει τα ζώδια
Πάντα την Δευτέρα το πρωί νιώθω χάλια
Μια Δευτέρα φθινοπώρου ο πατέρας
'Εφυγε απ' τον κόσμο αυτόν στην ποίηση

Τι οδύνη, τι κρύο, τι μιζέρια
Νιώθω την Δευτέρα πρωί

Φοράω το επίσημο κουστούμι, περιμένω κακά νέα

APOTEKA

(Smrt pesnika)

Užas u redu, smrt
Kraj ukočenog Eskulapa

Vidarevi prsti hodaju ti
po potiljku
Prolećno bilje silazi u
šarenom odelu
Do kraja slepe ulice sa crnom kapijom.

Poskok sleden u letu
krikovi talasa, krlijušt riba
bivolje oči opervažene vatrom

Skriveni znak u mozgu
dobijen začećem
Vodoskok krikova.
Preklopljene strane sveta
Razoren i kristali, poremećeni krugovi,
istumbani putokazi

Narušeni sklad kutija i boca
mirišljavih soli i gorkih trava
Oproštaj koji se udaljava i tone

Užas u redu kraj ukočenog
Eskulapa
krvotok pesme ubija
Pesnika.

A PHARMACY

(Death of a poet)

Horor in a queue, Death
beside the stiff Aesculapius

A surgeon's fingers pass over the back of your head
Spring plants descend in their colorful clothes
to the end of a blind alley with black gates

A horned viper frozen in flight
wave screams, fish scales
buffalo's eyes bordered with flames

A hidden brain sign developed with conception
A fountain of screams.
Overlapped points of the compass
Destroyed crystals, confused circles,
road signs turned upside down

The disrupted harmony of boxes and bottles
smelling salts and bitter herbs
Forgiveness departing and sinking

Horror in a queue beside the stiff Aesculapius
the poem's blood stream kills a poet.

Φαρμακείο
(ο θάνατος του ποιητή)

Φρίκη στη σειρά, θάνατος
Δίπλα από τον αγαπημένος Ασκληπιό

Τα δάχτυλα του γιατρού περπατούν στο σβέρκο σου
Τα ανοιξάτικα φυτά κατεβαίνουν στα πολύχρωμά τους ρούχα
Στο βάθος του αδιεξόδου με την μαύρη πόρτα

Το άλμα της οχιάς παγωμένο
Κραυγές των κυμάτων λέπια ψαριών
Τα μάτια του βιδιού περιτριγυρισμένα με φωτιά

Κρυμμένο στο μυαλό το σύμβολο που χαράχθηκε με την σύλληψη
Πίδακας κραυγών.
Τα σημεία του ορίζοντα διπλωμένα
Τσακισμένα κρύσταλλα, διαταραγμένοι κύκλοι
Αναποδογυρισμένα οδικά σήματα

Διαταραγμένη αρμονία κουτιών και μπουκαλιών
Αρωματικών αλάτων και πικρών βιτάνων
Αποχαιρετισμός που ξεμακραίνει και βυθίζεται

Φρίκη στη σειρά δίπλα απ' τον μαρμαρωμένο Ασκληπιό

Η κυκλοφορία αίματος των ποιημάτων
Σκοτώνει τον ποιητή

RASKRŠĆA

Iz noćnih mora i ljubavi

vraćaju se mladići
sa nepoznatim melodijama
na ispucalim usnama

sa zastavama lepljivih dodira
u dan koji nema želju

da svane.

razapeti pred božanskim vratnicima
poslednjih poljubaca i
prvih sunovrata

O, zemljo između devojačkih
postelja i svežih humki

Utoli svoju glad plodovima
naših reči, pesme, molitve,

Reko ponornice u glasovima
jutarnjih petlova u
temeljima kuća

Pusti nas da ostarimo
na raskršćima

CROSSWAYS

From nightmares and loves
young men come back
with unknown melodies

on their chapped lips

with flags of sticky touches
in a day which refuses

to dawn.

Crucified before the divine doorframe
of the last kisses
and the first daffodils

Oh, you earth between maidens'
beds and fresh grave-mounds

Appease your hunger with the fruits
of our words, poems, prayer

Oh, you sinking river in the voices
of morning roosters
in the foundations of homes

Allow us to grow old
at the crossways.

Gerhard Falkner (Germany)

Gerhard Falkner, born in 1951, is one of the most important German poets of our time. He has published several volumes of poems, amongst them „Hölderlin Reparatur“ (2008), awarded with the Peter-Huchel-Prize, and „Ignatien“ (2014). In his 2019 volume of poems „Schorfheide. Gedichte en plein air“ he has restored nature poetry. After scholarships at Villa Massimo/Casa Baldi, Rome and the Academy at Solitude castle, Stuttgart, he was in 2013 the first fellow of the Acadamy Tarabya, Istanbul and in 2014 fellow of Villa Aurora, Los Angeles. His novels „Apollokalypse“ („Apollocalypse“; 2016) and „Romeo oder Julia“ („Romeo or Julia“; 2017), acclaimed by the literary critics, were nominated for the most prestigious prize of the German literary world, Deutscher Buchpreis. Gerhard Falkner lives in Berlin and in Bavaria.

Translation : Marina Agathaggelidou

SCHORFHEIDE

Mir geht es ähnlich wie den Worten
sie liegen offen wie Steine, es wächst
einfach kein Gras drüber, sie überstehen
ihr Schweigen mit unmenschlicher Härte
Das Gras hebt sie wie Schulterpolster
wenn im Morgentau es quillt
doch drückt das Totgeschwiegene
von oben
sie in den dunklen Daseinsgrund
zurück

Ich habe morgens überhaupt keine Chance mehr
meine Socken wiederzufinden
so existenziell ist alles geworden
so bodenlos vieldeutig
so schwärmerisch vertieft

ΣΟΡΦΧΑΙΝΤΕ¹

Νιώθω περίπου όπως οι λέξεις
που κείονται σαν πέτρες, δεν
φυτρώνει πάνω τους χορτάρι, υπομένουν
τη σιωπή τους με απόνθρωπη σκληρότητα
Το χορτάρι τις σηκώνει σαν βάτες
όταν φουσκώνει μες στην πρωινή δροσιά
όμως τα αποσιωπημένα
τις σπρώχνουν άνωθεν
πίσω στο σκοτεινό έδαφος
της ύπαρξης

Το πρωί δεν έχω πια καμία πιθανότητα
να βρω τις κάλτσες μου
τόσο υπαρξιακά έχουν γίνει όλα
τόσο απύθμενα πολυσήμαντα
τόσο ενθουσιωδώς προσηλωμένα

SCHORFHEIDE

Die Stunden reihen sich wie Länder aneinander
wie Kontinente liegen sie sich gegenüber, die Heide
wächst auf ihre Substantive zu, ein Kommen und Gehen
von Diesem und Jenem durchirrt wie Streulicht
die formatierte Flur
Schwach lacht die Leuchtdiode des grünen
Knollenblätterpilzes durch das Unterholz der Zeilen
O beautiful moment! Do not pass away
Der Text fließt hin auf elektronischem Papier
Und löst ein textexternes Leuchten
Aus er Ballung
Nicht-Text stellt sich ein, unbeschriftetes
Gelände, gelöschte Außenwelt
Der Moorfrosch unterbricht sein prunkvolles Blau
und überm Turm der Bauchigen Windelschnecke
Übernachtet, Klopstock lesend, der Mond

ΣΟΡΦΧΑΙΝΤΕ

Οι ώρες γειτονεύουν σαν χώρες
σαν ήπειροι στέκονται η μια απέναντι στην άλλην, ρείκια
καλύπτουν τα ουσιαστικά τους, ένα πιηγαινέλα
ανόμοιων πραγμάτων διασχίζει σαν διαχεόμενο φως

¹ Σορφχάιντε ονομάζεται μια δασική έκταση, στο βόρειο τμήμα του κρατιδίου του Βραδεμβούργου, έξω από το Βερολίνο. Το παρόν, όπως και τα δύο επόμενα ποιήματα προέρχονται από το πιο πρόσφατη ποιητική συλλογή του Φάλκνερ, Σορφχάιντε. Ποιήματα en plain air (2019), όπου τα περισσότερα ποιήματα φέρουν τον ίδιο –ομώνυμο της συλλογής– τίτλο. (Σ.Τ.Μ.)

τον μορφοποιημένο κάμπο
 Αδύναμα γελά η διόδος φωτοεκπομπής
 του θανατίτη μέσα απ' τα χαμόκλαδα των στίχων
 O beautiful moment! Do not pass away
 Το κείμενο ρέει σε ηλεκτρονικό χαρτί
 και προκαλεί μια εξωτερική λάμψη
 λόγω συμφόρησης
 'Ενα μη κείμενο εμφανίζεται, άγραφη
 περιοχή, εξωτερικός κόσμος που διαγράφηκε
 Ο βάτραχος του βάτου διακόπτει το μεγαλοπρεπές του μπλε
 και πάνω απ' τον πύργο του σπειροειδούς σαλιγκαριού του Ντεμουλέν
 διανυκτευρεύει, διαβάζοντας Κλόπστοκ, το φεγγάρι

SCHORFHEIDE (ABWANDLUNG)

Die erste Zeile ist der Wald
 der Himmel seine Überschrift
 Die Bäume stehen gedrängt wie Lettern
 mit Majuskeln aus bronzenen Blättern
 und Vogelstimmen
 hoch in den Weltwirtschaftswipfeln
 Nirgends ist Ruh
 Die Zeichen und Stimmen
 von Twilighth und Twitter
 tönen hinzu
 scribere scribere

Der Wolken wimmelnde Landschaften
 wie diplomatische Gesandtschaften
 wispern Poeme und Verträge
 Die Welt vernimmt kaum einen Hauch
 alles Lügen, heißt es, denn die Dichter lügen
 sagt Platon in seiner Politeia
 und wo er recht hat
 hat er recht
 scribere scribere

ΣΟΡΦΧΑΙΝΤΕ (ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ)

Ο πρώτος στίχος είναι το δάσος
 Ο ουρανός η επικεφαλίδα του
 Τα δέντρα στέκονται στριμωγμένα σαν τυπογραφικά στοιχεία
 με κεφαλαία γράμματα από χάλκινα φύλλα
 και φωνές πουλιών
 ψηλά στις κορφές της παγκόσμιας οικονομίας
 Πουθενά δεν υπάρχει ησυχία
 Οι χαρακτήρες και οι φωνές
 από το Twilight και το Twitter
 συνηχούν

scribere scribere

Τοπία που σφύζουν από σύννεφα
σαν διπλωματικές αποστολές
ψιθυρίζουν ποιήματα και συμφωνητικά
Ο κόσμος ήσα που ακούει μια ανάσα
όλα είναι ψέματα, καθώς λέγεται, γιατί οι ποιητές ψεύδονται
λέει ο Πλάτων στην Πολιτεία του
και όταν έχει δίκιο
έχει δίκιο
scribere scriber

.....

Das Gedicht ist, was es ist.
Nicht mehr, und nicht weniger.
Es besteht aus Worten, so wie ein Baum aus Holz besteht
Es kann daher eigentlich nicht kritisiert werden.
Man kann ja auch einen Apfel nicht kritisieren.
Man kann höchstens sagen, er ist faul, oder sauer, oder dergleichen.
Die Auskunft führt sich also immer nur auf den Auskunftsgeber zurück.
Der Apfel selbst wird davon nicht tangiert. Er prozessiert weiter vor sich hin.
Noch schlüssiger hat Paul Celan das ausgedrückt in seiner Meridianrede:
„Das Gedicht hat seinen Grund in sich selbst; mit diesem Grund ruht es,
wie der Mensch, im Grundlosen“.

Το ποίημα είναι αυτό που είναι.
Ούτε περισσότερο, ούτε λιγότερο.
Αποτελείται από λέξεις, όπως ένα δέντρο αποτελείται από ξύλο.
Επομένως, στην πραγματικότητα δεν μπορεί να του ασκηθεί κριτική.
Όπως ας πούμε δεν μπορούμε να ασκήσουμε κριτική σ' ένα μήλο.
Το πολύ-πολύ να πούμε πως είναι σάπιο ή ξινό ή κάτι παρεμφερές.
Η πληροφορία αποδίδεται λοιπόν πάντα μόνο στον πληροφοριοδότη.
Το ίδιο το μήλο δεν επηρεάζεται από αυτήν. Λογοδοτεί μόνο στον εαυτό του.
Ακόμα πιο πειστικά το έκφρασε ο Πάουλ Τσέλαν στον «Μεσημβρινό» του:
«Το ποίημα έχει τη βάση του στον εαυτό του · με αυτήν τη βάση, εδράζεται,
όπως και ο άνθρωπος, στο αβάσιμο».

[STADTPLAN]

die Stadt ist ein Buch
wir schlagen die erste Straße auf
wir lesen die erste Straße
wir lesen sie mit den Füßen
dabei gehen wir sie
mit der Zeit verstehen wir auch
dass der Satzbau der Straße
wichtiger ist als das Verstehen

der einzelnen Häuser und sobald
wir sehen: Häuser sind Wörter
und Straßen sind Sätze und
Städte sind Bücher und Länder
sind Bibliotheken stoßen wir
auf die Frage: Was ist der Mensch?

sind Menschen Leser oder sind Menschen
Geher oder sind Menschen Zuhörer
der Häuser oder sind Menschen Autoren
der Straßen oder sind Menschen
Einwohner der Städte oder sind
Menschen Erbauer der Bibliotheken
oder sind Wörter Schritte in Sätzen
durch Kasernen von Büchern oder Sätze
Fetzen von Häusern an Straßen durch
Städte voller Menschen

und gibt es Fenster in den Zeilen
auf die Häuser oder Löcher in den
Sätzen auf die Wörter oder Augen
in den Menschen für die Blicke
durch die Löcher in den Sätzen
auf die Fenster in den Häusern
an den Straßen durch die Städte

und stehen die Wörter durch die
Straßen auf eigenen Beinen oder
gehen die Häuser in den Sätzen
andere Wege oder haben die Blicke
auf die Zentren der Bezirke ernstere
Sorgen oder zeigen die Stimmen
auf den Treppen der Gebäude Spuren
der Sprachen von Steinen aus anderen
Städten

und gibt es Menschen in den Wörtern
auf der Straße oder Blumen in den
Festern der Gebäude oder Autos auf den
Zeilen der Gedichte oder Ämter
in den Augen für die Häuser auf der Straße
oder Silben in den Steinen die nicht schreien
oder Lichter in den Giebeln der Geschicke
gibt es Dächer auf den Zeilen dieser Häuser
an der Straße einer Sprache ohne Laute

gibt es Leser für die Ampeln an der Kreuzung oder
 Sprecher für die Fenster in der S-bahn oder Ärzte
 für die Bücher wenn sie krank sind oder Fichter
 für die Häuser wenn sie schuld sind oder Kinder
 in den Kellern wenn es Krieg gibt gibt es Kähne
 für die Lasten oder Krähne für die Kosten
 oder Pläne für die Fragen nach den Sprachen
 in den Häusern aus dem Osten
 gibt es Männer für die Frauen
 oder Menschen,- gibt es Menschen?

[ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ]²

η πόλη είναι ένα βιβλίο
 ανοίγουμε τον πρώτο δρόμο
 διαβάζουμε τον πρώτο δρόμο
 τον διαβάζουμε με τα πόδια
 ενώ τον περπατάμε
 με τον καιρό καταλαβαίνουμε επίσης
 ότι η σύνταξη του δρόμου
 είναι πιο σημαντική από την κατανόηση
 των επιμέρους σπιτιών και μόλις
 δούμε ότι τα σπίτια είναι λέξεις
 και οι δρόμοι είναι προτάσεις και
 οι πόλεις είναι βιβλία και οι χώρες
 είναι βιβλιοθήκες πέφτουμε
 πάνω στο ερώτημα: τι είναι ο άνθρωπος;

είναι οι άνθρωποι αναγνώστες ή είναι οι άνθρωποι
 περιπατητές ή είναι οι άνθρωποι ακροατές
 των σπιτιών ή είναι οι άνθρωποι συγγραφείς
 των δρόμων ή είναι οι άνθρωποι
 κάτοικοι των πόλεων ή είναι
 οι άνθρωποι κτίστες των βιβλιοθηκών
 ή είναι οι λέξεις βήματα σε προτάσεις
 μέσα σε στρατώνες βιβλίων ή οι προτάσεις
 αποσπάσματα σπιτιών σε δρόμους μέσα σε
 πόλεις γεμάτες ανθρώπους

και υπάρχουν παράθυρα στους στίχους
 προς τα σπίτια ή τρύπες στις
 προτάσεις προς τις λέξεις ή μάτια
 στους ανθρώπους για τα βλέμματα
 μέσα απ' τις τρύπες στις προτάσεις

² Περιέχεται στο βιβλίο: Γκέρχαρντ Φάλκνερ, Πόλη αμφίδρομης επικοινωνίας – ground zero, μτφρ.
 Μαρίνα Αγαθαγγελίδου, Γαβριηλίδης, Αθήνα 2011, σσ. 98-105.

προς τα παράθυρα μες στα σπίτια
στους δρόμους μέσα στις πόλεις

και στέκονται οι λέξεις μέσα απ' τους
δρόμους στα δικά τους πόδια ή
παίρνουν τα σπίτια στις προτάσεις
τους δικούς τους δρόμους ή έχουν τα βλέμματα
προς τα κέντρα των συνοικιών πιο σοβαρές
έγνοιες ή δείχνουν οι φωνές
στις σκάλες των κτιρίων ήχην
των πέτρινων γλωσσών από άλλες
πόλεις

και υπάρχουν άνθρωποι στις λέξεις
μες στο δρόμο ή λουλούδια στα
παράθυρα των κτιρίων ή αυτοκίνητα στους
στίχους των ποιημάτων ή υπηρεσίες
μέσα στα μάτια για τα σπίτια αυτά στο δρόμο
ή συλλαβές μέσα στις πέτρες που δεν φωνάζουν
ή φώτα στα αετώματα των πεπρωμένων
υπάρχουν στέγες στους στίχους των σπιτιών αυτών
στο δρόμο μιας γλώσσας δίχως φθόγγους

υπάρχουν αναγνώστες για τα φανάρια στη διασταύρωση ή
ομιλητές για τα παράθυρα στον ηλεκτρικό ή γιατροί
για τα βιβλία όταν είναι άρρωστα ή δικαστές
για τα σπίτια όταν είναι ένοχα ή παιδιά
μες στα υπόγεια όταν γίνεται πόλεμος υπάρχουν μαούνες
για τα φορτία ή γερανοί για τα έξοδα
ή σχέδια για τις ερωτήσεις ως προς τις γλώσσες
μες στα σπίτια της ανατολικής πλευράς
υπάρχουν άντρες για τις γυναίκες
ή άνθρωποι – υπάρχουν άνθρωποι;

Ignatia 3

Es spricht die Sprache sich selbst wie kein Zweiter!
Unglaublich, wie sie sich beherrscht!
Sie kennt jedes Wort von sich Wort auswendig.
Sie weiß einfach alles über alles
und alles, was sie nicht weiß
weiß niemand.
Keiner der Engel der Sprache versteht
Hochzeit, Mahlzeit oder WWW
ohne ihr Zutun.
Selbst im Kiosk am Stachus gibt es
keine Zeitung ohne dass allein Sprache
weiß oder wüsste was drinstehrt.
Kein Netz ohne Knoten. Kein Kopf

ohne Schleife. Kein Kern ohne Ring.
Sprache und Sprache sind
einander versprochen.
Von Anbeginn.
Der Engel Lorenzo Lottos erscheint
und übernimmt die Verkündigung:
Wenn die Sprache spricht, geschieht, was sie sagt!
sagt er.
Das Gesagte geht der Heimsuchung voraus.
Hinter den Bildern von Annuntiatio und Visitatio
prangen die köstlichen alten Landschaften.

Die Sprache der Sprache tritt indem sie spricht
vor den Altar.

Die Sprache der Sprache als Frau ebenso
wie die Sprache der Sprache als Mann.
Sie im Brautkleid, er im schwarzen Anzug.

Willst du //
spricht die Sprache // zu der Sprache der Sprache als Mann //
die Sprache der Sprache als Frau // zur Frau nehmen //
Ich will, antwortet die Sprache der Sprache als Mann.
Willst Du // spricht die Sprache zur Sprache der Sprache als Frau //
die Sprache der Sprache als Mann // zum Mann nehmen?
Ich will, antwortet die Sprache der Sprache als Frau.
Damit hat die Sprache Sprache und Sprache getraut
und ich will und ich will ist zur Sprache gekommen.
Nach der Trauung fliegen die Sprache der Sprache als
Frau und die Sprache der Sprache als Mann als Paar
in die Sprachflitterwochen und feiern die Welt
als das einzige Beispiel für alles, was der Fall ist.

Ignatia 3

Η γλώσσα μιλάει άπταιστα τον εαυτό της!
Δεν υπάρχει άλλος που να την κατέχει τόσο καλά όσο η ίδια!
Δεν της ξεφεύγει λέξη.
Ξέρει τα πάντα για τα πάντα
και ό,τι δεν ξέρει εκείνη
δεν το ξέρει κανείς.
Κανένας άγγελος της γλώσσας δεν θα καταλάβαινε
τι πάει να πει γάμος, γεύμα ή www
ερήμην της.
Ακόμα και στο περίπτερο στην πλατεία Στάχους³ δεν υπάρχει
ούτε μία εφημερίδα που η γλώσσα και μόνο η γλώσσα

---

³ Stachus (ή Karlplatz): κεντρική πλατεία του Μονάχου. (Σ.τ.μ.)

να μην γνωρίζει τι λέει μέσα.
 Δεν υπάρχει δίχτυ χωρίς κόμπους. Ούτε κεφάλι
 χωρίς θηλιά. Ούτε πυρήνας χωρίς δαχτυλίδι.
 Η γλώσσα και η γλώσσα
 είναι λογοδοσμένες η μία στην άλλη.
 Απ' την αρχή-αρχή.
 Ο άγγελος του Lorenzo Lotto εμφανίζεται
 και αναλαμβάνει την αναγγελία:
 'Όταν μιλά η γλώσσα, γίνεται ό,τι λέει εκείνη!
 λέει αυτός.
 Το μαντάτο προηγείται της επίσκεψης.
 Πίσω από τις εικόνες της Annuntiatio και της Visitatio⁴
 λάμπουν τα εξαίσια παλαιά τοπία
 Η γλώσσα της γλώσσας εισέρχεται μιλώντας
 μπροστά στο ιερό.

Η γλώσσα της γλώσσας ως γυναίκα
 όπως και η γλώσσα της γλώσσας ως άντρας.
 Εκείνη με νυφικό, αυτός με μαύρο κοστούμι.

Θέλεις //
 λέει η γλώσσα // στη γλώσσα της γλώσσας ως άντρα //
 να πάρεις για γυναίκα σου // τη γλώσσα της γλώσσας ως γυναίκα //
 Θέλω, απαντά η γλώσσα της γλώσσας ως άντρας.
 Θέλεις // λέει η γλώσσα στη γλώσσα της γλώσσας ως γυναίκα //
 να πάρεις για άντρα σου // τη γλώσσα της γλώσσας ως άντρα;
 Θέλω, απαντά η γλώσσα της γλώσσας ως γυναίκα.
 'Ετσι η γλώσσα ένωσε τη γλώσσα και τη γλώσσα με τα δεσμά του γάμου
 και από την ένωση αυτή ήρθαν στη γλώσσα δύο θέλω.
 Μετά την τέλεση του γάμου η γλώσσα της γλώσσας ως
 γυναίκα και η γλώσσα της γλώσσας ως άντρας φεύγουν ως ζευγάρι
 για τον γλωσσικό μήνα του μέλιτος και γιορτάζουν τον κόσμο
 ως το μόνο παράδειγμα για καθετί που υφίσταται

Ignatia 7

Wir aber werden nicht. Keine Silbe
 wird uns. Kein Name.
 Bewölkt sein wird unsere Stimme
 und was wir sagen wird trotz der Geräusche
 die die Sprache verursacht
 fallen wie farbloser Regen.
 Wir bleiben die Hinterschlafenen:
 Silberne Löffel und goldene Löfflerinnen.
 Wir warten auf den winzigen Sprung
 in den einfachen Chromosomensätzen

⁴ (λατινικά στο πρωτότυπο): πρόκειται για τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου και την Επίσκεψη της Μαρίας στην Ελισάβετ, αντίστοιχα. (Σ.τ.μ.)

der uns ankündigt.

Ich wollte, die Welt wäre weiß und leicht
wie Weizenmehl und sie flöge.

Ich wünschte, die Welt wäre denkbar.

So aber bin ich hin und her gerissen:
Ich leide wie ein junger Hund, aber ich rede
wie ein alter Hase.

Heute früh um 8 hat es geklopft und gefragt:

»Ist denn die Sprache zuhause?«

Nein, hat es geantwortet, die wohnt hier nicht mehr.

Die war noch mit der Metaphysik frühstückten.

Danach hat sie einen Termin gehabt mit der Logik
um sich einen Prozess gegen das eigene Haus
vom Halse zu schaffen.

Am Nachmittag traf sie sich mit der Analytischen
Philosophie, die sie dauerhaft als

zu untersuchenden Gegenstand sichern wollte.

Als Kommunikationsautomat, in den man zwei Zahlen
einschmeißt, mit denen man alles herauskriegt.

In den Augen der Wissenschaft, so erklärte man ihr
gälte ja bereits die Physik als verunreinigte Mathematik
und erst Recht natürlich die Philosophie
was allein an ihr läge, der Sprache.

Mit anderen Worten, man hat ihr gesagt:

Sprache verschmutzte das Denken.

Das war hart!

Abends kam es dann noch zu einem Blitzbesuch
bei den Poststrukturalisten. Überstürzt geradezu.

Dort aber sagte man ihr, sie trüge nicht nur die Schuld an sich selbst
sondern an allem.

Daraufhin ist sie ausgezogen.

Ignatia 7

Εμείς όμως δεν θα γίνουμε. Ούτε μία
συλλαβή μας. Ούτε το όνομα.

Σκεπασμένη με νέφη θα είναι η φωνή μας
και τα λόγια μας παρά τον θόρυβο
που κάνει η γλώσσα

θα πέσουν κάτω σαν άχρωμη βροχή.

Μένουμε βυθισμένοι στον ύπνο:
ασημένια κουτάλια και χρυσοί συνδαιτημόνες.

Περιμένουμε ένα τόσο δα άλμα
στις απλοειδείς σειρές χρωμοσωμάτων
που θα ανακοινώσει την άφιξή μας.

Θα ήθελα ο κόσμος να ήταν άσπρος και ελαφρύς
σαν σιτάλευρο και να πετούσε.

Θα ήθελα ο κόσμος να ήταν πιθανός.
Έτσι όμως τραβιέμαι μια εδώ μια εκεί:

Σαν νεαρό κουτάβι υποφέρω αλλά μιλάω
σαν γερόλυκος.

Σήμερα το πρωί στις 8 χτύπησε κάποιος την πόρτα και ρώτησε:
«Είναι η γλώσσα μέσα;»

Όχι, απάντησαν από το σπίτι, δεν μένει πια εδώ.

Πήρε αρχικά το πρωινό της με τη Μεταφυσική.

Μετά είχε ένα ραντεβού με τη Λογική
για να δει πώς θα ξεφορτωθεί μια δίκη
που της κάνουν για να την πετάξουν απ' το σπίτι της.

Το απόγευμα συναντήθηκε με την Αναλυτική

Φιλοσοφία, η οποία ήθελε να την καπαρώσει
ως σταθερό φρευνητικό της αντικείμενο.

Ως αυτόματο μηχάνημα επικοινωνίας, όπου ρίχνεις μέσα
δυο αριθμούς, με τους οποίους αποκτάς τα πάντα.

Στα μάτια της επιστήμης, της εξήγησαν,
η Φυσική στην ουσία βρομίζει τα Μαθηματικά
για να μη μιλήσουμε φυσικά για τη Φιλοσοφία
και για όλα αυτά φταιει εκείνη, η γλώσσα.

Με άλλα λόγια, έτσι της είπαν:
η γλώσσα μολύνει τη σκέψη.

Σκληρή δήλωση αυτή!

Το βράδυ έκανε και μια αστραπαία επίσκεψη
στους μεταδομιστές. Έτσι στα πεταχτά.

Εκεί όμως της είπαν ότι δεν φέρει μόνο την ευθύνη του εαυτού της
αλλά των πάντων.

Υστερά από αυτό μετακόμισε.

Zhao Fan (China)

Zhao Fan was born in Kunming in 1987. Ph.D. student of East China Normal University in Chinese modern literature. The research area is Chinese modern thought and culture. He is a researcher at The New Poetry Research Institute of Southwest United University. In 2017, he participated in the 11th KRITYA international poetry festival in India. In 2018, he took part in the international symposium on "Modern Chinese from the Perspective of Literature" of East China Normal University and delivered a speech.

<爷爷在病中>

爷爷自1957年后渐趋沉默

从书房被赶到大地上

和稻米 芭蕉 甘蔗相顾无言

炎热的坝子 只有蝉在喧嚣

这些都是我的想象

我不知道 热带的蜜能否

稍稍融化时代铁板的一角

沉默的印象来自外人的诉说

来自沉默这个词声带的轻微震动

有时 饭桌上也会谈起过去

我在苦难的俗套里寻找蛛丝马迹

爷爷的沉默并非无言 在一家

团聚时 照常喜悦 负责淘米煮饭

偶尔 买点北方的食物

和电视机一起 詛咒国家的敌人

这些不过是另一种沉默

从未越过轨道 定时定点定量

这是最后的意志 最后的具持 最后的.....

只因 电解质紊乱 身体才是黑暗的主人

爷爷跟在后面 气喘吁吁 吼出那些秘密

不安和焦虑 豁出从未提起的名字

过程和结局 爷爷不再沉默 他看上去

筋疲力尽

2019.3

<Grandpa is ill>

Grandpa has gradually become silent since 1957

He was driven from the study to the earth

Faced with rice banana sugar cane speechless

In the hot basin only cicadas were making noise

These are all my imagination

I don't know if tropical honey can

Slightly melt a corner of the monolith of the times

The impression of silence comes from outsiders

A slight vibration of the vocal cords from the word silence

Sometimes we will also talk about the past at the dinner table

I looked for traces in the convenient pattern of suffering

Grandpa's silence was not wordless when family

Got together he is happy as usual responsible for rice cooking

Occasionally buy some northern food

Curse the enemies of the country with television

These are just another kind of silence

It has never crossed the orbit fixed time fixed location fixed quantity

This is the last will the last possession the last ...

But the body is the master of darkness only because of electrolyte disorder

Grandpa followed closely behind out of breath shouted out the secrets

Disturbed and anxious confess the names the process the ending

Which he never mentioned grandpa was no longer silent he looked

Exhausted

2019.3

<工厂生活区即景>

那条回家的路已经走了多年

路边的青松已经成塔

高高的戳向蓝天

拐角处的桉树垂着腰

守在道路的尽头

一阵风过后

硬果被孩子们捡去

在地上转成一粒陀螺

有一弯水许久未干

有一层青苔铺在角落

退休的青工

从菜市场回来
提着芥兰和蚕豆
身上穿着灰夹克
皮鞋上落着灰尘
嘴里躺着白酒腌过的舌头
小学生跑进单元门
石板凳上无人端坐
一群果蝇正在月季附近聚集
美人蕉闪烁着青绿的光芒
黄昏时的厨房
主妇在剁肉
锅铲在摩挲
水珠在油锅里爆炸
味道飘到大街上

2019.6

<The living area of a factory>

The road home has been walked for many years
The pine trees on the roadside have become towers
High stab into the blue sky
The eucalyptus tree at the corner bends its waist
Keep at the end of the road
After a gust of wind
The hard fruit is picked up by the children

Turn into a top on the ground
A piece of water is wet for a long time
A layer of moss is on the corner
Retired young workers
Come back from the food market
Carrying kale and broad beans
Wearing a grey jacket
Dust settled on the leather shoes
Lying in his mouth is a tongue pickled in liquor
The pupils run into the unit door
No one sits on the stone bench
A flock of fruit flies is gathering near the rose
Canna is flashing green light
As dusk falls on the kitchen
The housewife is chopping meat
The spatula is rubbing
The beads of water explode in the frying pan
The smell drifts into the street

<水蜜桃真理>

有人在房间内交媾虚无
有人在大地上采摘果实
一场急雨把容器洗净
一些光芒把云层射穿
露水和汁液浸湿红土

耷拉的树叶后面
累累垂着饱满的欲望
迫不及待地响起坠落的声音

已经滚到地上的
把身体交给鸟和虫子
皮下黄色的血肉袒露着

凝结成甜蜜的真理

2019.8

<Peach truth>

Someone is copulating with nothingness in the room

Someone is picking fruits on the earth

A sudden rain washes the container

Some light shot through the clouds

Dew and juice soaked the red earth

Behind the drooping leaves

Are hanging full of desire down

Cannot wait to ring the sound of falling

That rolled to the ground

Give its body to birds and worms.

The sub skin yellow flesh was exposed

Condense into sweet truth

2019.8

Yu Jian (China)

Contemporary Chinese poet, essayist, literary critic, novelist, editor, photographer, documentary filmmaker, and university professor.

Yu Jian was born in 1954 and he is raised in Kunming, Yunnan Province. Arguably the most prolific Chinese language poet of our time, he is widely recognized as one of the foremost poets of his generation. His numerous publications, which span more than three decades and various literary genres, include the landmark five-volume *Collected Yu Jian* (Yunnan People's Publishing, 2004), the four-volume *Selected Essays of Yu Jian* (Shaanxi Normal University Press, 2010), and more recently *Who Is He: Poems 2007-2011* (Chongqing University Press, 2013). Yu Jian's writings have been translated into fourteen languages, including English as well as major European and Asian languages. Among his documentaries are *Hometown* (2009) and *Jade Green Station* (in collaboration with anthropologist Zhu Xiaoyang, 2003), both of which constitute a cinematic expression that allows Yu Jian to extend his poetic, humanistic vision to his ongoing ecological, socio-political, and cultural concerns about life in Yunnan. A regular guest at major poetry festivals, Yu Jian has held lectures and readings at leading universities and literary venues worldwide. He has lived his whole life in his native city, Kunming.

"The Second-hand Store Assembly"

by Yu Jian

The second-hand store hides itself away on the Left Bank right near the black eye-socket of a café you'll need to take
a sleazy-purple pickaxe with you there's a brothel next door slumbering fleas hitched to a belt
as well as piano-playing fleas blue fleas grey-green fleas an old bicycle trundles past a puddle of fetid water
Baudelaire sauntered out just a moment ago Mélancolie still suspended behind a window swathed in black gauze
not having found the linen shirt which Plato once threw out he feels somewhat déçu and will try his luck
elsewhere no immaculately dressed Member of Parliament would be seen dead here but an off-stage actor
might no corpulent capitalist would be seen dead here but a superfluous poet might no puffed-up ship's skipper would be seen dead here but a refugee who had skipped across oceans might no professor
would be seen dead here but a young woman cutting classes might no hedgehog would
be seen dead here

but a peacock might no pair of scissors would be seen dead here but flesh and blood
might no crocodile would be seen dead

here but a crow might no car would be seen dead here but a pair of slippers might
rescue for the Raft of the Medusa as all those transvestite clouds drift by, constantly
changing their clothes there's a rank stink in the doorway
dead clothing waits for its fleshly body a wrinkled confessional sick to the back teeth
of TRYING TO MAKE ONESELF LOOK PRETTY of EVERY DAY BRINGS SOMETHING NEW as
the

second-hand store's philosophy lesson goes: "Understand the Present by Studying the
Past"

just a bit grubby S M L someone's fig-leaf shrunk with too much ironing so
flat to the touch so saturated with washing powder this is the midget, Little Lynn
this is tripe-bellied

Paul you are Drawing Compass Jean she is Needle Compass Thighs Georgette she is
Lily of the bucket waist and I am Yu but where is the department store that contains a
bear's waistline?

strip off the old uniform get rid of that Ironing Despot Adam butts out his anxious
cigarette Eve

starts to breath more easily FASHIONABLY DRESSED MEN AND WOMEN pedlars and
lackeys never forget that one time in Spring

when we walked barefoot in Eden Garden dressed in rainbow garb and feather
apparel

the future was like mist

the sun dazzled the eyes the age was with oneself the black-illicit life of a private
person smells then

were more noticeable arms and legs lazier apparel lighter Well, I'm not a tank, am
I!?

a little more seductive-looking a little more considerate more fun to be with
walking out on those main streets you had to blindfold yourself

with red curtains you had to withdraw and isolate yourself acting out the life that was
yours without letting them capture it on film

the grand bath tubs of the Romans were Highly Inflammable hugging catching
turning over and pinching

sniffing rolling around biting tearing kneading penetrating as you came out
ready to take on the World

leaping in two flames, stitched back up together holding on tight to your heart's
desire

the obligatory ribbons shoulders knees collars and sleeves tongue tips
lips ovaries facial hair heels as well as

thighs juices pornographic yellowness the siren's spinning wheel DRINKS LEISURELY
AND CROONS SOFTLY

I came I saw I lashed out with my hands tired old clichés torn to shreds one after
another

then redeployed tarted up anew dressed to the nines a hundred holes in honesty's
fabric

a hundred dirty spots you pay your money the first hand is only too willing the
second hand

embraces the Beloved the third hand keeps running itself over what has already been
stroked God — that

clothes rack a SMALL-sized abyss that stays hidden, never revealed the Great Tailor
Who had our headgear ready for us
long ago but still we have to go on searching to run red lights to be jostled black
and blue
to catch cold to be shamed into anger to go bald to give ourselves ulcers to be
plunged into despair
to give in utterly surpassing the standards and laurels of ordinary dress The dancer
before the altar has a beautiful face like jade She does not wear
the vulgar clothing of this world (Po Chü-yi) time is a radiant filth while lice take
good care
of a undying, ageless blood we've only just been stripped off when here we go again
shaken out then rumpled
splitting apart then joining together again CASUAL AND ELEGANT BEAUTY and the only
thing missing is one tiny button
refinement and elegance all in the density of the ash My dear she puts on
her pink underwear check out her skin as a prospective mate row a boat open
doors
go swimming skating climbing a hill see the big fat moon but don't touch
her breasts and don't brush against my buttocks the aisle is narrow he is in the
process
of TURNING OVER A NEW LEAF some rigid Master is inspired by a Mexican scarf
for the leading role what one longs for night and day: Molière's bad-smelling but
unique shoe-pad something cheap
SNAPPING ONE'S FINGERS AND GETTING WHAT ONE WANTS something precious out of
reach picking and choosing here
nothing at all comes up to scratch try this one on it smells of "White Poplar"
perfume once the Gods
all wore this but the sleeves are too long you'll have to roll them up Prodigal Son
your shoes are too thin
Great Beauty your silk is too fine whose prison is this? I open the door

whose the close-fitting skirt? the wilting flower? the waistlines of Jiangnan have
arrived all at once
bursting into bloom you hug this stack while he hugs that bundle ALL ON ONE'S
OWN
X is returned to his mother's cotton embrace what he has yearned for day and night
while Y runs into
that he-wolf one can only dream of JUST WHAT THE DOCTOR ORDERED it has to be
the
next one the next style (sigh)
the cheek-to-cheek dance of the World for ever and always in a heap of rags this
necktie
is more fitted to my obscenity your brazenness needs a certain crotchlessness suit
yourself
in that suit and at last all masks are off with this on his head he ascends his throne
for the first time
this sweat is her only "authentic fragrance" you old wardrobes of the World which
the hands of evil manipulators behind the scenes
can never reach the clowns have made the wrong choice again back home in front
of

their dressing mirrors
 they STARE AT THEIR REFLECTION AND BEMOAN THEIR FATE and are reborn in that
 feeling of
 dejection while certainty equals being constantly on the look-out
 last time you played the part of the blue trousers this time it is the jacket that MAKES
 ITSELF UP AND TREADS THE BOARDS OF THE STAGE there is a hint
 of that plate-glass sheen in Paris in the vicinity of the Moulin Rouge before
 nightfall where a crippled
 ghost manages to score a pair of second-hand crystal slippers which that
 haggard Cinderella will adore

(Translated by Simon Patton)

二手店集

于坚

二手店藏在小巷里 妓院的隔壁 旁边是咖啡馆
 那些喜欢污点的人 用第一只手挣钱 用第二只手作案
 打架 喝酒 捏一把 用第三只手 摸上帝的口袋
 世界这样安排 源于科学 那位大裁缝 早就做好了
 你的衣衫 再找找 不是这一件 不是那一件
 刚刚在镜子里脱掉又来了 都在找下一件
 总有一天会找到的 你的贴身衣裳 议员不会来这里

演员会来 诗人会来 难民回来 就像海港
 各种鱼簇拥着船到达 散发着腥气 先灭掉烟头
 再进去 里面都是易燃物 翻来翻去 伸进伸出
 就像在床上 请别碰我的乳峰 请别撞我的屁股
 亲爱的 它的胸总是太瘪 我的脚总是太宽
 你搂着这一摞 他抱着那一捆 这位得到了
 亲爱的内裤 那位得到了手套 谢天谢地
 喜新厌旧 他又找到了腰 朝思暮想 她终于
 缴获淫荡 梦想的永远是下一件 下一件
 唉 世界的贴面舞会永远在那堆破布之间
 我的下流更适合这些领带 你的无耻需要一种
 扣子 他着迷某种污点 戴上这一顶 你就是国王
 天啦 神呵 我要的就是这一件 这一款
 小丑们又穿错了 回头再看一次镜子
 黯然神伤就是诞生 左顾右盼就是确定

上次你演的是蓝裤子 这次要登场的是
黄衬衫 在巴黎 红磨坊附近 天黑前
我斩获了一条围巾 她会喜欢

“I Remember Shigatse”

by Yu Jian

that day in red Shigatse when I was young with a travelling bag and a drinking-flask on my back and on my feet a pair of Liberation running shoes I strode across fields of highland qingke barley a forest combed its hair in the mist dawn rinsed its face crows bore the name of a divine being a snow leopard flew in the Himalayas some Tibetan's white house stood poised on a hill-top prayer-flags fluttered with a pantheon of gods a paper lion overcame its altitude sickness as imps and a fine steed rolled in its erect body I strode past villages fortresses temples cream-coloured tents a Tibetan mastiff roared against a railing this mighty collector took care of a Black Hole from the Middle Ages I had no way of getting near to bells tolled from high up in the clouds the Doors of a Whole Household opened a crowd of matsutake mushrooms put on their caps the Doors of a Hundred Rivers opened a hundred thangkas bloomed riotously on slopes covered in a hundred kinds of flowers a hundred bronze cauldrons were brewing a whole day's yak-butter tea Baidumu stood in a country fair of weiqi chess-players bearing Tibetan woollen pulu cloth and a love very soon to be realized Sakya Monastery was raining Mount Qomolangma was chanting scriptures the Doors of the Galsang Flowers opened every horse in a pack of horses had lowered its head to the ground having found the root a vermillion monk with one shoulder bare pulled out a key from somewhere at his side the Doors to the Sun opened wide its brilliance lighting up the Tashi Lhunpo Monastery lost in thought Doors of Stone opened the Doors of Wood opened Doors of Eggs Doors of Orchards fathers and sons worked on the roofs of Autumn fifty-one years old, Jiangmu's mother had a row of white teeth in her apple of a face the Doors of the White Poplars opened I met people spinning prayer-wheels

made of sheep's hide people dancing behind white clouds people offering their hands in support people walking along roads people on their way to Lhasa these joyous clocks crawled along the ground and moved more slowly than time itself I met with people lying stretched out in fields of grass and I met kings without crowns the mothers of mothers riders on horseback ladies of noble birth necks encircled with turquoise beautiful woman cooks a reincarnated descendant of King Gesar just like a stupa I met with young girls like white cranes bronzed boys and at the long-distance bus station I met with butter gilded with gold-leaf as well as people carrying scars fleas and love songs people come from corn and potato who led me and guided me past precipices and streams with hands scythes had once cut into o that day in faraway Shigatse the Doors of the Choir opened everywhere lips were singing Jamyang Gyatso sang in each and every prayer wheel sorrowful songs that day Shigatse was bathed in an auspicious glow that day all the doors opened the white hair of grandmothers hung down in doorways the world was so old Beauty was slow in coming but how I hoped that this was not the End of the World that day, with Shigatse lit up in the light of the setting sun I found the main gate to an Old Heaven sheep making their way back home trod my footprints into the mud's oblivion as they passed there was no electricity in Shigatse that day no hotels the Doors of the Stars opened and together with the motionless yaks on a plain of grass I was glad to be darkness

回忆日喀则

那一天在红色的日喀则 我正年轻 背着行囊和一壶水 穿着解放鞋
大步穿过青稞地 森林在雾中梳头 黎明洗脸 乌鸦有一个神的名字
雪豹在喜马拉雅山中飞 藏族人白色的房子停在山岗 风马旗跟着
诸神飘扬 一头纸狮子在克服它的高原反应 勃起的身体中滚着
骏马和精灵 大步迈过村庄 城堡 寺院 奶油色的帐篷 一头藏獒
在栅栏旁咆哮 伟大的收藏家 保管着中世纪的黑洞 我无法走近
钟声响起在云端 一家人的门打开了一群松茸戴好了它们的小帽子
一百条河流的门打开了一百张唐卡盛开在百花山坡 一百只铜锅
在煮着一日的奶茶 白度母站在手谈者的集市 带来氆氇和将至的
爱情 萨迦寺在下雨 珠穆朗玛在颂经 格桑花的门打开了 马群

低着头 它找到了根 朱红色的僧人袒露肩膀从腰间取出了钥匙
 太阳的门大大地打开了 光辉照亮沉思的扎伦布寺 石头的门打开了
 木头的门打开了 鸡蛋的门打开了 果园的门打开了 丈夫和儿子们
 在秋天的屋顶上干活 降姆的妈妈五十一岁 苹果般的脸上含着一排
 白牙齿 天空的门打开了 白杨树的门打开了 我遇见摇着羊皮转经筒
 的人 尾随白云跳舞的人 彼此搀扶的人 走在路上的人 要去拉萨
 的人 这些快乐的表 匍匐在大地上 走得比时间还慢 我遇见躺在
 大草原上的人 遇见无冕的国王 母亲的母亲 骑士 戴绿松石项链
 的贵妇 美丽的厨娘 格萨尔王的转世后裔 像一座塔 我遇见白鹤
 少女 古铜男子 在长途汽车站我遇见镀着黄金的酥油 遇见那些身上
 有疤痕 跳蚤和情歌的人 那些来自玉米和土豆的人 他们牵着我
 绕过悬崖和溪流 用被镰刀割伤的手 哦呀 那一天在遥远的日喀则
 唱诗班的门打开了 所有嘴唇都在歌唱 仓央嘉措在每一只经筒中唱着
 伤心之歌 那一天 祥光笼罩日喀则 那一天 所有的门都打开了
 门洞里挂着祖母们的白发 世界如此老迈 美姗姗来迟 但愿这不是
 末日 那一天在夕光中的日喀则 我找到旧天堂的大门 一只只羊
 在归家 我的脚印跟着它们在泥泞中隐去 那一天日喀则没有电
 没有旅馆 星星的门打开了 跟着草原上那些一动不动的牦牛
 我甘于黑暗

2018年8月1日星期三在理塘

Σιγκατσε

Την ημέρα εκείνη με κόκκινο Σίγκατσε όταν ήμουν νέος, με έναν ταξιδιωτικό σάκο
 Και μια μπουκάλα στην πλάτη και στα πόδια μου
 Ένα ζευγάρι Απελευθέρωσης παπούάτσια τρεξίματος
 Δραστέλισα ορεινά χωράφια με καλλιέργεια ριθαριού – ένα δάσος χτένιζε τα μαλλιά
 του – στην ομίχλη
 Η αυγή ξέπλενε το πρόσωπό του, οι κουρούνες είχαν το όνομα ενός Θεικού όντος
 Μία λεοπάρδαλη του χιονιού πέταξε στα Ιμαλαΐα κάποιου Θιβετιανού το άσπρο σπίτι
 Στεκόταν τοποθετημένο σε κορφή λόφου με σημαίες προσευχής.
 Φτερουγίζοντας μ' ένα πάνθεον θεών ένα χάρτινο λιοντάρι
 Ξεπέρασε την αρρώστια που είχε του ύψους σαν διαβολάκι
 Και ωραίο αλογάκι
 Κύλησε μέσα στο στητό του σώμα
 Δραστέλισα χωριά, φρούρια, ναούς, τέντες σε χρώμα κρέμας
 Ένα Θιβετιανό μάστιφ.
 Ούρλιαζε ενάντια σε ένα κάγκελο, αυτός ο ισχυρός συλλέκτης
 Είχε επιμεληθεί μία Μαύρη Τρύπα του Μεσαιώνα.
 Δεν είχα τρόπο να πλησιάσω, καμπάνες που χτυπούσαν ψηλά στα σύννεφα
 Οι Πόρτες ενός Ολόκληρου Νοικοκυριού άνοιξαν ένα πλήθος
 Ματσουτέικι μανιτάρια φόρεσαν τα καπέλα τους :

Οι Πόρτες των Εκατό Ποταμών άνοιξαν

Εκατό «θάνγκας» άνθισαν με οχλαγωγία σε πλαγιές σκεπασμένες με εκατό ειδών λουλούδια

εκατό μπρούτζινα καζάνια ετοίμαζαν ολόκληρης της ημέρας το γιακ-βιούτυρο-τσάι. Ο Μπειντού μου στεκόταν σε μια χώρα με αρκετούς γουέκι παιχτες σκακιού με θιβετιανό μάλλινο πούλου και έναν έρωτα

που πολύ γρήγορα θα γινόταν πραγματικότητα

Στο Σάκουα Μοναστήρι έβρεχε στο Βουνό Qomolangma έψελναν τις γραφές

Οι Πόρτες των Galsang Flowers άνοιξαν κάθε άλλο .

Σε μια αγέλη από άλογα είχε χαμηλώσει το κεφάλι ως τη γη –

Έχοντας βρει τη ρίζα ένας κοκκινόχρωμος μοναχός μ' έναν ώμο γυμνό

Έβγαλε ένα κλειδί από κάποιου

Οι Πόρτες του Ήλιου ορθάνοιχτες η λάμψη του φωτίζοντας το Τάσι

το Ληυπρο Μοναστήρι το χαμένο στη σκέψη

Οι Πόρτες Πέτρας άνοιξαν

Οι Πόρτες Ξύλου άνοιξαν.

Πόρτες Αυγών. Πόρτες Κήπων. Πατέρες με τους γιους τους δούλεψαν

Πάνω στις κινήσεις του Φθινόπωρου πενήντα ενός χρονών η μητέρα του Jiangmu

Είχε μια σειρά από άσπρα δόντια στο μήλο προσώπου

Οι Πόρτες από Άσπρες Λεύκες άνοιξαν

Συνάντησα ανθρώπους να γυρίζουν τους τροχούς της προσευχής

Καμωμένους από το τομάρι προβάτων

Ανθρώπους να χορεύουν πίσω από άσπρα σύννεφα

Ανθρώπους να προσφέρουν τα χέρια τους για βοήθεια

Ανθρώπους να περπατούν στον δρόμο ανθρώπους στον δρόμο τους

Για τη Λιχάσα.

Αυτά τα χαρούμενα ρολόγια να σέρνονται στην γη και να κινούνται πιο αργά

Και από τον χρόνο τον ίδιο. Συνάντησα ανθρώπους ξαπλωμένους στο χορτάρι

Συνάντησα βασιλίδες χωρίς στέμμα τις μητέρες των μανάδων

Καβαλάρηδες πάνω στα άλογα κυρίες ευγενικής καταγωγής

Λαιμούς με τουρκουάζ γύρω γύρω όμορφες γυναίκες μαγείρισσες

Μετεμψυχωμένο και πάλι απόγονο του Βασιλιά Καίσαρα

Έναν ηλιθίο με νέα κορίτσια σαν άσπροι γερανοί μπρούτζινα αγόρια

Και σε σταθμό λεωφορείων μακρινών αποστάσεων συνάντησα βούτυρο

Επιχρουσωμένο με χρυσό φύλλο όπως και ανθρώπους με ουλές

Κουνούπια και ερωτικά τραγούδια άνθρωποι που έρχονται από σιτάρι

Και πατάτα που με οδήγησαν μες από γκρεμούς και ρέματα

Με χέρια scythes που κάποτε δρεπάνια τα'χαν κόψει αυτή η μέρα στη μακρινή Shigatse

Οι Πόρτες της Χορωδίας άνοιξαν

Πλαντού χείλη τραγουδούσαν Jamyang Gyatso

Τραγούδησε στον κάθε τροχό προσευχής

Θλιβερά τραγούδια την ημέρα εκείνη

Ο Σίγκατσε κολυμπούσε σε ευοίωνες λάμψεις

Ήταν η μέρα που όλες οι πόρτες άνοιξαν

Τα άσπρα μαλλιά των γιαγιάδων κρεμόντουσαν ως κάτω στα κατώφλια

Ο κόσμος τόσο γερασμένος Η Ομορφιά αργούσε να' ρθεί

Αλλά πόσο ευχόμουνα να μην είναι αυτό το Τέλος του Κόσμου

Την ημέρα εκείνη, όταν ο Σίγκατσε άναιψε με το φως του ήλιου που έδυε

Εγώ βρήκα την κύρια είσοδο σ' έναν Παλαιό Ουρανό

Πρόβατα βρίσκουν τον δρόμο τους στο σπίτι πιδοπτάησαν τα χνάρια μου
Στην αμνησία της λάσπης, όπως περνούσαν
Δεν είχε ηλεκτρικό στο Σιγκάτσε εκείνη την ημέρα
Ούτε ξενοδοχεία. Οι Πόρτες των Αστεριών άνοιξαν και μαζί με τα ακίνητα γιακ
Σ' ένα καταπράσινο λιβάδι
Χάρηκα που ήμουν το σκοτάδι .

Jochen Kelter (Switzerland-Germany)

Jochen Kelter, born in Cologne, Germany in 1946. University studies in Germany and France. Has been living as a Swiss citizen in Switzerland since 1969. Poet, novelist, essayist. President of the Swiss collecting society Pro Litteris from 2000 to 2010. Former President of the European Writers' congress (EWC), the federation of European writers' associations. Latest books: Die Möwen von Sultanahmet (poems, 2015), Wie eine Feder übern Himmel (poems, 2017), Sprache ist eine Wanderdüne (essays on Literature and society, 2019).

Philosophenturm

Die Obristen hatten euch
vertrieben bis in den Hamburger
Philosophenturm und die
Wohngemeinschaft beim Hafen
immerhin einem Hafen

Du und deine Gefährtin
die Genossen aus dem Süden
mussten uns Junge Herzlichkeit
lehren Freude zu leben
auf den Verbannungsinseln

Werden wir Feriencamps
einrichten sagtest du Labors
zur Befreiung der Welt bist du
danach in einem Hafen gelandet
der dein war mit den deinen?

Rauch der aus dem Kamin
über dem Haus aufsteigt
die Gewissheit hier sind wir
gestrandet zu unserem Genügen
auf Erden so lange wir sind?

Piräus

Die Melodie des Akkordeonspielers wird leiser wie er dem nächsten Wagen zugeht
ich verstehe den Text nicht aber ich weiss ihn als er um eine Gabe bittet es ist das Lied
von Leben und Tod Für das er um eine Gabe bittet das sich verliert als er zum
nächsten Wagen der Métro nach Piräus wechselt dem nächsten und dann dem
nächsten es wird schwächer und schwächer ich weiss es Es ist das Lied von Leben und

Tod auf diesem unsterblichen Akkordeon die Katzen gibt es noch es gibt noch das Meer und die Insel Ägina sonst aber ist alles und das Akkordeon verblasst bis zur Kenntlichkeit

Palmenhaus

Wir spielen Boule im verwilderten Garten des Palmenhauses essen Brot Käse und Kuchen trinken die Weine niemand schaut durchs dichte Gebüsch von da draussen herein dann steigt die Nacht allmählich aus Büschen und Gräsern senkt sich aus hohem Gewölb herab auf den zuwildernden Garten wir verlaufen uns in die Stadt die sitzt vor Cafés Bars im Dunkeln und auf Terrassen stehen unter Bäumen und trinken ein letztes Glas auf niemand keiner schaut von draussen herein wir sind bei uns allen allein

Santiago Matamoros

Die Statuen der Heiligen sind schwarz vom Regen auf den Mauern spriesst Moos auch auf der breiten Krempe deines Huts Matamoros Jakob du Schlächter der Mauren Gezweig stösst durch die Mauern auf den Dächern spriessen Büsche ihr seid gegen Süden marschiert die grossen Güsse liessen nach lieblicher wurden die Landschaften und wärmer zurückgeblieben sind allein die Stein gewordenen Träume der katholischen Könige die Hybris der ewigen Inquisition der gemeisselte Traum des Meister Mateo von der Wurzel Jesse zum ewigen Licht die Krieger des einen Gottes brennen jetzt anderswo

Juni vierundvierzig

*Hier ist die Erde bitter,
es ist die bittere Erde von Distomo*

Jannis Ritsos

Hier waren als SS – Grenadiere
die zweihundertfundachtzehn Bewohner
aufschlitzten köpften erschossen vergewaltigten
verbrannten die Hunnen Europas die Herren
über den Tod die befehlsgeilen Leutnants
längst alle schuldig geworden

Komeno Kalavryta Kephalonia
sechzigtausend ermordete Zivilisten
fünftausend erschossene italienische Soldaten
achtundfünfzigtausend nordwärts verschleppte
Juden getötet kein Täter je verurteilt
kein Reuegeld jemals erwirkt

Aber hier in Distomo gewannen
drei oder vier Zwanzigjährige ihre Unschuld
zurück die sie nie zuvor besessen als sie drei
oder vier Kindern den Weg wiesen sich

zu verbergen vor ihresgleichen drei
vier Gerechte unter den Barbaren

Philosopher's tower

The Colonels have had you
expelled to the tower of the faculty of philosophy
of Hamburg university and to the
communal residence at the port
at least a port

You and your companion
the comrades from the south
Had to teach us youngsters warmth
the joy of living
on the exile island

We will create holiday camps
you said labs
for the liberation of the world you
ended up then at a port
that was yours with yours?

Smoke that rises from the fireplace
above the house
the certainty here are we
stranded enough
on earth for as long as we are?

Palm house

We play boules
in the overgrown garden
of the palm house eat bread
cheese and cake drink
the wines no one looks
through the thick bushes from there
outside inside here then the night
rises gradually from bushes
and grass sinks from
the high vault on the overgrown garden we get lost
in the city which sits in front of cafés
bars in dark and on terraces
stand under trees and drink
a last glass to no one
no one looks from outside inside here
we are alone by ourselves

Piraeus

The melody of the accordionist
Sounds lower as he enters the next
Wagon I do not understand the lyrics
But I know them
When he begs for charity
It is the song of life and death

What he asks for charity for
Is getting lost when he enters the next
Wagon changes train to Piraeus
The next one and then
The next one turns weaker
And weaker I know

It is the song of life and death
On this immortal accordion
There are cats and there is still
Still the sea and the island of Aegina
But everything and the accordion
Fade away until discernibleness

June '4

*Here the soil is bitter,
Here is the bitter soil of Distomo
Yannis Ritsos*

Here were the two hundred eighteen residents
When members of Es-Es
Slaughtered, beheaded, shot, raped
Burnt the Huns of Europe the Men
For the death of an authoritarian Lieutenant
All of them were found guilty

Kommeno Kalavryta Kephalonia
Sixty thousand murdered civilians
Five thousand murdered Italian soldiers
Fifty eight thousand displaced to the north
Murdered Jews no offender ever condemned
No reparation

But here in Distomo

three or four twenty year old boys won their innocence
back that they once did not have when they showed to three
or four boys the way
to hide from three peers
four righteous among Barbarians

Santiago Matamoros

The statues of the Holy
Are black from rain
On the walls moos is spreading
On the wide brim of your hat
as well Matamoros Jakob
you slaughterer of the Moors
branches shove through the walls
on the roofs grow bushes
you marched towards the south
heavy rain was falling
the landscapes became more beautiful
and warmer behind
were left alone the dreams of the catholic Kings
that turned into stone
the hybrid of the internal Inquisition
the carved dream of Master
Mateo from the tree of Jesse to the
eternal light the fighters of the one
God are burning now somewhere else

Koukis Christos (Greece)

Koukis Christos was born in 1979 and he is a poet and a writer. He has published poetry books in Greece, France, Italy and Serbia and poems of his have been translated in eight (8) languages. He has participated in poetry anthologies in Greece and other countries and in several international poetry festivals around the world. He has worked in poetry and culture magazines and has written lyrics for songs. Recently he collaborated in an international project for Documenta 14 Athens. He lives and works in Athens.

Moral teaching

"Let us not talk about crisis, it is simply a big re-classification of forces" said the elder earthquake specialist to the young political specialist

"The point is always how we deal with changes
the breaches, the collisions, the big and small earthquakes
the shifting to the right or the left, the horizontal or vertical tendencies Energy is
forever accumulating in secret, and is searching for an exit,
a voice; certainly
the question always is how do we prepare ourselves for those unavoidable changes"

Ηθικό δίδαγμα

«Ας μην ομιλούμε για κρίση, είναι απλώς μια μεγάλη ανακατάταξη των δυνάμεων»
είπε ο γηραιός σεισμολόγος στον νεαρό πολιτικό αναλυτή

«Το ζήτημα πάντα είναι πώς εμείς διαχειριζόμαστε τις αλλαγές
τα ρήγματα και τις συγκρούσεις τους, τους μικρούς και μεγάλους σεισμούς
τις αριστερόστροφες ή δεξιόστροφες μετακινήσεις, τις οριζόντιες και κατακόρυφες
τάσεις
Ανέκαθεν νεαρέ μου συσσωρεύεται ενέργεια στα κρυφά
και αναζητά μια έξοδο, μια φωνή · ασφαλώς
το ζήτημα πάντα είναι πώς εμείς ετοιμαζόμαστε γι' αυτές τις αναπόφευκτες αλλαγές»

Sleep

For some time now I cannot sleep, I turn around on my bed until the vertigo lifts my dreams from deep down

My agony tonight as well is heavier than darkness

but still I am not waiting for the dawn, it is not time for light but still I am waiting for the stars and the moon to appear so that we can talk and clarify things
so that we do not leave this story with empty eyes

This country does not go to sleep with clear conscience

What kind of people drove us mad that the night fell so wildly and suddenly
What kind of people have we become that the night fell without a fight, a reminiscence
We were captured by the ashes and whoever could save himself was saved
The ashes are used to us and accuse us now for the fire We should, we should have listened to the denial
For some time now we have been living with the feeling that we are slipping in vain with the frightened suspicion that when a wound governs it goes deeper

'Υπνος

Καιρό τώρα δεν μπορώ να κοιμηθώ, στριφογυρίζω στο κρεβάτι μου
ώσπου ο ίλιγγος ν' ανεβάσει τα όνειρά μου απ' τον βυθό
Η αγωνία μου κι απόψε περισσότερη απ' το σκοτάδι
κι όμως δεν περιμένω την αυγή, δεν είναι ακόμα η ώρα του φωτός
κι όμως περιμένω τ' άστρα και το φεγγάρι
να φανούν, να μιλήσουμε και να ξεκαθαρίσουμε
με άδεια μάτια μην φύγουμε απ' αυτήν την ιστορία
Αυτός ο τόπος δεν πέφτει για ύπνο με την συνείδηση καθαρή

Τι είδους άνθρωποι μας ξελόγιασαν και νύχτωσε
έτσι άγρια κι απότομα
Τι είδους άνθρωποι γίναμε κι εμείς και νύχτωσε
χωρίς μια μάχη, μια μνήμη
Μας κυρίεψαν οι στάχτες και ο σώζων εαυτό σωθήτω
μας συνήθισαν και οι στάχτες και μας προσάππουν τη φωτιά
έπρεπε, έπρεπε να είχαμε ακούσει την άρνηση

Καιρό τώρα ζούμε με την αισθηση πως μάταια ολισθαίνουμε
και με την έντρομη υποψία πως μια πληγή σαν κυβερνάει, βαθαίνει

The ugly side of history

Johnny took everything he had, there was room for everything he had in one wind anyway and came to the capital

what else can a white boy do but write poetry to manifest in the minds of men
and one day when I took him home wounded, he said one evening
I will tell you about the ugly side of history

Andreas was in trouble and could not be saved even by a drop of blood he packed
up and went to his village
but pain never disappears; it is simply archived
and he wanted to dream like everybody else on the bright side of the moon and one
night when I treated him to many drinks, he said
one evening I will tell you about the ugly side of history

Aalen woke up sweating over a dream
she had walked places that were erased and roads that never existed and she kept
thinking: people like us change the world with a song or a glance
and one day when I brought her medicine, she said
one evening I will tell you about the ugly side of history

Angelos always wanted another body, not his own
he paid every day for the stupidity and the perversion of the
world but he knew very well that love was an unlikely reality and the most beautiful
terror is to love yourself
and one day when I saved him from his parents, he said one evening I will tell you
about the ugly side of history

Kat had gone through illegality; she had already gone through boredom and was
always searching for a new activity, a new collision
as she was beautiful and rich, everything legal was too easy Besides Paradise has a
taste of failure, which is also its value
Kat had somewhere, somehow thrown her microcosm on a pile and one day that I
remained silent so she could cry correctly, she said one evening I will tell you about
the ugly side of history

With these people I had always the shocking feeling that I was not right

Η άσχημη πλευρά της ιστορίας

Ο Τζόνι πήρε όσα είχε, χωρούσαν άλλωστε όλα σ' έναν άνεμο
και ήρθε στην πρωτεύουσα
τι άλλο μπορεί να κάνει ένα λευκό αγόρι απ' το να γράφει ποίηση
να διαδηλώνει μες στο μυαλό των ανθρώπων
και μια μέρα που τον πήγα σπίτι χτυπημένο, μου είπε

ένα βράδυ θα σου διηγηθώ την άσχημη πλευρά της Ιστορίας

Ο Αντρέας είχε μπλέξει και δεν σωζόταν ούτε από μια σταγόνα αίμα
τα μάζεψε και πήγε στο χωριό του
μα ο πόνος δεν χάνεται, απλώς αρχειοθετείται
και αυτός ήθελε να ονειρεύεται όπως όλοι, στην φωτεινή πλευρά του φεγγαριού
και μια μέρα που του κέρασα τα πολλά ποτά του, μου είπε
ένα βράδυ θα σου διηγηθώ την άσχημη πλευρά της Ιστορίας

Η Αιλίν ξύπνησε ιδρωμένη πάνω σ' ένα κύμα
είχε περπατήσει μέρη που σβήστηκαν και δρόμους που δεν υπήρχαν
και όλο σκεφτόταν · άνθρωποι σαν εμάς αλλάζουνε τον κόσμο
μ' ένα τραγούδι ή μ' ένα βλέμμα
και μια μέρα που της πήγα τα φάρμακά της, μου είπε
ένα βράδυ θα σου διηγηθώ την άσχημη πλευρά της Ιστορίας

Ο Άγγελος που ήθελε κάποιο άλλο σώμα, πάντως όχι το δικό του
πλήρωνε κάθε μέρα την ανοησία και διαστροφή του κόσμου
ήξερε όμως καλά πως ο έρωτας είναι μια ανάρμοστη πραγματικότητα
και πως ο πιο ωραίος τρόμος είναι ν' αγαπήσεις τον εαυτό σου
και μια μέρα που τον γλίτωσα απ' τους γονείς του, μου είπε
ένα βράδυ θα σου διηγηθώ την άσχημη πλευρά της Ιστορίας

Η κατ πέρασε στην παρανομία, είχε περάσει ήδη απ' την πλήξη
και έψαχνε πάντα μια καινούρια δράση, μια νέα συντριβή
καθώς ήταν όμορφη και πλούσια, καθετί νόμιμο παραήταν εύκολο
άλλωστε ο Παράδεισος έχει μια γεύση αποτυχίας, αυτή είναι και η αξία του
Η Κατ κάπου κάπως πέταξε σε μια σωρό των μικρόκοσμων της
και μια μέρα που έμεινα σιωπηλός για να κλάψει σωστά, μου είπε
ένα βράδυ θα σου διηγηθώ την άσχημη πλευρά της Ιστορίας

Μ' αυτούς τους ανθρώπους, είχα πάντα την συγκλονιστική αίσθηση
πως δεν είχα δίκιο

A.D

Where I love you there is agony advanced night in the hands of a day
No one is ever prepared for beauty that is why we have love and music
You are the only one I know when I am myself

Let us fall in love or let us be burned, it is the same

but let us not remain alone holding history under the arm like yesterday's newspaper
You can wear the world inside out provided you do not assign any labels
Let us fall in love since even in our worst moments the most beautiful sign is pain
and its first lesson is the attraction of things

Let us be burned since we could have had everything but we preferred to have each other
and the proud hunger of the kiss
Let us fall low only for a fallen star, only for the broken glass of the world to feel
everything else but strangers in our mistakes Let us fill the glass of time with marks from
hands and lips and let the state accuse us, let us be accused
the false world plus our culpabilities is the true world

We are rich in such a way that no bank condescends to accept us
Let us fall in love or let us be burned, it is the same In the language that I love you,
tears are liquid fire

A.D.

'Όπου σ' αγαπάω υπάρχει αγωνία
προχωρημένη νύχτα στα χέρια μιας ημέρας
ποτέ κανείς δεν είναι προετοιμασμένος για την ομορφιά
γι' αυτό έχουμε τον έρωτα και τη μουσική
Είσαι η μόνη που ξέρω όταν είμαι ο εαυτός μου
Ας ερωτευθούμε ή ας καούμε, το ίδιο σπουδαιο είναι
μη μείνουμε όμως μόνοι, με την Ιστορία παραμάσχαλα σαν χθεσινή εφημερίδα
ο κόσμος φοριέται και απ' την ανάποδη αρκει να μην βάζεις ταμπέλες
Ας ερωτευθούμε μιας και στις πιο άγριες στιγμές μας ωραιότερο σημάδι είναι ο πόνος
και το πρώτο του μάθημα είναι η έλξη των πραγμάτων
Ας καούμε μιας και θα μπορούσαμε να τα έχουμε όλα μα προτιμήσαμε ο ένας τον
άλλον
και την περήφανη πείνα του φιλιού
Ας ριχτούμε χαμηλά μόνο για ένα πεσμένο άστρο, μόνο για το σπασμένο γυαλί του
κόσμου
άλλο μη νιώθουμε άγνωστοι μέσα στα λάθη μας
Ας γεμίσουμε το ποτήρι του χρόνου με σημάδια από χέρια και χείλη
κι ας μας προσάπτει το κράτος ας μας προσάπτει
ο πλαστός του κόσμος συν τις ενοχές μας είναι ο κόσμος ο αληθινός
Είμαστε πλούσιοι κατά τέτοιο τρόπο που καμιά τράπεζα δεν μας καταδέχεται
ας ερωτευθούμε ή ας καούμε, το ίδιο σπουδαιο είναι
Στην γλώσσα που σ' αγαπάω, τα δάκρυα είναι υγρό πυρ

The empty space

The empty space
is the well-balanced space
a logical impasse and the last physic refuge

No feeling slips
emptiness doesn't demand nor intervenes
firm against disfigurations, reluctant to challenge you
Silently waits for what exists to breathe its last breath not at all an ungraceful role for
such an unreal beauty
Humbly faithful to immobility it doesn't decline (in value) its crystal feeling reflects
intact memory

In the empty space only peace evolves
if you are in agony, realise it, simply close your eyes and jump

Το κενό

Το κενό
είναι ο ισορροπημένος χώρος
λογικό αδιέξοδο και ύστατο ψυχικό καταφύγιο
κανένα συναίσθημα δεν ολισθαίνει
το κενό δεν απαιτεί ούτε επεμβαίνει
ακλόνητο σε παραμορφώσεις, απρόθυμο να σε προκαλέσει
περιμένει σιωπηλά το υπαρκτό να εκπνεύσει
διόλου άχαρος ρόλος γι' αυτή την απόκοσμη ομορφιά
Ταπεινά πιστό σε ακινησία, δεν εκπίπτει
η κρυστάλλινη αίσθησή του καθρεφτίζει ακέραιη τη μνήμη

Στο κενό έξελισσεται μονάχα η γαλήνη
αν αγωνιάς να το κατανοήσεις, απλώς κλείσε τα μάτια
και πήδηξε

Aristea Papalexandrou (Greece)

Aristea Papalexandrou was born in Hamburg in 1970. She has published five books of poetry: Dio onira prin (Two Dreams Ago, 2000), Allote allou (Once, Elsewhere, 2004), Odika ptina (Songbirds, 2008), Ypogeios (Underground, 2012), Mas propserna (It's Passing Us By, 2015). She has studied music and Medieval and Modern Greek Literature. She works as an editor. For her last book, It's Passing Us By, she had honored by the Academy of Athens, in December 2017.

**Δραπέτισσα
(Σταδίου)**

μούσα πολύτροπον...

Την ξέρω αυτήν την άγνωστη
Από το φως που άπλωνε
το μαύρο φόρεμά της.

Θά 'λεγα απ' την ανάποδη
κι εκείνη πως με ξέρει
Νιώθω σαν να με παρακολουθεί
απ' τον καιρό που ασθμαίνουσα
τριγύριζα στην πόλη
Κι άκουγα λες και από μακριά
στο αφτί μου την σιωπή της:
«Άλαλη αντίζηλος γλιστρά
με φόρα στην Σταδίου»

Άλαλη αντίζηλος εγώ
Κι ορθώνεται μπροστά μου

Ωραία η νεαρά σιωπή
Με ξέρει και την ξέρω.
Εγώ κι εκείνη
άσαρκη
στο μαύρο μου φουστάνι
Σαν κάτι θέλει να μου πει
Με τρέψει για να με τρέψει
Γλυκά εισχωρεί στο είναι μου

Την τρέψω και με τρέψει.

THE FUGITIVE*5*

(Stadiou St.)

I know this stranger By the light spread by
her black

dress

muse ingenious...

I should put it the other way round it's she who knows
me I feel like she's been following me since the
time when gasping I wandered bout the city And I
heard as if from afar
her silence in my ear:
"Speechless rival slip into Stadiou swiftly"

I the speechless rival
And it rises before me

Lovely this youthful silence
It knows me and I know it
I and her
fleshless
in my black dress
As if she wants to tell me something Consuming me
to feed me Sweetly permeating my being

I feed her and she feeds me.

Ο αυτόπτης

Στο λευκό του
πουκάμισο κλειδωμένος
είναι κάτι στιγμές βραδινές
του περνά αστραπή από μπροστ μου
και χάνεται λες και σβήνει
πριν μου γνέψει
πως έφυγε
φεύγει

Ξέρω λίγα γι' αυτόν ασυνάρτητα
Δεν είναι από δω

---

5. The poet mentioned to the translator the Greek title was in some sense inspired by *The Fugitive (Albertine disparue...)* section of Proust's *Remembrance of Things Past* and though the poem is not directly related to it there is a sense of ambiguity, the sense of being lost, of being forgotten, a "fugitive" becoming estranged from even him or herself.

και δεν είναι για κάτι σπουδαίος
Όμως έχει έναν τρόπο να πείθει
Αξιόπιστος ξένος τον επέλεξαν
αλλουνού την υπόσχεση ν' αθετήσει
Άνθρωπος δίκαιος δανεικής

ενοχής

'Ισως θά 'θελε νά 'χε
μιλήσει κι αυτός για κεινή
τη νύχτα
Για των άλλων το άλλοθι
'Οσα είδε καθώς πήγαινε
ερχόταν
εισχωρώντας στο βήμα τους

Αυτός ο άνθρωπος βουβός
με προστάζει ν' αρθρώσω
φωνή

EYEWITNESS

Locked in
his white shirt
there are some twilight moments
when he flashes before my eyes
is lost, you'd think erased
before he nods at me
that he'd left
he's leaving

The little I know about him is inconsistent
He's not from here
and is not in any sense important
But he does have a way of being convincing
Trustworthy stranger; they chose him
to breach the promise of another
True man of borrowed
guilt
Perhaps he would like to
have spoken himself about
that night
About the others' alibi
All he saw as he was passing by
coming
infiltrating their steps

The mute human
commanding me to articulate
voice

**Τα εξ αδιαιρέτου
(Εν Πηλίῳ στοιχειωμένα)**

Δεν ήρθε για κανέναν κατοικήσιμο
αυτό το καλοκαίρι
Όσο για τη βδομάδα αυτήν
των συναντήσεων
ξέπλυνε συγκινήσεις
αδηφάγες

Φιδίσιος δρόμος
ζεματιστός
κατοιλισθαίνοντας προς άπειρον
σκοτωμένα σκυλιά στην
άσφαλτο
δύσκολη η σκέψη για νερό
δύσκολη η ανάσα

Κι όταν αντίκρισες
χλομός
τα πρώτα στοιχειωμένα
από καιρό ακατοίκητα
όλα σε φώναζαν
να ξεκλειδώσεις

*Τη θάλασσα, τη θάλασσα
Ξεκλείδωσε τη θάλασσα*

Διώροφα τριώροφα
άδεια στην ερημία
Όμως η πόρτα πουθενά
και το κλειδί σπασμένο

*Τη θάλασσα
Αλλιώς θα σε στερέψει.
Διώροφα τριώροφα*

Ούτε ένα κατοικήσιμο
να ζήσεις να το μοιραστείς
το άλλο καλοκαίρι

Η θάλασσα, η θάλασσα
πάλαι ποτέ ολάνθιστων
Πηλίων παραδείσων

Η θάλασσα από μακριά

Δεν θά 'ρθει για κανέναν
κατοικήσιμο το άλλο καλοκαίρι

AB INDIVISIO
(Haunted on Pelion)

This summer did not turn out
to be inhabitable for anyone
As for this week
of meetings
it flushed away ravenous
emotions

Twisting road
scorching
sliding toward infinity
dogs smeared on the
asphalt
hard to think about water
hard to breathe

And when wan you come
face to face
with the first haunted dwellings
vacant for years
they all cry out to you
to unlock
The sea, the sea
Unlock the sea

Two-story three-story
empty in a wasteland
Door nowhere to be found
and the key broken

The sea
Otherwise it will dry you up
Two-story three-story

Not one inhabitable
a place to live and share
the coming summer

The sea, the sea
a once upon a time Pelion
paradise in full flower

The sea from afar

The coming summer no one will
find anything inhabitable.

Πρωτοχρονιά

Από τα ξένα θίασοι
μας ήρθαν
μας ακούστηκαν
μας φύγαν.

Όρα ενδεκάτη άγρυπνη
οδεύει το άστυ αφώτιστο στην
δωδεκάτη.
Μαρμαρωμένο βασιλόψωμο
καλεί το αφόρετο μεταξωτό μιας
Ιοκάστης
Καλή χρονιά και Καληνύχτα.

Μνήμες στοιβάζονται στιγμές
Δύο χιλιάδες δέκα...
Νέας χρονιάς
ξημέρωμα το μέλλον
μάς λιγόστεψε.

Νύχτα βουβή.

NEW YEAR'S

Troupes came to us
from abroad
listening to us
left us

Eleven o'clock sleepless
the unlit city heading for
twelve
Vassilopsumo*² petrified
calls to mind the unworn silk of a
Jocasta
Happy New Year and Goodnight!
Memories piled in moments
Two thousand and ten...
New year
dawn our diminishing
future.

Mute night.

*2. Vassilopsumo is a special bread baked in a round loaf for New Year's and is named after St. Basil (Vassily) whose name day is January 1.

Εις εαυτόν

Το αίσθημα προπάντων
υψηλό
Δεν λέω, πέρασαν στιγμές
που ευθύς σας χλώμιασαν
Αριστη
Άφησε η χλωμάδα σας
κενό στην πρώτη θέση
Το τρένο όμως κι αν πέρασε
και πάλι θα περάσει
'Όχι, δεν έρχεται για σας
απλώς το συνηθίζει

'Οποιος σταθεί στο στέγαστρο
ισως
μες στη ζωή του κλειδωθεί
—λίγων δεκάδων χιλιομέτρων
ασφυξία—
'Έως εκεί
των βιωμένων σας στιγμών
η απεραντοσύνη

'Όλα της γης τα πλάσματα
τόσο εν δυνάμει ελεύθερα
Ελεύθερη κι εσείς
και δεν επείγεσθε διά της γραφής
να διαιτάσθε
Απ' τα άγραφα στιχάκια σας
ούτε η ζωή σας σώζεται
ούτε ο θάνατός σας.

Το αίσθημα προπάντων
υψηλό
κι αυτό το ποίημα ατέλειωτο
κι αυτό δικό σας.

[Μας προσπερνά, Κέδρος 2015]

TO ONESELF

Above all else feeling is
high
Not to say there weren't moments
that straightaway made you blanch
Aristi⁶
Leave your paleness

---

⁶. "Aristi", is a version of the poet's name: Aristea, which in addition to being a names means superior, excellent, distinguished. Both forms can be used as women's names.

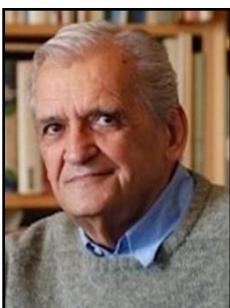
empty in first class
But the train even though it's gone by
will be passing through again
No, it won't be coming for you
it's simply what it does

Whoever has stood under a shelter has
perhaps
been locked into his life
-- a few dozen kilometers
of suffocation --
Up to there
the infinity
of your living moments

All the creatures of earth
as free as possible
You too as free
and not pressured to support
yourself by your writing
Neither your life
nor your death is saved
by your unwritten verses.

Above all else feeling is
high
and this poem is endless
and this is yours.

 (Translated by Philip Ramp).

Titos Patrikios (Greece)

Titos Patrikios was born in Athens in 1928. He studied Law in the University of Athens and later sociology and philosophy in Paris, at the Ecole Pratique des Hautes Etudes and at the Sorbonne. He was active in the resistance movement against the German Occupation, but during the years of military dictatorship following the Greek Civil War he was "displaced" within the borders of his own country (to detention camps on the islands of Makronisos and Ai-Stratis), and later exiled outright to Paris and Rome, once from 1959-1964 and again from 1967-1975.

After he received Greece's National Prize for Literature, Patrikios' numerous books were assembled by Kedros Publishers into a three-volume Collected Poems, and several new volumes have followed.

English translation by Christopher Bakken and Roula Konsolak

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ

Την γλώσσα μου δεν ήταν εύκολο να την φυλάξω
ανάμεσα σε γλώσσες που πήγαιναν να την καταβροχθίσουν
όμως στην γλώσσα μου συνέχιζα πάντα να μετράω
στη γλώσσα μου έφερνα τον χρόνο στα μέτρα του κορμιού
στη γλώσσα μου πολλαπλασίαζα την ηδονή ως το άπειρο
μ' αυτή ξανάφερνα στο νου μου ένα παιδί¹
με άστρο στημάδι από πετριά στο κουρεμένο του κεφάλι.
Πάσχιζα να μην χάσω ούτε μία της λέξη
γιατί σ' αυτήν την γλώσσα μου μιλούσαν κι οι νεκροί.

My language

My language wasn't easy to
Keep safe
Among the languages that were trying
To devour it
Yet in my language I persisted in
Counting,
In my language I brought time down
To the measure of the body,
In my language I multiplied
Pleasure to the infinite,
And with that I brought back the memory

Of a child
 With a white scar from a stone strike
 On his shaved head.
 I struggled not to lose
 A single word of it
 Since in that language
 Even the dead spoke to me.

ΥΠΟΓΕΙΟ ΤΡΕΝΟ

Κι ἐπειτα τα χρόνια θα περάσουν
 δύκοι βουνών και πέτρας θα παρεμβληθούν
 θα ξεχαστούνε όλα
 όπως ξεχνιέται το καθημερινό φαι
 που μας κρατάει ορθούς.
 'Όλα, έξω από κείνη τη στιγμή
 που μέσα στον συνωστισμό του υπόγειου τρένου
 κρατήθηκες στο μπράτσο μου

Metro

And then years will go by,
 Bulky mountains and stone will intervene,
 Everything will be forgotten:
 Just as we forget the daily bread
 That sustains us.
 Everything, except that moment
 When in the crowded Metro
 You took hold of my arm.

ΑΛΛΗΛΟΓΟΡΙΑ

Σαν ἐπεσε η βαλανιδιά
 ἄλλοι κόψανε ἔνα κλαδί, το μπήξανε στο χώμα
 καλώντας για προσκύνημα στο ίδιο δέντρο,
 ἄλλοι θρηνούσαν σ' ελεγεία
 το χαμένο δάσος τη χαμένη του ζωή,
 ἄλλοι φτιάχνανε συλλογές από ξεραμένα φύλλα
 τις δείχνανε στα πανηγύρια βγάζανε το ψωμί τους,
 ἄλλοι διαβεβαίωναν την βλαπτικότητα των φυλλοβόλων
 διαφωνώντας ὡμως στο είδος ή και στην ανάκη αναδάσωσης,
 ἄλλοι, μαζί κι εγώ, υποστήριζαν πως όσο υπάρχουν
 γη και σπόροι υπάρχει δυνατότητας βαλανιδιάς.
 Το πρόβλημα του νερού παραμένει ανοιχτό.

Allegory

When the oak tree fell
 Some people cut a branch, slammed it in the soil,
 Calling the others to worship the same tree;
 Some other lamented with elegies
 The lost forest, their lost lives;
 Other made collections of dried leaves
 Exhibited them in fairs, earned a living;
 Others affirmed the destructiveness of deciduous trees.
 Disagreeing, though, about how to, or even whether to reforest;
 Others, and me with them, maintained that as long as
 There are earth and seeds, there exists the possibility
 of an oak tree.
 The problem of water remains open.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΡΑΔΥ ΕΝΟΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΟΙΗΣΗΣ

Μπροστά σε μεγάλο ακροατήριο
 Διαβάζω ποιήματά μου
 διαφόρων εποχών
 κι όλα μου φαίνονται
 σαν να γραφτήκαν τώρα.
 Δύσκολο ν' αναλογιστώ
 με απόλυτη ευκρίνεια
 όσα συμβαίναν τον καιρό
 που το καθένα τους γραφόταν.
 τόσα σημαντικά γεγονότα
 που αναστατώνανε τον κόσμο
 και σήμερα τα' χουμε μισοξεχάσει
 όπως μισοξεχνάω κι εγώ
 αγάπες, περιπέτειες, περιπλανήσεις
 που κάθε φορά
 τις νόμιζα μοναδικές.

Διαβάζω ποιήματα
 τα περισσότερα γραμμένα σε εποχές
 που κυρίως άκουγα,
 λιγότερα τα σημερινά, που τώρα
 όλο συχνότερα με ακούνε,
 ωστόσο πάντα υπάρχουν γεγονότα
 πάντα υπάρχουν κάποιες στιγμές
 από μιαν άποψη μοναδικές
 μόνο που πιο γρήγορα ξεχνιούνται
 όπως οι στίχοι που δεν γράφονται εγκαίρως.

Διαβάζω ποιήματα διαφόρων εποχών
 αφαιρώντας τους τις χρονολογίες
 να μην φρενάρουν το κύλισμα του χρόνου.

The final evening of a Poetry Festival

Before a large audience
I am reading poems
From various decades
And they all seem to me
As if written just now.
It's hard to remember
With any precision
Everything that happened
when each was being set down.
All those important events
That riled the world
Are almost forgotten now;
As I have almost forgotten
Loves, travails, journeys
That at the time
I considered unique.

I am reading poems
Written at times
When mostly I listened.
There are fewer new ones now
That I am mostly listened to.
Still, there are always
Moments unique in their way,
Only they are forgotten quicker,
Like lines not written in time.

I' am reading poems from various decades.
Deleting their dates
Sp nothing stalls the movement of the years.

Marco Pogacar (Croatia)

Marko Pogačar was born in 1984. in Split, Yugoslavia. He has published eleven books of poetry, essays and prose, for which he received Croatian and international awards. In 2014 he edited the Young Croatian Lyric anthology. He is an editor of Quorum, a literary magazine, and Proletter.me, web-magazine for cultural and social issues. He was a fellow of, among others, Civitella Ranieri, Literarische Colloquium Berlin, Récollets-Paris, Passa Porta, Milo Dor, Brandenburger Tor, Internationales Haus der Autoren Graz, Literaturhaus NÖ, Krokodil Belgrade and Poeteka Tirana fellowships. His books and texts appeared in more than thirty languages.

SINTAKSA

Tako smo se do noći tovili suncem i nadlanicama.
 bili smo lijek protiv virusa smrti,
 ustajali smo i odlazili na tržnicu
 pržili jaja sa slaninom,
 vrijeme smo vezivali u sitne čvorove
 ne bi li ga na koncu, kad se jednom sve razriješi,
 imali više, ne bi li u njemu uživali kao svećenik u dječaku,
 šuma u početku kiše.
 bili smo sisavci predani svojem instinktu,
 kao jedini zakon uspostavili smo pravopis,
 zaboravljujući da se voli bez točke, uvijek u nizu zareza.
 laktova crnih od olova osluškivali smo
 kako stvari koje već postoje odaju svoje ime,
 a stvari koje će doći drhte pod južnom kožom:
 živi su bili hladni i daleki, jaja su cvrčala, novine šuštale
 mrtvi su bili blizu.

SYNTAX

Night after night, we swallowed the sun and our fists.
 we, the cure against the virus of death,
 would wake and visit the market
 fry eggs with bacon,
 tie hours into tiny knots
 so that finally, when all's straightened out,
 we'd have more time, enjoy it like a priest enjoys a boy,
 like the woods drink the first sprinkle of rain.
 we, mammals loyal to our reflex,
 laid down one law — orthography —
 forgetting there're no full stops in love, just series of commas.
 with newsprint-blackened elbows we paid heed to

the existing revealing their names,
and the new shivering under the southern skin:
the living were cold, distant, eggs chirped, newspapers rustled,
the dead were near.

ΣΥΝΤΑΞΗ

'Ετσι ώσπου να' ρθει η νύχτα εκτρεφόμασταν παχαιναμε με ήλιο και πήχεις.
ήμασταν φάρμακο για τον ίό του θανάτου,
σηκωνόμασταν και πηγαίναμε στην αγορά
τηγανίζαμε αυγά με μπέικον,
δέναμε τον χρόνο ωιλούς κόμπους
μήπως και τον είχαμε στην κλωστή, κάποια φορά όταν όλα λυθούν,
περισσότερο, μήπως και τον απολαμβάναμε όπως ο ιερέας το αγόρι,
το δάσος την αρχή της βροχής.
ήμασταν θηλαστικά αφοσιωμένα στο ένστικτό μας,
ως μοναδικό νόμο καθιερώσαμε την ορθογραφία,
ξεχνώντας ότι το να αγαπάς είναι χωρίς τελεία, πάντα σε μια αράδα από κόμματα.
με τους αγκώνες μαύρους από μόλυβδο αφουγκραζόμασταν
πως τα πράγματα που ήδη υπάρχουν προδίδουν το όνομά τους,
και τα πράγματα που θα έρθουν τρέμουν κάτω από το νότιο δέρμα:
οι ζωντανοί ήταν κρύοι και απομακρυσμένοι, τα αυγά τσιτσιρίζαν, οι εφημερίδες
θρόιζαν
οι νεκροί ήταν κοντά.

LJEPÉ PREPREKE

Kuća je kutija.
postoje razne kuće i razne kutije, kažu.
već prema potrebi, podneblju
duhu i drugim greškama. toliko ih je
da ih je katkad teško prepoznať.

ipak, kuća je kutija, kažem.
kao što je vruća peć sunce
rebra kavez za besanu sovu srca,
čelo čaša i svaka kost flauta. ne.
ne zanima me kojim redom su stigle.

to je već arheologija kuće
i filozofija kutije, ili obrnuto.
važno je da postoje stijenke, ako želite zidovi
i da su te lijepe prepreke posvuda.
svaka kuća i svaka kutija mora se moći zatvoriti.

ključ uspjeha tako su poklopci, u kući prozori.
čvršći od vrata, podmuklji; uvijek skloniji tajni.
dimnjak je rupa u potiljku. otvor za zrak
probušen šilom ako je u njoj zec, bolje:

auspuh, izlaz živoga iz života.
ne, dim nije duša, nema gluplje i dosadnije stvari
od duše, dim je ono što kuću-kutiju čini mogućom:
izdaja zidova, poziv na otvorenje neba.

PRETTY OBSTACLES

A house is a box.
there're various houses and various boxes, they say.
depending on needs, climate
spirit and other faults. there're so many
it's sometimes difficult to recognize them.

still, a house is a box, I say.
like a hot oven is the sun,
ribs a cage for the dreamless owl of the heart,
forehead a glass and each bone a flute. no.
I don't care in which order they arrived.

that's already the archeology of the house
and the philosophy of the box, or vice versa.
what's important are boundaries, if you want walls
and that those beautiful obstacles are everywhere.
every house and every box has to be able to be closed.

the key to success is in covers, in case of a house, windows.
stronger than doors, slyer; always more secret-prone.
chimney is a hole at the nape, an opening for air
pierced by an awl if a rabbit is inside, better:

an exhaust pipe, the exit of the living from life.
no, smoke isn't a soul, there's nothing dumber and more boring
than soul, smoke is what makes the house-box possible:
the treachery of walls, an invitation for the sky's opening.

ΟΜΟΡΦΑ ΕΜΠΟΔΙΑ

Το σπίτι είναι κουτί.
υπάρχουν διάφορα σπίτια και διάφορα κουτιά, λένε.
ανάλογα με τις ανάγκες, το κλίμα
το πνεύμα και άλλα σφάλματα. είναι τόσα πολλά
που μερικές φορές είναι δύσκολο να τα αναγνωρίσει κανείς.

ωστόσο, το σπίτι είναι κουτί, λέω εγώ.
όπως ο ζεστός φούρνος είναι ήλιος
τα πλευρά κλουβί για την άγρυπνη κουκουβάγια της καρδιάς,
το μέτωπο ποτήρι και κάθε κόκαλο φλογέρα. όχι.
δεν με ενδιαφέρει με ποια σειρά έχουν φτάσει.

αυτό πια είναι αρχαιολογία του σπιτιού

και φιλοσοφία του σπιτιού, ή το αντίστροφο.
 είναι σημαντικό να υπάρχουν τοιχώματα, τοίχοι αν θέλετε
 και αυτά τα όμορφα εμπόδια να είναι παντού.
 κάθε σπίτι και κάθε κουτί πρέπει να μπορεί να κλείνει.

το κλειδί της επιτυχίας έτσι είναι τα καπάκια, στο σπίτι τα παράθυρα.
 πιο σκληρά από την πόρτα, πιο ύπουλα' πάντα πιο επιρρεπή σε μυστικά.
 η καμινάδα είναι τρύπα στο ίνιο. άνοιγμα για αέρα
 τρυπημένο με σουβλί αν μέσα της είναι το κουνέλι, καλύτερα:

εξάτμιση, έξοδος των ζωντανών από τη ζωή.
 όχι. ο καπνός δεν είναι ψυχή. δεν υπάρχει πιο κουτό και πιο βαρετό πράγμα
 από την ψυχή. ο καπνός είναι αυτό που το σπίτι-κουτί το καθιστά δυνατό:
 προδοσία των τοίχων. κάλεσμα για το άνοιγμα του ουρανού.

H. C. ANDERSEN BOULEVARD 50, KLASIČNO

Cijelog dana mislio sam o kruški.

probudio sam se osjećajući je kako se, zrela,
 širi i skuplja do svoje srži i koštica
 kao golemo srce svijeta.

u podne, kada je sunce zaista na svom mjestu,
 zamišljao sam umjesto žutog smeđe i zeleno kako liju
 ljubav na moje tjeme, u onu rupu koju je
 ondje bušio bog.

u isto vrijeme mislio sam o kruški u tvojim ustima
 i ne znam što me veselilo više:
 trak sline što se, blistav, slijevao niz tvoj jezik
 ili što je sve to bilo zbog kruške.
 također napala me je tuga, čežnja za nečim tvojim,
 ali ju je misao o kruški brzo odagnala
 čuvajući mi dostojanstvo.

popodnevima sam ponekad sklon novim stvarima,
 pa sam probao meditacijom skloniti krušku iz misli.
 međutim um nisam uspio očistiti:
 u blizini je zasjedao Hrvatski sabor,
 pa su mi samo gluposti padale napamet,
 opasne gluposti s kojima nisam znao što početi.

predvečer bio sam već umoran od razmišljanja
 ali sam opet, sklopivši oči, video krušku kako se, svježa,
 njije u rupi prozora.
 zgrozio sam se i ustao, jer su lebadeće stvari strašne,
 zatvorio prozor i spustio zavjese, legao
 no kruške ni tad nije nestalo.

poslje svega, već u dubokoj noći, s rukom na čelu
pričinja mi se sve slike svijeta stanu u jednu:
kruška, ogromna slasna kruška kako se sveti i planine,
kvrgave žute planine: moji zubi njen obzor.

H. C. ANDERSEN BOULEVARD 50, CLASSIC

All day long I kept thinking about the pear.

I woke up feeling the ripe fruit
swell and tighten down to its core and pips
like a vast heart of the world.

noontime, the sun truly in its place,
instead of yellow I imagined brown and green pouring
love onto the crown of my head, into the hole
God drilled.

at the same time I thought of the pear in your mouth
and I don't know what made me happier:
the trail of saliva that, radiant, poured down your tongue
or that it happened because of the pear.
also sadness struck me, longing for something of yours,
but the thought of the pear pushed it away
sparing my dignity.

afternoons, I'm sometimes prone to do new things,
so I tried to meditate the pear out of my thoughts.
still I didn't manage to clear the head:
the parliament was in session nearby
so only nonsense came to mind
dangerous nonsense I didn't know how to use.

in the evening I was tired from thinking
yet even so, eyes closed, I saw the pear, fresh,
swaying in the hole of the window.
terrified I got up, because hovering things frighten,
I closed the window and drew the curtains, laid down
but the pear didn't disappear.

later, in the deep night, with my hand on forehead
it appeared all pictures of the world fit into one:
a pear, large succulent pear taking vengeance and mountains,
lumpy yellow mountains: my teeth its skyline.

H. C. ANDERSEN BOULEVARD 50, ΚΛΑΣΙΚΟ

Όλη μέρα σκεφτόμουν το αχλάδι.

ξύπνησα νιώθοντάς το πως, ώριμο,
διαστέλλεται και συστέλλεται μέχρι τον πυρήνα και τα κουκούτσια του
σαν τεράστια καρδιά του κόσμου.

το μεσημέρι, όταν ο ήλιος είναι πιραγματικά στη θέση του,
φανταζόμουν αντί για κίτρινο το καφέ και το πράσινο πως χύνουν
αγάπη στην κορυφή του κεφαλιού μου, σε εκείνη την τρύπα που
εκεί την άνοιγε ο θεός.

ταυτόχρονα σκεφτόμουν το αχλάδι στο στόμα σου
και δεν ξέρω τι με διασκέδαζε περισσότερο:
τα ίχνη του σάλιου που, γυαλιστερό, κυλούσε από τη γλώσσα σου
ή που όλα αυτά ήταν λόγω του αχλαδιού.
επίσης με έπιασε θλίψη, επιθυμία για κάτι δικό σου,
αλλά η σκέψη για το αχλάδι γρήγορα την έδιωξε
φυλώντας την αξιοπρέπειά μου.

τ' απογεύματα καμιά φορά είμαι επιρρεπής σε καινούργια πράγματα,
και προσπάθησα με διαλογισμό να βγάλω το αχλάδι από το μυαλό μου.
ωστόσο το μυαλό μου δεν κατάφερα να το καθαρίσω:
κοντά συνεδρίαζε το Κροατικό Κοινοβούλιο,
και όλο ανοησίες μου έρχονταν στο μυαλό,
επικίνδυνες ανοησίες με τις οποίες δεν ήξερα τι να ξεκινήσω.

το σούρουπο ήμουν ήδη κουρασμένος από τις σκέψεις
αλλά και πάλι, κλείνοντας τα μάτια, είδα το αχλάδι, φρέσκο,
να κουνιέται στην τρύπα του παραθύρου.
σιχάθηκα και σηκώθηκα γιατί τα αιωρούμενα πράγματα είναι τρομακτικά,
έκλεισα το παράθυρο και τις κουρτίνες, ξάπλωσα
όμως το αχλάδι ούτε τότε δεν εξαφανίστηκε.

μετά από όλα αυτά, ήδη βαθιά μέσα στη νύχτα, με το χέρι στο μέτωπο,
μου φαίνεται όλες οι εικόνες του κόσμου χωράνε σε μια:
το αχλάδι, το τεράστιο απολαυστικό αχλάδι να εκδικείται και τα βουνά,
ροζιασμένα κίτρινα βουνά: τα δόντια μου ο ορίζοντάς του.

POVIJEST

Šumski požar to je kad gori šuma.
toplina na krošnje spušta se s južnog neba:
u lišće umotane pošiljke svjetla
stabla gutaju kao kokosi glupu zob.
sa stablima je u tom trenutku svršeno
samo se to još ne zna, kao što krmacha guta šaku.
plamen već šuška u džepu košulje, u njenim

naborima, i dan je svakako svjetlij. na horizontu, njegovoj kičmi, njegovim dlakama dva su sunca; šire njuška prisutnim mrakom. ništa ono ne zadržava za sebe, nikud ne odlazi. bez pomirenja; utihne tek kad dim upuze u slijepu zob i tu ostane. sve će se opametiti; sve će oko mene uskoro postati sunce, misli sunce dok spaja grane s okolnim zrakom. niz deblo k zemlji bježe vjeverice i zmije. toplina, ne znajući si ime, silazi njime u meku stvarnost i ono u sebi pulsira, tjesni se s pticama u isto ludilo. zatim iz debla prodre životinja. proždre koru i kreste konačno probiju površinu. sada deblo u svojoj dubokoj šutnji kukurječe. upućuje u još jedan dan suviše sklon svom prolasku. potom toplina pohrli niže. sklupča se, nečujna, negdje u korijenju, svečanost stjerana u svoj početak, u mudru mladost. požar sam sebe snažno poželi. prostre se visokim raslinjem kao zora još tamnim nebom, pozdrav jednom punom i praznom sobom. poliže lišće, poliže koru, poliže korijen, sve taj pomalo poliže. i bude bliže jednom i drugom. niskom i visokom bude blizu, kratko započne a onda nastavi s pustim poslom. sada se sve već trese: između zraka i zemlje više ne стоји ništa. neke su životinje otiske, a neke druge ostale onđe gdje jesu. nad njima čitava šuma u nešto prelazi, neopipljivo, voda u termama koja čisti i razbijja, neka stišana nečist koja bježi ali ne nestaje, zbijja si redove. i sve je negdje i sve je nigdje, i sve je osvijetljeno. šumski požar to je kad gori šuma. požar to je kad gori.

HISTORY

A forest fire, that's when the forest burns.
heat from the southern sky lifts onto the treetops:
trees take in the delivery of leaf-wrapped light
like chicken swallowing dumb oats.
the trees are done then
except we don't know it yet. like a sow swallowing a fist.
a flame already rustles in the shirt pocket, within its
folds, and the day is decidedly brighter.
on the horizon, on its spine and its hairs
there are two suns; the wider one sniffs through the darkness.
it holds nothing for itself, goes nowhere.
truceless; it softens only when the smoke crawls
into the blind oats and remains there. everything will smarten up;
everything around me will soon become the sun,
the sun thinks while marrying branches with surrounding air.

squirrels and snakes race down the tree trunk toward dirt.
heat, not knowing its own name, sinks into soft
reality and the trunk pulses, mobs with birds
into the common madness. when from the trunk a beast bursts out.
it devours the bark and crests finally tear the surface.
in its deep silence, the trunk now crows.
it guides to another day too keen on passing.
the heat hastens down. it curls up, soundless,
someplace in the roots, a revelry cornered back to its beginning,
its wise youth. the fire craves itself.
it spreads across tall shrubs like dawn across the dark
sky, a greeting across a full and an empty room.
it licks the leaves, licks the bark, licks the roots, licks a little bit
of everything. and it becomes closer to one and all.
closer to the low and high, it starts out small
then loses itself in work. the world rumbles now:
amid air and earth remains nothing.
some animals have left, others have stayed.
above them the entire woods shifts,
intangibly, like the cleansing and crackling of hot springs,
a quiet impurity that flees yet adheres, condenses.
and all is somewhere and all is nowhere, and all is illuminated.
a forest fire, that's when the forest burns. a fire
is when it burns.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Δασική πυρκαγιά είναι όταν καιγεται το δάσος.
η θερμότητα στις φυλλωσιές των δέντρων κατεβαίνει από τον νότιο ουρανό:
σε φύλλα τυλιγμένες αποστολές του φωτός
καταπίνουν τους κορμούς όπως οι κότες την ηλιθια βρώμη.
οι κορμοί εκείνη τη στιγμή έχουν τελειώσει
μόνο που αυτό δεν το ξέρουμε ακόμα. όπως η μάνα καταπίνει την γροθιά.
η φλόγα ήδη θροίζει στην τσέπη του πουκαμίσου, στις
πτυχές του, και η ημέρα είναι ασφαλώς πιο φωτεινή.
στον ορίζοντα, στη σπονδυλική του στήλη, στις τρίχες του
είναι δύο ήλιοι' ο πλατύτερος σκαλίζειμε το παρόν σκοτάδι.
τίποτα δεν κρατάει αυτός για τον εαυτό του, για πουθενά δεν φεύγει.
χωρίς συμφιλίωση' καταλαγάζει πια μόνο όταν ο καπνός συρθεί
στην τυφλή βρώμη και παραμείνει εκεί. όλα θα συμμορφωθούν'
όλα γύρω μου σύντομα θα γίνουν ήλιος,
σκέφτεται ο ήλιος καθώς ενώνει τα κλαδιά με τον γύρω αέρα.
κατεβαίνοντας τον κορμό προς τη γη τρέχουν να ξεφύγουν οι σκίουροι και τα φίδια.
η θερμότητα, μην ξέροντας το όνομά της, κατεβαίνει από αυτόν στην μαλακή
πραγματικότητα και αυτός μέσα του πάλλεται, στριμώχνεται με τα πουλιά
στην ίδια τρέλα. έπειτα μέσα από τον κορμό διεισδύει το ζώο.
καταβροχθίζει το φλοιό και τα λειριά επιπέλους διασπούν την επιφάνεια.
τώρα ο κορμός στην βαθιά του σιωπή λαλεί.
υποδηλώνει σε ακόμη μια μέρα υπερβολικά επιρρεπής στο πέρασμά της.
έπειτα η θερμότητα σπεύδει πιο χαμηλά. κουλουριάζεται, αθόρυβη,

κάπου στις ρίζες, ο εορτασμός στριμωγμένος στην απαρχή του,
στη σοφή νεότητα. η πυρκαϊά επιθυμεί σφόδρα τον εαυτό της.
εξαπλώνεται στην ψηλή βλάστηση όπως η αυγή στον ακόμα σκοτεινό
ουρανό, χαιρετισμός σε ένα γεμάτο και άδιο εαυτό.
γλείφει τα φύλλα, γλείφει τον φλοιό, γλείφει τη ρίζα, όλα
τα γλείφει λίγο εκείνη, και έρχεται πιο κοντά στον έναν και στον άλλον.
στον χαμηλό και στον ψηλό είναι κοντά, ξεκινάει για λίγο
και μετά συνεχίζει την έρημη δουλειά. τώρα πια όλα τρέμουν:
ανάμεσα στον αέρα και τη γη δε στέκεται πλέον τίποτα.
κάποια ζώα έχουν φύγει, και κάποια άλλα μείνανε εκεί
που είναι. πάνω τους ολόκληρο το δάσος σε κάτι μεταβαίνει,
ανέγγιχτο, το νερό στα λουτρά που καθαρίζει και σπάει, κάποια
σιγασμένη ακαθαρσία που φεύγει αλλά δεν εξαφανίζεται, συμπιέσσεται.
και όλα είναι κάπου και όλα δεν είναι πουθενά, και όλα είναι φωτισμένα.
δασική πυρκαϊά είναι όταν καιγεται το δάσος. πυρκαϊά είναι
όταν καιγεται.

O SLABOM VREMENU

Nije to nikakvo proljeće.
samo se cvijeće izvija tupo iz svojih čašica
i pčele pjevaju linoleum i tepih vjetra. zrak,
dubok i težak, uvlači se pod travu i podiže
trbuhe miševa: ne prođe dan a oni
razgrnu tijelo kao zavjesu i raznesu
kosti i iznutrice. nije to nikakvo proljeće.
samo vode u riječama rastu i smoćnice
čekaju da ih ispunji pusta novost. gdjegdje bogovi
guču iz grobova, kao golubovi, i njihov narod
drugom narodu kopaju oči, no noću, to se dešava
noću. po danu pupa i u grad se vraćaju ptice: žice
teške od pjesme i zemlja plodna od govana zatežu grlo.
živice pužu u nebo. konobari iznose stolove
i muhe upadaju u čaše. zeleno brzo uči svoj jezik–
pouzdan rječnik čempresa, slova bukvii breza;
čak i zemlja pod noktima spremna je cvasti. ipak nije
to proljeće. nije to ništa. nema proljeća bez tebe, dosta je
dosta je bilo laži.

ABOUT POOR WEATHER

This is no Spring.
only flowers twisting tediously out of small cups
and bees singing linoleum and the carpet of wind. the air,
deep and heavy, draws under the grass and lifts
bellies of mice: in less than a day they
bare the body like a curtain and spread
bones and guts. this is no spring.
only the river rising and pantries
waiting to be filled with sheer news. here and there gods

coo from graves, like pigeons. and their people
 gouge the eyes of other people, but at night, that happens
 at night, it buds in daytime and birds return to the city:
 song-heavy cables and shit-fertile soil tighten the throat.
 hedges crawl to the sky. waiters bring out tables
 and flies fall into glasses. green learns its language fast—
 the reliable vocabulary of the cypress, letters of beech and birch;
 even the dirt under fingernails is ready to bloom. still this is
 no spring. it's nothing. there's no spring without you, enough
 enough with lies.

 Translated by Andrea Jurjević

ΠΕΡΙ ΑΔΥΝΑΜΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Αυτό δεν είναι άνοιξη καθόλου.
 απλώς τα λουλούδια ξεπροβάλλουν γέροντας απαλά από την ανθοδόχη τους
 και οι μέλισσες τραγουδάνε το λινόλεουμ και το χαλί του ανέμου. ο αέρας,
 βαθύς και βαρύς, εισχωρεί κάτω από το γρασίδι και σηκώνει
 τις κοιλιές των ποντικών: δεν περνάει μια μέρα και εκείνα
 ανοίγουν το σώμα σαν την κουρτίνα και σκορπίζουν
 τα οστά και τα εντόσθια. αυτό δεν είναι άνοιξη καθόλου.
 μόνο τα νερά των ποταμών φουσκώνουν και οι αποθήκες
 περιμένουν να γεμίσουν με έρημα νέα. πού και πού οι θεοί
 γουργούριζουν από τους τάφους, σαν τις δεκαοχτούρες. και ο λαός τους
 βγάζει τα μάτια ενός άλλου λαού, όμως τη νύχτα, αυτό συμβαίνει
 τη νύχτα. την ημέρα μπουμπουκιάζει και τα πουλιά επιστρέφουν στην πόλη: οι χορδές
 βαριές από το τραγούδι και η γη εύφορη από τα σκατά σφίγγουν το λαιμό.
 οι φράχτες αναρριχώνται προς τον ουρανό. τα γκαρσόνια βγάζουν έξω τα τραπέζια
 και οι μύγες πέφτουν στα ποτήρια. το πράσινο γρήγορα μαθαίνει τη γλώσσα του -
 αξιόπιστο λεξιλόγιο κυπαρισσιών, γράμματα οξιών και σημύδων'
 ακόμα και το χώμα κάτω από τα νύχια είναι έτοιμο να ανθίσει. και όμως δεν είναι
 άνοιξη αυτό. δεν είναι τίποτα αυτό. δεν έχει άνοιξη χωρίς εσένα, φτάνει
 φτάνει το ψέμα.

Rati Saxena (India)

Rati Saxena is a Poet, Translator, and Editor by accident, she is a student of culture, history and ancient literature, and philosophy by passion. Thus, her soul is wandering in these different directions. Being the student of Vedic studies in honours and Masters, having done PhD on subject related to Atharvaveda, she has worked more in restudy of ancient literature. In this direction, her work under Indira Gandhi Fellowship is – "The seed of mind - A fresh approach to Atharvaveda" study along many articles for journals. She has five collections of poetry in Hindi and four in English (Translated or rewritten). She has Translate fifteen books mostly from Malayalam to Hindi, and five poetry books (International poets) from English to. Being a natural Traveller, she has two travelogues in her credit. She has also written a Memoire- "Everything is past tense" about Ayyappa Paniker's poetic journey and one book of criticism on Balamanyaama's poetry.

Her poetry is translated into many languages like Italian, Irish, Vietnamese, Spanish, Estonian, Serbian, English and Turkey languages by international poets. She has been invited to more than 30 poetry festivals. She has been in three residencies in Germany and China.

Member of the journal's editorial board Multilingual Journal of Literature and Opto-Art "WürZarT,"2. She is member of an international scientific board, experience in musical and literary fields (www.squilibri.it). Her poem was also part of space mission by Jaxa, Japan, along with 24 other poems.

She is not big award catcher, still a few came to her automatically -Fellowship by Indira Gandhi National Centre for Arts in 2004-5, Sahitya Akademi Award for Translation 2000, State Bank of Travancore Award for poetry 2001, Naji Naaman's Literary Prizes (International) for complete work 2016, DJS Translation award for Chinese poetry 2018 (DJS is the acronym in Chinese for Emily Dickinson).

Gratitude

I am indebted to an anonymous cat,
who transformed my garage into a labor room,
and to a dog who often visits the entrance of my home.
They distract me from the little anxieties of life.
Like a plane got bombed by an enemy country
or the city has transformed into a big puddle after a slight rain.

I thank the waves of the ocean and ice-capped hills,
lizards chasing mosquitoes,
a solitary flower in the vase,

and to ascending age.

I am grateful to many nameless strangers

Who sustained me naïvely.

I adore all misplaced items

who distracted me from gruesome tales.

I thank the sleep that awaits until midnight.

I thank the history's red alleys

And broken walls of conceit.

I thank life and an unsought death

And to a death crueler than death

Once again, I thank a beaming yellow leaf on a grave.

Ευγνωμοσύνη

Είμαι ευγνώμων σε ένα ανώνυμο γάτο, που μεταμόρφωσε το γκαράζ μου
Σε εργαστήρι και σ' ένα σκύλο

Που συχνά επισκέπτεται την είσοδο του σπιτιού μου

Με κάνουν και ξενώ τις μικρές ανησυχίες της ζωής.

'Όπως όταν ένα αεροπλάνο βομβαρδίστηκε από εχθρική χώρα

'Η όταν η πόλη μεταμορφώθηκε σε μεγάλη λακούβα ύστερα από λιγη βροχή.

Ευχαριστώ τα κύματα του ωκεανού και τους καπελωμένους με πάγο λόφους

Σαύρες να κυνηγούν τα κουνούπια

'Ένα λουλούδι μόνο του σ' ένα βάζο και σε ηλικία που ανεβαίνει

Είμαι ευγνώμων σε πολλούς ανώνυμους ξένους που αθώα

Με υποστήριξαν.

Λατρεύω όλα τα λάθος τοποθετημένα αντικείμενα

Που με κάνουν και ξενώ φρικιαστικές ιστορίες

Ευχαριστώ τον ύπνο που περιμένει ως τα μεσάνυχτα

Ευχαριστώ τις κόκκινες λεωφόρους της ιστορίας

Και σπασμένους τοίχους έπαρσης.

Ευχαριστώ τη ζωή για ένα αζήτητο θάνατο

Και για ένα θάνατο πιο σκληρό από τον θάνατο

Και πάλι ευχαριστώ ένα αστραφτερό κίτρινο φύλλο

Σ' ένα τάφο.

A Repairman

Amidst the heavy rain, under the broken umbrella,

while grappling dhoti with one hand,

he is calling out in loud voice:

"get umbrella repaired,

get repaired."

Holding an umbrella with twisted strings

and holes underneath the patches,

he struggles to passage in cheap rubber slippers

in midst/despair of the rain.

I wish to offer him
a working place in my garage to
repair all broken umbrellas of the world
and a hot cup of tea.
But, he drifted away unaware of me
calling out for repair service.
In the meanwhile,
the rain has swollen up.

Ένας επισκευαστής

Μέσα στη δυνατή βροχή, κάτω από μία σπασμένη ομπρέλα
Κρατώντας «ντότι» στο ένα χέρι φωνάζει δυνατά «επισκεύασε την ομπρέλα, επισκεύασε
την»

Κρατώντας μια ομπρέλα με στριμμένους σπάγγους και τρύπες
Κάτω από τα μπαλώματα παλεύει να περάσει με τις φτηνές, λαστιχένιες
Παντόφλες μες στην απελπιστική βροχή

Θα ήθελα να του προσφέρω ένα μέρος για δουλειά στο γκαράζ μου
Για να επισκευάσω όλες τις σπασμένες ομπρέλες του κόσμου
Και ένα φλιτζάνι τσάι ζεστό
Αλλά πέρασε κι έφυγε χωρίς να με δει
Καλώντας υπηρεσία επισκευών
Εντωμεταξύ η βροχή χειροτέρευσε.

Blank Slate

This you must do - keep a slate
with a chalk, at the place, where you bury me
Yes be careful that I am not burnt
but planted in soil
the way paddy seedlings are
the way mango kernels are

I do not like the efficacy of fire
It wants to diminish in the very roots
whereas I want to stay a little bit longer on this earth

The doctor says my retina is upset with my nerves
Perhaps I won't be able to see anything
The dark in the earth without a speck of light
will thus comfort me
Remember I am supposed to be neither wrapped in a shroud nor fastened in a casket
I feel claustrophobic in closed homes

Just dig out some soil to place me as it is
Then cover me with some books that are rotting in my library
Some termite may go in with these
Termite the most studious of all
will tell me things word by word
and will leave when doom comes
while I will knead like soil

If possible, throw around some seeds
specially of green chilies and tomatoes
Their roots will caress me
their fragrance help dissolve my intestines

Don't worry about my bones
they will melt in the soil
like a chocolate on the tongue
They have had so many holes
that earthworms can make their way through

I told you to ensure
keeping a blank slate
If you please you may write on it
"The one who sleeps here was too rude
anger used to flow in her nerves like blood
She was so eccentric that she insisted on
whatever she thought was the truth
so much so that her bones hollowed
She saw good bad in almost everyone
and that's how the nerves of her retina got topsy turvy"

Do write,
and write but only the truth, otherwise the soil will writhe about
I absolutely hate lies

Translated by Shelly Bhoil

Sciatica

Transpiring from the eye
At the core of my body
The branch extends through the left.
In it sprouts a fire flower
Possessed with masks yellow and red.

Masks that are pretences
To my half-met longings, countless.
The fire flower bulges out at a sickened pace,
In the song downpouring from my body –ache.
Which from ringing in the fifth note, traverses
lower, into the humming of a forlorn river.

My slumber drifts in remote dreams
that are alien even to my unconscious realms

My awakening keeps in its hand
The fire flower in shades of burning red
Sciatica tosses me upon a cliff
Where I sit with my self
The inner face confronts the outer one.
Yet, the wedding remains to happen

Translated by Prabhat Shukla

The mother of the creator

That women, who is mixing dirt with dung,
got created from prancing raindrops on the simmering earth.
Shaping dung-mixture between her palms,
She is made of sunshine that emerges from the side of rain.
The women, who carving the dung cakes, is original

and the artist who created the world is her child

Lawrence Schimel (USA)

Lawrence Schimel (New York, 1971) writes in both Spanish and English and has published over 100 books in many different genres—including fiction, poetry, non-fiction, and comics—and for both children and adults.

He has published two poetry chapbooks written in English: *Fairy Tales for Writers* and *Deleted Names* (both from A Midsummer Night's Press) and one written in Spanish, *Desayuno en la cama* (Egales). He has also edited various anthologies of poetry, including *Ells s'estimen. poemes d'amor entre homes* (Libres de l'Index), *Best Gay Poetry 2008* (A Midsummer Night's Press), and *De Chueca al cielo. 100 poemas celebrando la diversidad LGTBI* (Transsexualia).

In addition to his own writing, he is a prolific literary translator, contributing regularly to *Words Without Borders*, *Modern Poetry in Translation*, *Latin American Literature Today*, *Pleiades*, *PN Review*, and other journals. Recent book translations into English include the poetry collections: *Nothing is Lost: Selected Poems* by Jordi Doce (Shearsman Books), *I'd ask you to join me by the Río Bravo to weep but you should know neither river nor tears remain* by Jorge Humberto Chávez (Shearsman Books), *Correspondences: An Anthology of Contemporary Spanish LGBT Poetry* (Egales), *Destruction of the Lover* by Luis Panini (Pleiades Press, 2019), *Bomarzo* by Elsa Cross (Shearsman, 2019), *Impure Acts* by Ángelo Néstore (Indolent Books, 2019), and *I Offer My Heart as a Target* by Johanny Vazquez Paz (Akashic, 2019). Recent poetry book translations into Spanish include *Geografía del amor* by Kätilin Kaldmaa (Cuarto Propio), *La caligrafía de la aguja* by Arvis Vigulis (Valparaíso), and *Amnesia colectiva* by Koleka Putuma (co-translated with Arrate Hidalgo, Flores Raras).

He has lived in Madrid, Spain since 1999.

Viajar al pasado

de Lawrence Schimel

Llevo cuatro años sin estar allí pero el mismo camarero sigue limpiando las mesas e intentando ligar con los clientes. Así es la vida gay en una ciudad pequeña como Ljubljana: esperar la llegada de alguna novedad. –No has cambiado nada –me dice, aunque lo que espera es que él mismo no haya envejecido mal durante estos años. Han renovado el hotel desde mi última estancia, y él ha intentado hacer lo mismo: su pelo teñido, un color que tiene más de fantasía que de memoria. Quizás estaba ya pensando en el pasado y por eso no fue un shock mayor al abordar en Múnich la conexión a Madrid y encontrarme literalmente con un chico (ya hombre) con quien tuve una aventura hace trece años saludando a todos los pasajeros como sobrecargo del vuelo. El sobresalto de cruzarte años después con un ex es el asombro de encontrarte con un *doppelgänger* de ti mismo: ese tú que sigue viviendo la vida que dejaste atrás. Apuntando estas líneas durante este último trayecto a casa, me pregunto si ese otro yo también escribirá unos versos sobre el haberme encontrado hoy.

Traveling into the Past

(Translated into English by the author)

It's been four years since I was here
but the same waiter is still
wiping down the tables and trying

to pick up the clients. That's gay
life in a small city like
Ljubljana: waiting for the arrival of some

novelty. "You haven't changed
at all," he tells me, although what he hopes
is that he himself hasn't aged

badly during these years. They've redone
the hotel since my last stay here,
and he has tried to do the same:

his hair dyed, a color that has more of fantasy than
memory. Perhaps
I was already thinking of the past

and thus it wasn't a bigger shock
on boarding in Munich the connection to Madrid and
running into literally

a boy (now a man) with whom
I'd had an affair thirteen years before greeting all the
passengers

as the flight's purser. The jolt
of crossing paths years later with an ex is the
astonishment of encounterin

a doppelgänger of yourself:
that you who is still living the life you left behind.
Writing these lines

on the final leg of my journey home,
I wonder if that other me will also write
some verses

about having met me today.

Incomunicado

de Lawrence Schimel

Nada me hace sentir tan aislado como estar solo
en un país
donde no entiendo el idioma-
está tan lejos de ninguno que conozco que ni siquiera
puedo reconocer
el alfabeto. En la esquina descanso de sentir tanta
soledad y recuerdo
la visita a una amiga que vivía en Moscú, mi alegría al
encontrar una librería
en la que entré a la busca de algo familiar y
conocido
y al poder descifrar laboriosamente el nombre de
Isaac Asimov
en la portada de un libro
con un ovni en la portada,
aunque no sabía cuál título era.
El cirílico es fácil comparado
con la caligrafía de aquí,
donde tengo miedo incluso
de mirarles a los ojos a los hombres
que cruzan mi camino.

Un movimiento a mi izquierda
me vuelve al presente y giro
para ver un gato callejero
buscar cobijo en un portal.
Abandono mi camino sin dudarlo
y me acerco, lentamente
para no ahuyentarlo.
Está a punto de fugarse
pero parece reconocer
que ese bullo envuelto
en papel de aluminio
que saco del bolsillo
podría ser una ofrenda.
Lo zampa entero, el queso primero pero después el
pan,
y luego frota su cabeza
contra mis piernas y déjà
que le acaricie, emitiendo
un ronroneo fuerte como un motor, por fin un idioma
que pude
entender perfectamente.

Incommunicado

(Translated into English by the author)

Nothing makes me feel so isolated as being alone in a country where I don't understand the language— it's so far from any that I know that I can't even recognize the alphabet. On a corner I rest from feeling such loneliness and remember visiting a friend who lived in Moscow, my joy at finding a bookstore which I entered in search of something familiar and known and on being able to laboriously decipher the name of Isaac Asimov on the cover of a book with a spaceship on the front, although I didn't know which title it was. Cyrillic is easy compared to the calligraphy of here, where I'm afraid even of looking in the eyes of the men who cross my path A movement to my left brings me back to the present and I turn to see a street cat seeking shelter in a doorway. I abandon my path without hesitating and approach, slowly so as not to frighten it. It's about to flee but seems to recognize that that bundle wrapped in aluminum foil that I pull from my pocket might be an offering. It wolfs it down entirely, the cheese first but then the bread, and then it rubs its head against my legs and lets me pet it, giving off a purr as strong as an engine, at last a language that I can understand perfectly.

Lonely Planet

de Lawrence Schimel

Follas como un turista:
tienes prisa por visitar
las atracciones principales siguiendo el itinerario
recomendado
en las guías, no porque tienes interés en cada parada
sino para luego poder decir a tus amigos
que las has hecho.

Debería haberme dado cuenta cuando me
abordaste en el bar que, aunque eres de aquí,
tienes
miles de millas de volador frecuente a tus espaldas.
Has visto tantos cuadros, tantos cuerpos, que ya ni miras,
mi desnudez desplegada
como un plano delante de ti. Pero en este plano falta el
indicador "Estás aquí" porque
tú estás en otra parte, igual pensando en
qué recuerdos vas a comprar en el gift shop,
qué historias vas a contar de nuestro encuentro,
y me siento forastero en mi propia cama.

Lonely Planet

(Translated into English by the author)

You fuck like a tourist:
you're in a rush to visit the main attractions
following the itinerary recommended
in the guidebooks, not because you're interested in
each stop but in order to later
be able to tell your friends that you've done them.
I should've realized
when you approached me in the bar
that, although you're from here, you've got
thousands of frequent flyer miles
under your belt.
You've seen so many paintings, so many bodies,
that you no longer look, my nakedness unfolded
like a map before you. But this map
is missing the "You Are Here" arrow because you
are somewhere else, maybe thinking of what
souvenirs you'll buy in the gift shop, what stories
you'll tell about our encounter,

and I feel like a foreigner in my own bed.

de Lawrence Schimel

Ya se acabó la fiesta, ya se han marchado los invitados con
mi compañero de piso
para seguir de fiesta por ahí mientras yo
me quedo aquí entre ceniceros llenos y vasos vacíos, restos de
una exitosa celebración
de cumpleaños. Uno por uno, deshago los nudos de los globos,
me los llevo a la boca e inhalo
tu aliento. Podría haber salido con ellos, contigo, pero no tuve
coraje para verte ligar con otro chico, para ver esos labios –que
hace poco soplaban para inflar estas bolsas de goma cuando
nos ayudabas a preparar la fiesta
de tu amigo– encontrando otros labios
en algún rincón oscuro de un bar. Quise
besarte desde el momento en que entraste por la puerta,
pero no me prestaste atención más allá de una cortesía
elemental y por eso
me quedo aquí, solo y robando esos besos tuyos de la basura
después de la fiesta.

The Party's Over

(Translated into English by the author)

All the guests have already left–
my roommate, too-off partying somewhere. I'm alone among
the full ashtrays and empty glasses, the remains of a successful
birthday celebration. One by one, I undo the knots
on the balloons, bring them to my lips, and inhale
your breath. I could have gone out, too,
but I don't have the courage to see you hook up with
some other guy, to see those lips (which so recently
inflated these rubber globes, when you helped
us prepare for your friend's party) finding
other lips in some dark corner of a bar. I wanted
to kiss you from the moment you walked through the door,
but you didn't pay me any attention beyond a basic
courtesy. So I chose to remain here, alone and stealing
these kisses of yours from the post-party debris.

.....
Ya no quiero callarme cuando follo
por miedo a lo que piensen los vecinos.

Ya estoy harto de confenerme.
Quiero gritar, quiero celebrar,
quiero cantar... pero me temo que he perdido
la voz de tanto inhibirme.

Afónico, me desnudo delante del poema.

.....
(Translated into English by the author)

I no longer want to keep quiet when I fuck
for fear of what the neighbors might think.

I'm fed of holding myself back.
I want to shout, I want to celebrate,
I want to sing... but I fear that I've lost
my voice from inhibiting myself so long.

Aphonic, I undress in front of the poem.

Το πάρτυ τελείωσε

'Όλοι οι καλεσμένοι έχουν κιόλας φύγει
Οι συγκάτοικος μου και αυτή σε κάποιο πάρτυ πήγε.
Είμαι μόνος τριγυρισμένος από τα σάκια και άδεια ποτήρια
'Ότι έμεινε από μια επιπυχημένη γιορτή γενεθλίων.
'Έναν έναν λύνω τους κόμπους στα μπαλόνια,
Τα φέρνω στα χείλη μου να αναστίνω την ανάσα σου.
Θα μπορούσα κι εγώ να έχω βγει, αλλά δεν έχω το κουράγιο
Να σε βλέπω στα χέρια κάποιου άλλου άνδρα, να βλέπω
Αυτά τα χείλια (που τόσο πρόσφατα φούσκωσαν τις λαστιχένιες σφαίρες όταν μας
βοηθούσες στις ετοιμασίες μας για το πάρτυ του φίλου σου) να βρίσκουν άλλα χείλια,
Σε κάποια σκοτεινή γωνιά του μπαρ.
'Ηθελα να σε φιλήσω από την στιγμή που πέρασες το κατώφλι της πόρτας,
Αλλά δεν μου έδωσες καμία σημασία, εκτός από την συνηθισμένη ευγένεια.
'Έτσι, αποφάσισα να μείνω εδώ, μόνος, κλέβοντας τούτα τα φιλιά σου
Από τα μετά το πάρτυ σκουπίδια.

Ένα Ποίημα

Δεν θέλω να είμαι σιωπηλός όταν γαμιέμαι
Από φόβο για το τι θα σκεφτούν οι γείτονες
Βαρέθηκα να συγκρατώ τον εαυτό μου.
Θέλω να ουρλιάξω. Θέλω να γιορτάσω.
Θέλω να τραγουδήσω...αλλά φοβάμαι ότι έχασα την φωνή μου από τον πολύ
Καιρό που κατοικώ μέσα μου
Άφωνος, γδύνομαι μπροστά στο ποίημα.

Locked Out

de Lawrence Schimel

He venido al parque para escribir.
Tengo el cuaderno dónde siempre
escribo a mano mis versos.
Pero he olvidado un bolí, un lápiz,
cualquier implemento para escribir.

Mirando la página en blanco tengo la
misma sensación que cuando me doy
cuenta que he cerrado la puerta
con las llaves dentro.

Locked Out

(Translated into English by the Author)

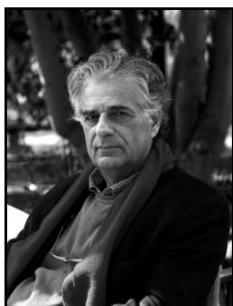
I've come to the park in order to write.
I have the notebook where I always
write by hand my poems. But I've
forgotten a pen, a pencil, any
implement to write with.

Looking at the blank page I have the
same sensation as when I realize
that I've shut the door with the keys
inside.

Κλειδωμένος έξω

'Ηρθα στο πάρκο για να γράψω.
'Έχω το σημειωματάριο όπου πάντα γράφω με το χέρι τα ποιήματά μου
Αλλά ξέχασα μια πένα, ένα μολύβι
'Ενα οποιαδήποτε εργαλείο γραφής
Κοιτάζοντας την άδεια σελίδα έχω την ίδια αισθηση
'Όπως όταν καταλαβαίνω ότι έκλεισα την πόρτα
Μετά τα κλειδιά μέσα

Anastasis Vistonitis (Greece)

Anastasis Vistonitis was born in Komotini, Northern Greece, in 1952. He studied Political Sciences and Economics in Athens and Philosophy in Thessaloniki. From 1983 to 1988 he lived in the U.S.A. (New York and Chicago) and traveled extensively in Europe, America, Africa, Australia and Asia.

From 1996 to 2001 he was a member of the board of the E.W.C. (The Federation of European Writers) and from 2003 to 2007 he was its Vice-president.

In addition to poems, essays, book reviews and articles contributed to many leading quarterlies and newspapers in Greece and abroad. Anastassis Vistonitis has published twelve books of poetry, four volumes of essays, five travelogues, a book of short stories and a book of translations of the Chinese poet Li Ho.

He was the General Editor of the candidature file of Athens for the Olympic Games of 2004.

His writings have been translated into 20 languages.

He writes for the leading Greek newspaper To Vima and lives in Athens.

Translated from the Greek by Anastassis Vistonitis & George O'Connell

META TH MAXH

Η μάχη κράτησε ως τη δύση του ήλιου.
Με το σκοτάδι έπεσαν να κοιμηθούν
οι ζωντανοί με τους νεκρούς,
άναψαν τα ώμά φώτα των προβολέων.

Κουρέλια σκοταδιού κυμάτιζαν
στη σκόνη που σήκωνε ο αέρας.

Απ' το ψηλότερο παράθυρο
κατέβαιναν ήχοι γαμήλιου βαλς.

Ο νεκρός στο ρείθρο
φώτιζε τη νύχτα.

Στην κεντρική πλατεία προσγειώθηκε

μια ατσάλινη πυγολαμπίδα.

Κατέβηκε ο Πυλάδης,
η Κλυταιμνήστρα, ο Αιγισθος.
Είδα στα μάτια του πλότου τον Ορέστη
να βλέπει τον ουρανό
κι ύστερα χάθηκαν όλοι μαζί¹
μες στη θανατερή ασπρίλα του προβολέα.

Ζήσαμε κάτω από το άστρο του θανάτου.
Φάγαμε μαύρο ψωμί.
Στον ύπνο μας φύτρωσαν και πύκνωσαν
τα μολυβένια δάση.

Πηχτό βρώμικο φως.
Μέρες με λάσπες κι έντομα.

Τα έντομα κατέλαβαν τα σπίτια μας,
έστησαν τα βασίλειά τους στις κρεβατοκάμαρες,
πήγαν στα νεκροταφεία,
έγιναν φρουροί των νεκρών.
Έστησαν μαυσωλεία στα έγκατα,
μέσα στις πόλεις του Αδη.

Από το μάτι του νερού
γεννήθηκε ο ήλιος.
Θα σου δώσω τη φωνή μου,
θα σου δώσω τα μάτια και το δέρμα,
θα σου μιλώ με τη φωνή του γερακιού,
το πέταγμα του σπουργιπού,
το τακ τακ του δρυοκολάπτη.

Ο εχθρός μπήκε από τη βόρεια πύλη.
Έγινε η τελετή της παράδοσης,
δόθηκαν οι σημαίες, τα κλειδιά κι οι γυναίκες.

'Ηταν πολλοί.
Τους έλεγαν σφετεριστές του χρόνου.

AFTER THE BATTLE

The battle raged till sunset.
In darkness they lay themselves down
to sleep, the living and the dead.
Searchlights swept.

Dark tatters
flapped in dusty wind.

From a high casement,
notes of a nuptial waltz.

From ditches, pale
corpse sheen.

A steel firefly settled on the square.
Pylades emerged, Clytemnestra,
Aegisthus. In the gaze of the pilot
I glimpsed Orestes staring skyward.
Then the searchlights' lethal glare
swallowed all.

Beneath the star of death
we went on living, gnawing bitter bread.
Our dreams sprang up
a sea of leaden groves.

Foul, thick light.
Days of mire and insects.

Insects entered our houses,
took over our beds.
They claimed our graveyards,
our ancestors.
In the bowels of earth,
in the cities of Hell,
they built mausoleums.

The iris of water
gives birth to the sun.
I offer my voice,
my eyes, my flesh.
In the language of the hawk
I speak to you.
In the rattle of the woodpecker,
the sparrow's flight.

Their troops marched in
through the north gate. Then
the rituals of surrender:
flags, keys, women.

The enemy were great in number.
We called them thieves of an epoch

ARS POETICA

Το ποίημα δεν είναι σαν τα φύλλα
που ο άνεμος σέρνει στους δρόμους.
Δεν είναι η ακίνητη θάλασσα,
το αραγμένο καράβι.
Δεν είναι ο γαλάζιος ουρανός
και η καθαρή ατμόσφαιρα.

Το ποίημα είναι ένα καρφί¹
στην καρδιά του κόσμου.
Ένα φωτεινό μαχαίρι
μπηγμένο κάθετα στις πόλεις.
Το ποίημα είναι σπαραγμός,
κομμάτι γυαλιστερό μέταλλο,
πάγος, σκοτεινή πληγή.
Το ποίημα είναι σκληρό,
πολυεδρικό διαμάντι.
Συμπαγές – λαξευμένο μάρμαρο.
Ορμητικό – ασιατικός ποταμός.

Το ποίημα δεν είναι φωνή,
πέρασμα πουλιού.
Είναι πυροβολισμός
στον ορίζοντα και την Ιστορία.
Το ποίημα δεν είναι άνθος που μαραίνεται.
Είναι βαλσαμωμένος πόνος.

ARS POETICA

Not like the leaves
windswept through the streets.
Nor still in the sea,
a tethered boat.
A poem is not the sky's azure,
its lucid air.

A poem is a stake
through the world's heart,
a glinting blade
driven through the towns.
A poem is pain,
a bright splinter of steel,
ice, a blackened wound.
A poem is obdurate,
its facets diamond.
Graved stone.
A surging Asian river.

A poem is neither voice
nor winged passage.
It's a rifle shot
at history, the skyline.
A poem is no withering bloom.
It is anguish, embalmed.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΣΤΟ ΠΟΤΗΡΙ

I
Αυτό

το αβέβαιο τραπέζι
πολώνει την ερημιά, θυμίζει πεθαμένους φίλους.
Με μια λάμπα παγώνει το σκοτάδι.

'Όμως δεν είναι έτσι το φως.

Εγώ το είδα παιδί μέσα στις πεδιάδες
να βγαίνει έξω από τα χρώματα.
Στρογγυλό φεγγάρι, χάρτη των ανοιξεων,
πάνω από τις καλαμποκιές και τα σιτάρια.

II
Τώρα

Το κρύο μεταμεσονύκτιο
είναι μια λίθινη επιγραφή πάνω από τα σπίτια
κι η θάλασσα ένας χώρος άδηλης αναπνοής.
Αδιέξοδα, θλιβερές αποφάσεις,
σπαταλημένο αίμα των αγαπημένων,
γεμίζει τούτο το τραπέζι ξύλινα δόντια,
καμένες προσωπίδες, ίσκιους που φλέγονται
και στο κέντρο ένα ποτήρι νερό
με το φεγγάρι βουλιαγμένο στον πάτο.

THE MOON IN THE GLASS

I
This
wobbly table
sets wildness at odds with itself,
summons friends from the dead.
Its lamp gels the dark.

So unlike light.

As a boy I saw how it rose
from the plains of color,
full moon over wheatfield, cornstalks,

a map of wellsprings.

||

Tonight
midnight's chill,
a stone scribed over rooftops,
the sea breathing unseen.
Dilemmas, the agonies of choice,
the lost hemorrhaging of those one loves,
this table strewn with wooden teeth,
scorched masks, shadows aflame
surrounding a water glass,
at its bottom
a drowning moon.

ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Στο κατώφλι της Δύσης χτίσαμε τις πόλεις μας –
Τυφλά παράθυρα, σκοτεινά ενυδρεία.

Από πού έρχεται ο αέρας
που χτυπάει πάνω στις στέγες και τα καμπαναριά,
πάνω σε τοίχους και κλειστά παράθυρα
υγρός και παλιός σαν το θάνατο;

Το φως βασιλεύει
αφήνοντας τα πορφυρά κουρέλια του
ανάμεσα στις σκιές
κι ο ουρανός αρένα που σκοτεινάζει.

Στο Βορρά θα πάει ο νικητής.
Στο Νότο τα καράβια
οδηγημένα από τον Κένταυρο του ήλιου.
Και στην Ανατολή
τ' αχάτινα μάτια του νερού
με τ' άστρα των πηγών και τη φωτιά του ανέμου.

Ο κήπος δίπλα στο ποτάμι
κι η θάλασσα σπαρμένη δέντρα.
Μετάξι κι έβενος της νύχτας ήταν τα ρόδα
και το πηγάδι σκοτεινός λωτός
απ' όπου ξεπροβάλλει
ο ίσκιος, ο χρησμός κι η πέτρα,
τη νύχτα που μας έπαιξαν τ' αηδόνια
το ορατόριο των άστρων.

Τα μαλλιά σου μεγάλωσαν
μέσα στην κόμη της Βερενίκης.
Από το στόμα σου κυλά η θάλασσα.

Το στόμα σου είναι
το ανάκτορο του ανέμου.

Με το στημόνι του ανέμου
ύφανες το χιτώνα σου
για να σκεπάσω τώρα
τη στάχτη,
τη λάσπη,
τη σκόνη,
την ύβριν.

Στο κατώφλι της Δύσης χτίσαμε τις πόλεις μας –
τυφλά παράθυρα, σκοτεινά ενυδρεία.

Άσε τον άνεμο να σου χαϊδέψει το πρόσωπο.
Στην πρωινή πάχνη θα χαθούν
τα δάκρυά σου.
Πέρα από τα έροημα νεκροταφεία,
πάνω από τον ουρανό
ανθίζει άστρο μέγα
η καρδιά του σύμπαντος.

Θα δραπετεύσουμε με την κραυγή και τ' όνειρο
που πέφτει σαν σμαράγδι
στη σκοτεινιά των εποχών.
Θα ξαναδώ στα μυθικά σου μάτια
τη θάλασσα να ζωγραφίζει τη γραμμή του ορίζοντα,
κι η ανάσα σου
Θα μεγαλώσει το εβένινο φύλλο
που θα στραφεί στο φως
καθώς η μέλισσα κατευθύνεται
απ' τη πυξίδα της άνοιξης.

Τ' όνειρο είναι πιο μεγάλο από τον κόσμο,
από την τυραννία της ομιλίας.
Γιατί την ομορφιά την ονομάζεις μόνο με τον ψίθυρο,
γιατί η ταραχή, η αγάπη και τα δάκρυα
είναι σπάνια μέταλλα
και δεν τα φθείρει το φως του Άδη.

'Ηταν φεγγάρια τα μάτια του φιδιού
που ζούσε στο σπίτι των παιδικών μας χρόνων.
Το δέρμα του το 'χαν σφραγίζει παλιοί πολιτισμοί
κι ήταν το ασημένιο κηρύκειο,
το δαχτυλίδι της πεντάμορφης
κι η έκλειψη της Σελήνης.

Τα μάτια του κάτοπτρα αιώνιας ζωής
πάνω από τη σκοτεινιά του τάφου.

Αν σβήσει η φωνή, θα μείνει ο κήπος.
Το μολυβένιο φόρεμά σου θα γλιστρήσει στο πάτωμα,
θα λάμψει το φως του δέρματός σου
ασύλητο σαν την Πλειάδα
για να χαθούν στη σκόνη τ' αντικείμενα,
όψεις και χρώματα να λιώσουν
και να σχηματιστούν ξανά
μες στο βυθό του ανέκφραστου
και τη χρυσή ομίχλη από τα Ηλύσια Πεδία.

DARK SUMMER

At the borders of the west we threw up towns,
sightless windows, black terraria.

From whence this wind
pummeling roof and bell-tower,
walls, windowpanes,
fetid, soft with death-rot?

Light sinks,
its crimson tatters
flaring between shades,
the sky's arena plunging toward the dark.

North sails the victor.
South the ships
drawn by centaurs of the sun.
Eastward
the deep's agate eyes,
star-specked springs, blazing winds.

Garden of the riverbank,
sea sprouting trees.
Silken ebonies of night, the roses,
this well a black lotus,
shadowed throat, its stones oracular
that night the nightingales performed
for us the stars' oratorio.

Beneath Berenice's hair,
your own grew longer,
your mouth a tidal sea.

Your mouth,
throne-room of the wind.

From thready breeze
you loomed your tunic

with which I cleanse
this ash, this muck
of dust and hubris.

At the borders of the west we threw up towns,
sightless windows, black terraria.

If wind strokes your face,
the frost of morning
will erase your tears.
Beyond these abandoned graves,
beyond this sky,
a great nova opens
the heart of the cosmos.

With a shout and a vision we'll flee,
Tumbling like an emerald
through dark eons,
see once more in your fabled gaze
the ocean slice the horizon,
your breath
unfurl a dark leaf
turning toward the light
as the bee steers
by spring's compass.

The world is smaller than the dream,
tyrannical language.
You whisper when you speak
of beauty, grief, love, tears,
rare ores
uncorroded by the glare of Hell.

Moon-eyed the viper
coiled in childhood's house.
Its skin bore the stamp
of ancient tribes,
the herald's silver staff,
the disc of beauty,
eclipses of the Moon.

Its eyes refracted life eternal
over the black grave.

If voice recedes, the garden stays.
Your lead peplum skims the floor tiles,
your shimmering flesh
untouchable as the Pleiades.
Things sift to dust,
faces melt, colors drift

through depths of the inexpressible,
the hazy, gilded mist
that is Elysium.

ΕΝΥΠΝΙΟΝ

Δεν είχα τίποτε ποτέ μου.
Ωστόσο τώρα μου έχουν αφαιρέσει τα πάντα.

Εδώ – χιλιάδες άλλοι. Γίνομαι κι εγώ άλλος
που ψάχνει να βρει έναν άλλο.
Σκόρπιος σωρός απ' όπι άλλοτε με συνιστούσε.

Το πρόσωπο αβέβαιο, το σύστημα
μια σειρά αμυδρές γραμμές.

Αυτός δεν προσέχει την παραμόρφωση.
Δεν ξέρει. Ο κόσμος μπορεί να συντριβεί
έστω και μ' ένα μόνο μορφασμό. Γιατί εγώ
χθες το βράδυ ξύπνησα κι ήταν το γύρω
σκοτάδι ένα λυρικό τοπίο, μια άνοιξη οργισμένη,
κι είδα τεράστια άνθη να μασούν τους τοίχους.
Με πήρε ο άσπρος άνεμος στον ουρανό του.

DREAM

My whole life I had nothing.
Now they've taken everything.

Among thousands, I've become another
seeking another, whatever I was
mere scattered fragments.

My face a vague tracery,
its lines indistinct, indiscriminate.

Such spoilage flees his gaze,
his recognition. The faintest frown
could smash the planet. I woke
last night to singing dark,
a spring beyond all measure,
huge blossoms devouring walls.
Bright wind swept me skyward.

ΠΕΤΡΑ

Βαθιά στη σκοτεινή πυρίτιδα
που τη λένε μνήμη
μ' ένα βαρόμετρο κόκκινο,

πιο κάτω η θεόρατη πέτρα,
 το τυφλό παραμύθι,
 η σκιά του πατέρα μου,
 είμαι ακόμη εδώ,
 κάτοικος του νεκρού βασιλείου,
 στα ερείπια φτερά παγονιού,
 το χίονι φράζει το σπήλαιο,
 στη φωνή του βασάλτη ένα τρίξιμο,
 φιμωμένη καρδιά,
 μαύρη ελευθερία.

STONE

Deep in the black gunpowder
 called memory,
 below the massive stone,
 blind fable, I'm still here
 with a red barometer,
 my father's shadow,
 last of a plundered kingdom.
 Amid these ruins,
 strewn peacock plumes.
 Snow stops the cave mouth,
 fissure in the grammar of basalt,
 blinkered heart, dark freedom.

EN ANAMONH

Ο χώρος λιγοστεύει σε μια κάμαρα.
 Ναυάγια – όνειρα εκφυλισμένα.
 Κάποιοι θ' ανεβούν τη σκάλα.
 Σαρκοβόρα χαμόγελα.
 Έξω θα βρέχει – μια βροχή επίπεδη.
 Θα 'vai το δωμάτιο ρούχο στενό
 κι η καρδιά πεταμένη εφημερίδα στο πάτωμα.
 Η γυναίκα στον τοίχο θα ξεφτίζει.
 Θα σε κοιτούν τα σάπια μάτια της.
 Καθώς θ' απομακρύνεται η πόλη στον ορίζοντα.
 Χωρίς οιωνούς, χωρίς σημάδια.

WAITING

In a room, space shrinks.
Decadent dreams, shipwrecks.

Some ascend ladders.
Smiling predators.

Outside, flattening rain.

A room's a thin garment,
the heart old newsprint on the floor.

That woman on the wall, threadbare,
her gaze on you decaying.

The horizon, like the town,
withdraws.

No signs, no portents.

Selahattin Yolgiden (Turkey)

He was born in İstanbul. His poems translated into English, German, Italian, Dutch, Croatian, Serbian, Swedish, Malayalam, Hungarian and Bulgarian. He is a member of editorial board to *Çevrimdışı İstanbul Literature Magazine* and *Çevrimdışı İstanbul International Poetry Festival*.

He has published seven books of poetry and he won four literary awards for his books.

ATHENS

I see myself dying
wherever
I turn my eyes

this is the time
the evening cries on its mothers lap
tell him everything;

songs are the daughters
of the long past,
instruments are combs among those long hairs.

what if you remember your grandma
as you wash your face with the whitest houses
by a blue sea, who says

"don't die before you see the sea
in which your grandpa had washed himself"

remnants of my life
continually remembered

where should I burry myself?

Translated by Gökçenur Ç. from "unuttuğum limanlar"

Αθήνα

Βλέπω να πεθαίνω
όπου
και να γυρίσει η ματιά μου
είναι η ώρα που το βράδυ κλαίει στην μάνας σου την αγκαλιά
πες του όλα:

τα τραγούδια είναι παιδιά
 οι κόρες μακρινού παρελθόντος
 όργανα οι χτένες ανάμεσα σ' αυτά τα μακριά μαλλιά.
 Τι κι αν θυμάσαι την γιαγιά σου όπως πλένεις το πρόσωπό σου
 Με τα πιο άσπρα σπίτια δίπλα στην γαλάζια θάλασσα,
 Που λέει « μην πεθάνεις πριν δεις την θάλασσα που μέσα της πλύθηκε
 Ο παππούς σου»
 Υπολείμματα της ζωής μου συνέχεια επανέρχονται στη μνήμη
 Γιού θα πρέπει να θάψω τον εαυτό μου;

CRETE

times that are devoted to silence
 people look on to an emptiness
 bigger than themselves

all the lights of chania turn off at the same time

it's your own reflection
 that plays in the mirror of the night
 on the walls you catch your own shadow

everybody knows,
 that all hours are coming to an end
 with the minute hand backstitched to the hour hand

the last ceremony a person attends
 is his own death

Κρήτη

Σπιγμές αφιερωμένες στη σιωπή και οι άνθρωποι αντικρίζουν
 'Ενα άδειο μεγαλύτερο από τον εαυτό τους
 'Όλα τα φώτα στα Χανιά σβήνουν την ίδια σπιγμή
 Είναι το δικό σου καθρέφτισμα που παιζει στον καθρέφτη της νύχτας
 Στους τοίχους πιάνεις την δική σου τη σκιά.
 'Όλοι ξέρουμε ότι όλες οι ώρες έχουν ένα τέλος
 Με των λεπτών τον μετρητή να ναι κολλημένος πίσω από των ωρών
 Τον μετρητή.
 Η τελευταία τελετή που ο άνθρωπος συμμετέχει είναι ο δικός του θάνατος.

Thessalonica

"for mikis theodorakis"

i lost you on a spring day
 everywhere i look has been constantly bleeding
 'the pictures' i said, 'shall be taken down from the wall
 one by one

and shall be planted in our hearts, so that they grow'

we are eating at midnight in thessalonica,
the only restaurant in a small town
a car passes by
with three shadows inside,
darker than the night.
'in prague, they were hanging people' you say,
'thin people, on gallows, in forty-six'
you endlessly tell me these stuff
while the night is growing
polysyllabically on your hair.

your hands are like a river
thirsty of its sea in the summer

'this jasmine' you say, 'i love
as a daughter'
'thus my hands are snow-white
thus night-after-night
i cry under the arbors.'

'every day is alike' you say
but different in fact
every breath opens to another door
every door absolutely to the love.

Translated by Efe Duyan from "unuttuğum limanlar"

every one's god is inside of the self

face is the soul of the body mr. antoine
thats why we gaze at each other
thats why our eyes are on our faces

don't believe to any one
who says time heals all wounds
because in the houses with night lamps,
on the deserted shores of winter,
in the innermost
mostly we killed the time
and something dead can't be a medicine

we forgot and we remembered again
we built ourselves temples of lies
we believed their divinity
every one's own self is his prophet
every one's god is inside of the self

every one's own self is only for himself...

Translated by Gökçenur Ç. from "gittiğim en uzak yer sizdiniz"

i'm my own death.

i carry my dead body wherever
i go.

no.

like a cat orbiting around itself twice before sleeping,
i ask everyone their names   or how they are called.
soon all dreams will be back at home.   the bee-dome.
tomorrow you'll sail away on clouds,   are you ready?

we'll see.

they say, the storm is brewing, i say,
how can you see my inside from there.
crepe-paper beige,
"once, i was a fig tree, water walked on my arms."
have become my own prey.

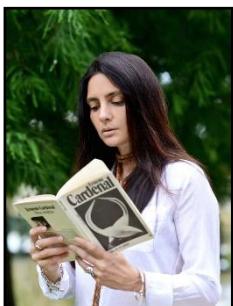
strange,
my skin:

i say,

bang!

Translated by Gökçenur Ç.

Zingonia Zingone (Italy)

Zingonia Zingone (1971) is a graduate in Economics, a poet, a novelist and a translator who writes in Spanish, Italian, French and English. Her poetry books are published in Spain, Mexico, Colombia, Costa Rica, Nicaragua, Italy, France and India. Her most recent titles are: *El canto de la sulamita / Songs of the Shulammite* (Uniediciones, 2019), *las tentaciones de la Luz* (anamá, 2018), *Petit Cahier du Grand Mirage* (Éditions de la Margeride, 2016) and *Los naufragios del desierto* (Vaso Roto, 2013).

The translation works include *Virus Alert* by Marathi poet Hemant Divate (*Alarma de Virus – Ediciones Espiral*, 2012), award-winning *Voces / Voci* by Nicaraguan poet Claribel Alegria (*Samuele Editore*, 2016) and, by the same author, *Amore senza fine* (*Edizioni Fili d'Aquilone*, 2018).

She is the founder of the “FreeFromChains” Poetry Workshops in the Roman penitentiary of Rebibbia and a member of the Editorial Board of Mexican literary magazine “el golem”.

1.

Two seagulls dance
In a corner of the sky
Between rocks
And ocean

A sensual, constant movement

Like a hovering tango
Existence

dos gaviotas bailan
en una esquina del cielo
entre las rocas
y el mar

el movimiento repetido y sensual

un tango suspendido
la existencia

2.

*I step on silent grass
Searching
For a word that envelops
Atom and Star*

*I catch it in a flower
Opening gently*

piso la hierba del silencio
buscando
una palabra que resuma
átomo y estrella

escucharla en una flor
abriéndose despacio

3.

*Calf's eyes
Evoke distant times
When man was branch
Of the only tree
And the tree lived unhindered
In timeless space*

*Those eyes watch me
Crossing the field
Observe each move
The abusive current that gushes
From man*

*I hasten my pace
The calf retreats
It knows
We are siblings
It knows
About Cain and Abel*

los ojos del becerro
evocan tiempos lejanos
cuando el hombre era rama
del mismo árbol
y el árbol vivía sin acoso
en el espacio sideral

me miran transitar el potrero

observan cada movimiento
en la abusiva corriente
que del hombre mana

acelero el paso
y el becerro retrocede
sabe
que somos hermanos
sabe
de Caín y Abel

4.

*If you want me
Leave it all and come to me*

*In my land
Your breath will blossom into new word
Your sturdy and vibrant body
Will be tree of my life*

*Free like that dream
You had in Eden
Strolling naked and fearless
Amidst a see-through crowd
Hero to all hours
And for all muses the only songster
Rid at last
Of Jealousy Kingdom
Where every man is
Plump red fruit of challenge*

*Touch me
And you will see
The night lighting
Constellations of fleeting angels*

si mequieres
déjalo todo y ven

en mi tierra
tu suspiro florecerá en palabra nueva
y ese cuerpo vigoroso y firme
será árbol de mi vida

estarás libre
como soñaste en el Edén

pasearás desnudo
sin temor
entre la multitud transparente

de todas las húries héroe
y de las musas
único cantor
saldrás por fin del reino de los celos
donde cada hombre es
el turgente fruto rojo
del desafío

tócame
y verás la noche iluminar
galaxias de ángeles fugaces

5.

Balancing act

*Degas' Ballerina
Holds her entire being
On the tip
Of her right slipper.*

*She achieves the point of balance
With vain turns
The flash of a camera
Breaks into her silence
A face storms in
Taking her back to childhood.*

*She loses the balance of oblivion
Plunges down
And breaks in half.*

*Degas' Ballerina
Once had a father.*

El contrapeso

La bailarina de Degas
coloca en la punta
de la zapatilla derecha
toda su existencia.

En el ápice del equilibrio
de inmodestas volteretas
y flash,

desde el silencio irrumpen
un rostro
que la devuelve a su infancia.

Pierde el contrapeso del olvido
y precipita,
y se quiebra.

La bailarina de Degas
tuvo una vez un padre.

6.

Never Mind What They Say

*Love me I tell you love me
In night's embrace love me
And hush as love does,
You who are thus,
Even when you hush.*

*Touch me I tell you touch me
What a sweet whisper you are
In the opening of the petals and not
Touch me with wings
With honey touch me;
Touch me closely.
Sprouting like the seed
That touching me you lay.*

*Watch me I tell you watch me
Startled watch me
How slowly
Nakedly I uncover
Even my soul.*

*Cover me I tell you cover me
Slowly cover me
Sweat me
With salt and skin sweat me
With fever and peace sweat me
With torso, bronze and twilight
Sweat me.
Cover me, stretch over
And cover me.*

*Think me I tell you think me
In clarity think me
A line that flees and not,*

That yesterday still was,
Think me
Tomorrow think me.

No me importa lo que digan

Ámame, te digo ámame
en el nocturno abrazo del silencio,
ámame
y calla como hace el amor,
tú que eres eso,
aun cuando callas.

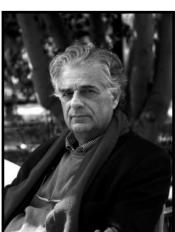
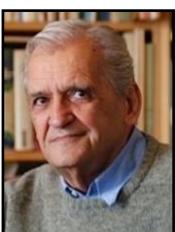
Rózame, te digo rózame
que dulce murmullo eres
en el abrir de pétalos y no,
rózame de alas,
de miel rózame;
el palmo rózame.
Nacer como la semilla
que rozando posas.

Mírame, te digo mírame
espantado mírame
que suave,
desnuda
descubro
hasta el alma.

Cúbreme, te digo cúbreme
lentamente cúbreme
y súdame,
de sal y vientre súdame
de fiebre y paz súdame
de torso, bronce, penumbra
súdame.
Cúbreme, extiéndete
cúbreme.

Piénsame, te digo piénsame
en la claridad piénsame
línea que huye y no,
que ayer aún,
piénsame, mañana piénsame.

1st CRETE INTERNATIONAL POETRY FESTIVAL
www.cipfest.org
#cipfest

Thank you

Ευχαριστίες

Ευχαριστούμε πρωτίστως και ιδιαιτέρως τον κύριο **Παπαδάκη Γιάννη** χωρίς την βοήθεια του οποίου δεν θα είχε πραγματοποιηθεί αυτό το φεστιβάλ.

Ευχαριστούμε την εταιρία **Social Media Spot** για την εξαιρετική υποστήριξη και λειτουργία των social media και του website του φεστιβάλ.

Ευχαριστούμε την «**ΑΝΩΤΕΡΗ ΣΧΟΛΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΝΟΤΟΣ**» και το «**ΙΕΚ ΜΟΡΦΗ ΚΕΠΑΝΣΗ**» στο Ηράκλειο Κρήτης για την πολύτιμη και ουσιαστική βοήθειά τους στην διοργάνωση του φεστιβάλ.

Ευχαριστούμε τον **Μανώλη Χνάρη** και την σχολή «**Λαογραφικός όμιλος Λάζαρος και Μανώλης Χνάρη**» για την πολύ σημαντική βοήθεια τους, τις συμβουλές τους, την ζεστή φιλοξενία τους και την προσφορά τους.

Ευχαριστούμε τους **Ασπιρτάκη Γιάννη, Ζαμπετάκη Γιώργο και Γιώργο Πιντζόπουλο** για την εξαιρετική φιλοξενία τους, τις ιδέες τους και την σπουδή τους στην πραγματοποίηση του φεστιβάλ.

Ευχαριστούμε ιδιαιτέρως τον κύριο **Gian Andrea Paolo Garancini** για την πολύτιμη βοήθεια του, την προσφορά του και την άψογη συνεργασία.

Ευχαριστούμε την **ErgoProlipsis.gr** για την γενναιόδωρη προσφορά της και την συνολική βοήθεια στην πραγματοποίηση του φεστιβάλ.

Ευχαριστούμε τον **Δήμο Ηρακλείου** και ιδιαιτέρως την κυρία **Αριστέα Πλεύρη** και τον κύριο **Αναστασάκη Γιάννη** για την υπέροχη συνεργασία και φροντίδα που δείχνειν για την διοργάνωση του φεστιβάλ.

Ευχαριστούμε την **Βικελαία Βιβλιοθήκη** και ιδίως τον κύριο **Αλεξανδράκη** για την ζεστή φιλοξενία και την επιμέλεια της έναρξης του φεστιβάλ.

Ευχαριστούμε το **Μουσείο Καζαντζάκη** για την φιλοξενία του και την εξαίσια φροντίδα του και επιμέλεια.

Ευχαριστούμε τον **Δήμο Ανωγείων** για την φιλοξενία του και τις υπέροχες ετοιμασίες που τίμησαν τους ποιητές και το φεστιβάλ.

Ευχαριστούμε την **Ανθή Μητράκος** για την προσφορά του περιοδικού πολιτισμού «**Portes**».

Ευχαριστούμε τον **Κώστα Ρεκλείτη** για την υπέροχη προσφορά του cd με μελοποιημένα ποιήματα ποιητών.

Ευχαριστούμε τον κύριο **Καράτζη Γιώργο** για την εξαιρετική απαγγελία του και την βοήθειά του.

Ευχαριστούμε την κυρία **Σφακάκη** για την προσφορά της στην ξενάγηση των ποιητών.

Ευχαριστούμε τον κύριο **Μάνο Παπαδάκη** για την προσφορά του στην ξενάγηση των ποιητών.

Ευχαριστούμε το **Reading Greece** και ιδίως τον κύριο **Κώστα Μαυροειδή** και την κυρία **Αθηνά Ρόσσογλου** για την πραγματοποίηση των συνεντέυξεων καθώς και για την βοήθειά τους στην διοργάνωση.

Ευχαριστούμε την κυρία **Ουρανία Χατζημανώλη** για την προσφορά της και την φροντίδα της.

Ευχαριστούμε την **ΤΕΧΝΟΓΡΑΦΙΚΗ Π ΚΟΤΣΙΡΗ ΕΠΕ** για την προσφορά τους και την εξαιρετική συνεργασία.

Ευχαριστούμε την **DIGIFARM PRINT** για την υπέροχη συνεργασία και τον επαγγελματισμό τους.

Ευχαριστούμε το περιοδικό πολιτισμού και τέχνης «**Tetragvno.gr**».

Ευχαριστούμε τους ποιητές και όλους τους φίλους που ανώνυμα βοήθησαν με κάθε μέσο σε αυτήν την προσπάθειά μας.

Signature Page

